

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIRANDA
KENNEALLY

bu oyunda
TAKTİKLERE
yer yok

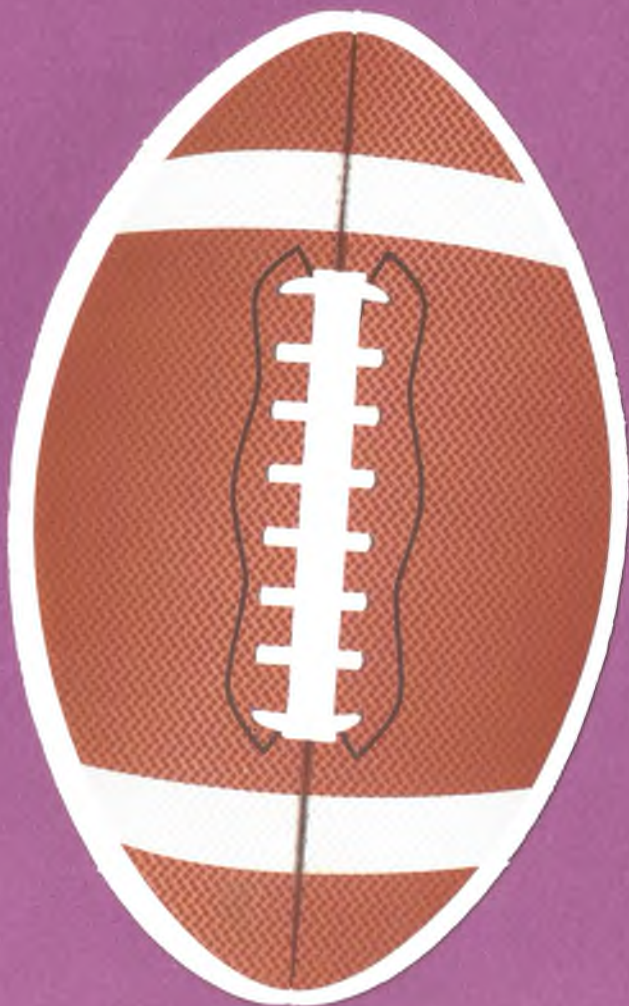
Jordan'ın Pesinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jordan'ın Peşinde

Jordan'ın Peşinde
Özgün Adı | *Catching Jordan*
Miranda Kenneally

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Begüm Berkman Padar
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görselleri | Shutterstock

1. Baskı, Ocak 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-24-8

Türkçe Çeviri © Şebnem Yaşar Kip, 2015
© Yabancı Yayınları, 2017
© Miranda Kenneally, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

MIRANDA KENNEALLY

Jordan'ın Peşinde

Çeviren
Şebnem Yaşar Kip

**Sarah Megibow ve
baş belası diğer tüm çıtırlara**

**Kusursuz bir spiral atışın, erkeklerle anlaşmaktan
daha kolay olacağını kim bilebilirdi?**

yüce meryem ve harem

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 21 gün

Bir keresinde Amerikan futbolunun, insanlar yazın sona erdiğini fark etmesin diye icat edildiğini okumuştum. Ama ben yaz tatilinin bitmesini iple çekiyor, futbol oynamak için sabırsızlanıyordum. Futbol, sonbaharın gözdesi ve hayatımın aşkıydı.

“Mavi 42! Mavi 42! Kırmızı 17!” diye bağırdım.

İşaretimiz, Kırmızı 17'ydi. JJ topu bana doğru fırlattı. Savunma atağa geçmişti. JJ dokuzuncu sınıflardan bir son sıra savunma oyuncusuna çarparak onu yere serdi. Hücum hattımızın geri kalanı savunmayı dağıttı. Çok güzel. Saha açıldı ama kanattaki top tutucum olması gereken yerde değildi.

“Neler oluyor, Higgins?” Kendi kendime söylendim.

Parmak uçlarımda dans ederek rakip sahanın son bölgesini tararken Sam Henry'yi gördüm ve topu ona doğru savurdum. Top, havada süzülürken kusursuz bir spiral çizerek hedeflediğim yere ulaştı. Henry topu yakaladı, yere sapladı ve aptalca bir dansa başladı. Bu haliyle kahrolasınca bir balerine benziyordu. Siska vücudu ve kız gibi sarı saçlarıyla New York Bale Topluluğu'nun yıldızı olabilirdi.

Dans ettiği için onu çok fena azarlayacaktım.

Bu, Hundred Oaks Lisesi'ndeki son senemdi ve ben kaptandım, bu nedenle oyuncularıımı hizaya sokmaya iznim vardı. n iyi arkadaşıım olmasına rağmen Henry daima gösterişe düşkün olmuştu. Onun soytarılıkları bize penaltı olarak dönüyordu.

Kaskımın içindeki hoparlörden Koç Miller'ın, "İyi atıştı. Bu senin yılın, Woods. Bizi eyalet şampiyonasına götüreceksin. Bunu hissediyorum... Yryn bakalım," dediğini duydum. Koç, aslında ne mi demek istiyordu? *Geçen sene yaptığınız gibi, şampiyonluk maçının son saniyele-
rinde oyunu batırmayacağınızdan eminim.*

Ve haklıydı. Batıramazdım.

Geçen hafta, okulun ilk günü, Alabama niversitesi'nden arayıp bir temsilcinin, cuma akşamı beni izlemeye geleceğini söylediler. Ve arkasından çok çık bir mektup göndererek eylül ayında beni yerleşkelerini ziyarete davet ettiler. Resmi bir ziyarete. Gördükleri hoşlarına giderse şubat ayında benimle sözleşme imzalayacaklardı.

Bu sezonu berbat edemezdım.

Kaskımı çıkardım ve bir şişe Gatorade'i ve taktik tah-tamı aldım. Oyuncularıımın çoğu boş boş dolanmaya başlamış, sahanın karşısındaki ponpon kız çalışmalarını izlemeye gidiyorlardı ama onları görmezden gelerek tri-bnlere baktım.

Annem, Carter'ın, Amerikan Ulusal Futbol Ligi eski oyuncularından olan babasıyla oturuyordu. Babam tabii ki burada değildi. Aşağılık herif.

Ebeveynlerin çoğu antrenmanlarımızı izlemeye gelirdi çünkü buralarda, futbol oynamak büyük bir şeydi. Burada; Franklin, Tennessee'de, yani eyalet kupasını sekiz kez kaldırmış Hundred Oaks Kızıl Savaşçıları'nın vatanında.

Annem her zaman antrenmanlarıma gelirdi. Pop War-

ner küçükler futbol günlerinden bu yana bana hep destek olmuştu ama şimdiye kadar başıma gelen en kötü şey bir sarsıntı olmasına rağmen annem, canımın acımasından korkuyordu. Lisedeki ikinci yılımdı, JJ mola aldığında Koç, aptalın tekini orta sahaya aldı ve o aptal da beni korumadığı için çok fena darbe yedim.

Onun dışında, ben bir yıldızdım. Dizlerimde herhangi bir sorun ya da kırık çıkığım yoktu.

Babam, asla antrenmanlarıma gelmez, maçlara da nadiren gelirdi. İnsanlar, onun meşgul olduğu için gelemediğini düşünürdü çünkü o Donovan Woods'du, Tennessee Titans'ın oyun kurucusu. Ama gerçek şu ki, babam futbol oynamamı istemiyordu. Ünlü bir oyun kurucu neden kendi çocuğunun ailesinin izinden gitmesini istemezdi ki? Aslında istiyordu. Üniversite birinci sınıfta olan ağabeyim Mike'ın, Tennessee Üniversitesi'nde oynaması ve geçen yıl takımına üniversiteler arası Sugar Bowl Kupası'nı kazandırması hoşuna gidiyordu. O zaman babamın, benim futbol oynamamla sorunu neydi?

Ben bir kızdım.

Birkaç şişe Gatorade'i mideye indirdikten sonra ponpon kızların en aptalı olan Kristen Markum'la flört etmeye çalışan Higgins'i bulmaya gittim. Kristen'in, Darth Vader tarzı bakışlarından sakınarak Higgins'i kenara çektim ve "Bir dahaki sefere Kristen'a bakacağına turunu bitirmeye çalış, olur mu?" dedim.

Önce yüzü kıpkırmızı oldu, sonra başını salladı. "Tamam."

"Harika."

Sonra özel olarak konuşmak için onuncu sınıftan bir köşe oyuncusunu kenara çektim. Duckett benden biraz kısaydı, o yüzden elimi onun omzuna koydum ve kenar çizgisinden yürümeye başladık.

“Son oyunda Henry’ye uzun pas attığımda onu açıkta bıraktın. Onun ne kadar hızlı olduğunu biliyorum ama oyunda bunun olmasına izin veremezsin. Tamamen pozisyonunun dışındaydın.”

Duckett başını önüne eğdi ve söylediklerimi onayladı. “Anladım, Woods.”

Gatorade’den bir yudum daha alırken taktik tahtamla sırtına hafifçe vurdum ve dudaklarımda kalan damlaları sildim. “Güzel. Cuma akşamı için sana güveniyoruz. Eminim, Koç seni oyuna sokacaktır.”

Duckett, kaskını koltuk altına sıkıştırırken gülümsedi ve soyunma odasına yöneldi.

Hücumdaki birkaç hücum çizgisi oyuncusuna, “Muhteşem bir oyundu, çocuklar,” diye seslendim ve yavaşça koşarak Henry’nin yanına gidip ona baktım.

“N’aber, Woods?” diye sordu.

“Son oyunda Duckett’ı yanıltman iyi bir hareketti.”

Henry güldü. “Değil mi?”

“Dans etmeyi keser misin?”

Elini sarı buklelerinin arasından geçirirken yeşil gözleri ışıldayarak sırtıttı. “Bunu sevdiğini sen de biliyorsun.”

Gülümseyerek onu göğsünden itekledim. “Her neyse.”

Henry de beni itekledi. “Bizimle yemeğe gelmek ister misin?”

“Biz kim?”

“Ben ve JJ...”

“Ve?”

“Ah, bir düşünelim... Samantha, Marie, Lacey, Kristen.”

Dil çıkardıktan sonra, “Hadi oradan, asla olmaz,” dedim.

“Pete’in Yeri’ne gideceğiz,” dedi, kaşlarını oynatarak.

Lanet olsun. Orayı seviyordum. Fıstık kabuklarının

yere atılmasına izin veren yerlerden biriydi. Yine de, "Gelemem. Abim, bu gece benimle maç kayıtlarını seyredebileceğini söyledi," diye karşılık verdim.

Henry, yüzüne incinmiş bir bakış yerleştirdi. "Hadi ama Woods. Michigan'a gitmeyi her şeyden çok istedigimi biliyorsun ve bunun için çok çalışıyorum ama sen Alabama'nın açılış maçına geleceğini duyduğundan beri her gece kabuğuna çekiliyorsun."

Soluğumu tuttum. "Evet... kusursuz olmak için sadece üç günüm kaldı."

"Zaten kusursuzsun, abinin lisedeki halinden yüz kat falan daha iyi bir oyun kurucusun."

Henry'ye gülümsedim ve söyledikleri doğru olmamasına rağmen, "Teşekkürler," dedim.

Kırmızı-siyah formasıyla alnındaki teri sildi. "Benim size gelmeme ve maçları birlikte izlemeye ne dersin?"

"Samantha, Marie, Lacey ve Kristen'a ne olacak?"

Henry, kızlara doğru bir bakış attı. "Onlar benim için bir yıl bekleyebilirler."

Onu tekrar ittiğimde gülmeye başladı. "Hayır, sorun yok," dedim. "Kristen, şeytanın kardeşi olsa da yeniden kızlarla çıkmaya başlamana sevindim."

"Kristen'la işim olmaz, benim standartlarım var, biliyorsun."

"Saçmalık," dedim, JJ ve Carter bize doğru gelirken.

JJ, elinde kaskıyla kolunu Henry'nin omzuna sardı. JJ'in yüz yirmi beş kiloluk ağırlığı altında Henry'nin narin dizlerinin bükülmemesine şaşırdım. JJ, derin ve boğuk sesiyle, "Başın dertte mi yine, adamım?" diye sordu.

"Woods, benim dans becerilerimi beğenmiyor."

"Senin dansını kimse beğenmiyor," dedi, JJ. Bana bakarak başını salladı. "Pete'in Yeri'ne geliyor musun, Woods?"

“Gelemem. Çalışmak zorundayım,” dedim, elimdeki taktik tahtamı kaldırarak.

“Bir ara ver,” dedi JJ.

“Bahse girerim ki Michel’in Bistro’su veya Nashville’deki Julien L’Auberge gibi gerçek yemekler yapan bir yer seçseler, giderdin.” Carter, komik bir Fransız aksanıyla konuşmuştu; JJ, Henry ve ben kahkahayı patlattık.

“Öldürseler olmaz,” dedim. “Tek ihtiyacım, büyük bir parça et ve yerlere saçabileceğim fıstık kabukları.”

“Çarpılırsın,” dedi Carter.

“Sen de mi gitmiyorsun?” diye sordum Carter’a.

Bir şey söylemeden önce kramponlarına baktı ve “Gelemem, antrenman gecesi, unuttun mu?” dedi. Carter’ın annesi ve babası, okul geceleriyle ilgili hiçbir şey konuşmayan, tanıdığım tek aileydi. Carter’ın evindeki tek sohbet, antrenmanlar ve maçlar hakkında olurdu.

“Hadi Woods,” diye mızızlandı Henry. “Bir veya iki saatliğine gel bari.”

Ona hayır demekten nefret ediyordum. “Bu gece Alabama’nın maçlarına dört saat dayanabilirsem, yarın akşam sizinle gelirim.”

“İyi,” dedi Henry, gülümseyerek.

“Ama haremini getirmeyeceksin.” Başımı, yaklaşık on metre uzaktaki kale direğinin yanında durmuş, erkeklere işveli bakışlar atan ponpon kızlara çevirdim.

“Ama biz bir paket teklifiz,” dedi gülerek.

“Çünkü senin tek derdin kendi paketin,” dedi JJ.

“Ne yani, sen kendininkini dert etmiyor musun?” diyerek onu tersledim ve JJ, omzuma beni arkaya sendeletti-ren bir yumruk attı. Yine hep beraber kahkahayı patlattık.

Sonra iki kız yanıma geldi ve Henry ile JJ’e yılışmaya başladılar. Geç bile kalmışlardı.

JJ ve Lacey, eyalet şampiyonluğunu kazanmamız buna

bağlıymış gibi öpüşmeye başladılar ve Samantha, parmaklarını Henry'nin parmaklarına geçirerek ona gülümsemi. Arkasından, Kristen ve Marie geldiler çünkü ponpon kızlar sürü halinde yolculuk ederlerdi.

"Bugün iyi iş çıkardınız, Jordan," dedi Marie, bana gülümseyerek. "Şu sinsi oyun kurucu hamlelerin harika."

"Sana bunu söylemeni Henry mi söyledi?" diye sordum, ona bakarak.

"Hayır," dedi, ponponlarına bakıp onları hafifçe sallarken.

Kristen, "Marie, Jordan'ı konuşturma yoksa bütün gece burada durup topa vurma istatistikleri ve stratejilerini dinleriz," diye söylenirken, JJ ve Lacey, birbirinden adeta cırt cırt gibi ayrıldılar.

"Ona *pas* deniyor, Kristen," dedim. "Çok düşünüp kendini zorlama. Bunun saçları elektriklendirdiğini duyuyorum."

"Ha, ha," diyerek karşılık verdi Kristen ama kahverengi saçlarını bilinçsizce elledi. Samantha ve Lacey'nin de kendi saçlarını yokladıklarını gördüğümde kakhaha atmamak için kendimi zor tuttum. Henry, JJ ve Carter'a bir bakış attım ve yeniden kıs kıs gülmeye başladılar. Marie de kıkırdıyordu.

Henry, bana ve Carter'a, "Yemekle ilgili fikrinizi değiştirirseniz arayın," dedi, yumruklarımızı tokuşturduk, sonra o ve JJ, hayran grubuyla birlikte soyunma odalarına yöneldiler.

Taktik tahtamı göğsüme bastırdım ve bir an için yalnızlığın sızısını içimde hissedince Henry'den bize gelmesini istemiş olmayı diledim. Birkaç ay önce, kız arkadaşı onu terk ettiğinden beri çok üzgündü ve muhtemelen bir arkadaşının varlığı hoşuna gidecekti. Özellikle de zorlu bir uzun pas olan Yüce Meryem'den bahsettiğimizde, İsa'nın

anasına dua ettiğimizi düşünen kızlarla zaman geçirmeye başladığından beri.

Ama o sadece dikkatimi dağıtırdı... ve ben Alabama'ya kendimi kanıtlamak için odaklanmak zorundaydım.

"Carter, hadi eve gidelim." Carter'ın babasının metal tribünlerin ilk sırasından seslendiğini duydum. "Çalışmamız bitinceye kadar annen yemekleri ısıtmış olur."

"Kayıtları izlerken sana iyi eğlenceler," dedi Carter. "Babamla gece boyunca mekik çekerken senin yerinde olmayı dileyeceğim," dedikten sonra babasına doğru koştu. Adam, oğlu gelir gelmez konuşmaya ve el-kol hareketleriyle muhtemelen antrenmanı değerlendirmeye başladı.

Keşke babam da benimle böyle konuşsaydı.

Eve döndüğümde mutfak masasına oturdum ve taktik tahtamı çıkardım. Koç'un yarın oynamamızı istediği havalı, aldatıcı *pire-fiskesi** oyunu için Kızıl Tavşan düzenlemesini çalışırken kendime bir muz soydum. Zor olacaktı ama Henry ve ben, bunun üstesinden gelebilirdik.

Annem mutfğa girerek bahçıvan makasını ve eldivenlerini tezgâhın üstüne koydu ve kendine bir bardak su doldurdu. "Neden bu gece arkadaşlarınla birlikte dışarı çıkmadın?"

"Açılış oyununa hazır değilim," dedim, kâğıdın üstüne kargacık burgacık yazılmış X ve O'lara göz gezdirerek.

"Antrenmanda gördüğüm kadarıyla kesinlikle hazırsın. Kendini yıpratmanı istemiyorum."

"Asla."

"Belki bir masaja ihtiyacın vardır. Bir spa gününe..."

* *flea-flicker*. Oyun kurucu, topu orta sahadan aldıktan sonra pas tutucuya verir ve pas tutucu, sanki hücum hattını geçecek gibi atak yaparken topu oyun kurucuya geri verir. -çn

Böylece cuma günü daha canlı ve rahat olabilirsiniz. Perşembe günü hastanedeki gönüllü işlerimi bitirdikten sonra gidebiliriz."

Yavaşça kafamı kaldırıp anneme baktım. *Evet, cuma günü pembe tırnaklarla karşılarına çıksam oğlanlar beni çok ciddiye alırlar. "Hayır ama teşekkürler."* Duygularını incitmemek için anneme gülümsedim.

O da bana gülümsedi. "Alabama'ya giderken ne giymeyi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Kramponlarımı? Ve Hundred Oaks sweatshirt'ümü?"

Annem suyunu yudumladı. "Alışverişe çıkıp bir elbise alabiliriz, diye düşünmüştüm."

"Hayır ama teklifin için teşekkürler."

Tanrım, elbise giyersem Alabama'daki elemanlar kahalalara gömülüp beni Tuscaloosa'dan kovalarlar ve kendimi zavallı bir 2. Lig okulunda bulurdum. "Alabama'nın başantrenörü, büyük bir Baltimore hayranıymış. Belki bir Ravens forması giyebilirim."

Annem güldü. "Baban seni evden atar."

"Kızımı neden evden atıyormuşum?" diye sordu, *Muhteşem* Donovan Woods mutfağa girip annemi öperken.

"Hiç," diye mırıldandım ve taktik tahtamda bir sayfa çevirdim.

Babam reklamını yaptığı çilekli-erikli Gatorade zıkkımından bir şişe aldı ve yudumladı. Her zamanki gibi hâlâ iri ve kaslıydı ama saçları kırılaşmaya başlamıştı. Kırk iki yaşındaydı ve geçen beş sezonun her birinin sonunda emekli olmaya çalışmış ama öyle veya böyle, bir sebeple kararından dönmüştü. Bu durum yıllar içinde spor muhabirleri arasında alay konusu olduğundan, bize bağırmasını istemediğimiz için ne zaman gerçekten emekli

olacağını asla sormazdık.

Babam, taktik tahtama baktı ve başını iki yana salladı.

“Cuma günü maçına geliyor musun?” diye sordum.

Bana cevap verirken anneme baktı. “Belki. Bir düşün-
neyim.”

“Tamam...”

“Abinin maçına gitmeden önce cumartesi sabahı seni ve Henry’yi balık tutmaya götürmeme ne dersin?” Babam beklenti içinde bana baktı.

Tam bir saçmalık. Mike’ın maçına gidecek ama benim-
kine gelmeyecekti, üstelik telafisi için de beni balığa mı
götürecekti?

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

Babamın yüzündeki sırtış kayboldu. “O zaman belki
gelecek hafta,” dedi, yumuşak bir şekilde.

“Ve belki cuma günü maçına gelebilirsin,” diye mırıl-
dandım, kendi kendime. “Anne, Mike nerede?” Yeni Ala-
bama kayıtlarını izlemeye can atıyordum. Yüzlerce üni-
versite takımını ve profesyonel maçları izlemiş olmama
rağmen bir uzman görüşü almak hoşuma gidiyordu ve
evet, babam bu konuda pek gönüllü sayılmazdı.

“Ah,” dedi annem, “koçları bir takım toplantısı yapa-
cakmış. Mike, sana üzgün olduğunu söylememi istedi.”

“Sorun değil,” dedim sessizce.

Annem, mutfak penceresinden bahçeye doğru el-kol
hareketleriyle babama gülleri ve ayçiçekleriyle ilgili şakı-
maya başladı. “Ayçiçekleri çok Zen olmamış mı?”

Babam, kollarını anneme doladı ve “Ben de şu anda
çok Zen’im,” diye mırıldandığını duyduğuma yemin
edebilirdim.

Ben de kusmuk Zen’ine ulaşmadan önce taktik tahtamı
ve bir paket çikolata parçacıklı bisküviyi alıp Alabama’nın
Teksas’a karşı oynadığı geçen yılın ulusal şampiyonluk

maçı DVD'sini izlemek için alt kata, bodruma indim.

Işıkları söndürdüm, deri kanepelerden birine yerleştim ve kumandanın oynat tuşuna basarak bisküvileri mideye indirmeye başladım.

Pekâlâ. Arkadaşlarım, ponpon kızlarla takılıyorlardı.

Babam, ayçiçeklerinin Zen olmasını, duygularımdan daha fazla önemsiyordu.

En azından elimde futbol vardı.

Futbol, yedi yaşımdan beri hayatım oldu ama bazen Henry, futbola daha az zaman ayırmamı ve "hayatımı, yarın cehennemi boylayacakmışım gibi yaşamamı" söylüyor.

Ama ben kendimi normal bir genç kız gibi hissediyorum. Pekâlâ, mümkün olduğu kadar normal. Yani, Justin Timberlake'in mega bir fıstık olduğunu düşünüyorum ama boyum bir seksenin üzerinde ve futbol topunu kırk beş metreye fırlatabilirim.

Normal olmadığım durumlar mı?

Koca bir futbol takımıyla takılan bir kızın sürekli birileriyle yatıp kalkması beklenir, değil mi?

Hayır.

Hiç erkek arkadaşım olmadı. Hatta hiç öpüşmedim. Öpüşmeye en yakın olduğum zaman geçen yazdı ama o bir şakaydı. Bir partide ponponlardan biri, hani şu bir dolabın içine girip öpüştüğünüz, cennette yedi dakika oyununu oynamayı önermişti. Bir şekilde Henry ve ben, dolaba birlikte gönderildik ve tabii ki öpüşmedik ama çılgıncasına başparmak güreşi yaptık ki o da sonunda güreş müsabakasına dönüşünce herkes, dolapta işi pişirdiğimizi düşündü. Çok beklerler. O benim kardeşim gibidir.

Bu, erkeklerin benimle ilgilenmemesinden kaynaklanmıyor çünkü ilgileniyorlar; bu, daha çok tanıdığım erkek-

lerin çoğunun aynı zamanda;

1. benden kısa,
2. muhallebi çocuğu,
3. takım arkadaşım,
4. ve yukarıdakilerin hepsi olmasından kaynaklanıyor.

Asla takımımdan biriyle çıkmam. Zaten hiçbirleriyle ilgilenmiyorum da. Yıllardır, onlarla beraber maçtan maça yolculuk etmek, kendimi onlara kapatmama neden oldu çünkü takımımın bir otobüs yolculuğu, bir çöp yığınının daha fazla gaz ürettiyor.

Ayrıca erkeklere ayıracak zamanım yok ve eğer birdenbire bir kız gibi davranmaya başlarsam takım beni ciddiye almayabilir. Ve bana duyulan bu güveni yitirmeyi kaldıramam çünkü ben Hundred Oaks Kızıl Savaşçıları'nın yıldızıyım.

Cuma gecesi Alabama'nın bayılacağı yıldız.

diz sorunları

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 20 gün

"Beş dakika mola," diye bağırdı Koç.

Çarşamba öğleden sonraydı. Açılış maçına iki gün vardı.

Kaskımı çıkardım, banka geçip oturdum ve taktik tah-tamı çıkardım.

Henry, bankın üstünde kayarak yanıma gelip, "Woods," dedi. "Biraz soluklan."

"Blok pasını doğru zamanlayamadım."

Henry, dirseklerini dizlerine dayadı ve kramponları-nın arasına tükürdü. "Bates'e paslayarak oyunu kurtar-dın. Kendine haksızlık etme."

"Nasıl bu kadar sakın olabilirsin?"

Bana bakarken sarı lüleleri gözlerinin üstüne düştü. "Senin adına korkmuyorum. Sonuçta Tennessee'deki en iyi oyuncusun." Güldü. "Ama benim, babam gibi tır sür-meyi veya 'Dikkat dikkat; sayın Wal-Mart müşterileri, lütfen, tekrar ediyorum, lütfen, bir sonraki duyuruya ka-dar erkekler tuvaletine girmeyiniz. Nükleer bir facia söz konusudur,' demeyi öğrenmem gerekiyor."

Güldüm. "Yapma. Sen, tanıdığım en hızlı insansın. Sen burs alamazsan kimse alamaz. Harika bir oyuncusun, üs-telik çok zekisin."

Gölerek arkasına yaslandı ve ellerini karnının üstünde birleştirdi. "Antrenmandan sonra birlikte bir şeyler yapacağız, değil mi?"

"Daha çok kayıt izlemeliyim..."

"Woods, söz vermiştin!" Yüzünü buruşturdu.

"Liz Heaston ve Ashley Martin'in lisedeyken sürekli partilediklerinden süpheliyim."

"Ben partileyelim demiyorum ki. Yalnızca sen ve ben dışarı çıkalım, eski güzel günlerdeki gibi, diyorum. Ayrıca onlar şutçuymuş. Fazladan birkaç puan için top tekmelemek o kadar da zor değil."

"Ama bak neler başarmışlar! Liz Heaston, üniversite hayatı boyunca fazladan iki puan! Üstelik sadece 3. Lig oyunuydu. Ya Ashley? Pekâlâ, biliyorum. Bir maçta üç sayı attı. O da sadece 1. Lig'de, Jacksonville'de ama olsun, yine de üç sayı." Başımı iki yana salladım. "Ben gerçekten oynamak istiyorum."

"Ama bir haftadır neredeyse hiç görüşmedik," dedi sessizce ve Alabama'ya katılma hayalimi gerçekleştirdiğimi ama o noktada bunu paylaşacak kimse olmadığını çünkü en iyi arkadaşımın yapacak daha iyi bir şeyler bulmuş olacağını düşündüm.

"Maç kayıtlarını unut, dışarı çıkıyoruz. Sadece sen ve ben, tamam mı?"

"Tabii ki." Dizlerinin üstüne dayandı ve "Pekâlâ, Marie Baird hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım, Kristen'dan iyi."

"Marie'ye çıkma teklif etmeyi düşünüyorum."

"Samantha'ya ne oldu?"

Henry, yere baktı ve bir taşı tekmeledi. "Bilmiyorum... Sekste sorun yok... ama ondan gerçek anlamda hoşlanmıyorum."

"Neden çıkmadığın kızlarla yatıp duruyorsun? Carrie

Myer seni terk ettiğinden beri üç kız mı oldu? Neden onunla yeniden denemiyorsun?”

Henry’nin yüzü pembeye döndü; annemin spor sut-yenlerden daha kadınsı bir şeylere ihtiyacım olduğunu düşünerek yatağımın üstüne bıraktığı o saçma sapan sut-yenlerden daha da pembe. “Marie gerçekten çok kafa görünüyor...”

“Gerçek bir birliktelik mi demek istiyorsun, sadece takılmak değil yani?”

“Belki.”

“Carrie’yi severim.” Tanıdıklarım arasında arkadaşım olabileceğini düşündüğüm tek kızdı. Dokuzuncu sınıfa başladığımızda ilk antrenmandan sonra soyunma odası gerçek bir kâbustu. Üniformamı, ponpon kızların kaptanının önünde değiştirme hatasına düşünce hatun da yirmi kızın önünde dümdüz göğüslerimle dalga geçmişti. Ve dokuzuncu sınıflardan çiçeği burnunda bir ponpon kız olan Carrie, kaptanına gidip sesini kesmesini söylemişti ki bu sağlam cesaret isterdi.

“Ona bir şans verersen senin de ondan hoşlanacağına bahse girerim.”

Kristen Markum’la arkadaş olan kimseyle takılmayacağıma aklımdan geçirirken omuzlarımı silktilim. “Bu arada Carrie seni neden terk etti?”

“Sana söyledim ya, Woods, özel bir konu.”

“Ama biz bugüne kadar birbirimizden hiçbir şey saklamadık.”

“O zaman, Kristen’dan neden bu kadar nefret ettiğini niye anlatmıyorsun?” Henry gülümserken onun koluna bir yumruk attım. “Ateşkes!” dedi, pazısını ovarken. “Pekâlâ, Eğlence Tüneli’ne gidip *skee-ball* oynamak ister misin?”

* Bovlinge benzeyen fakat labut devirmek yerine puanlı deliklere top sokulan bir oyun. -ed.n

“Harika olur. Sonra da bizde akşam yemeği?”

“Tanrım, tabii ki. Kızarmış tavuk gecesi, değil mi?”

“Ya ne sandın?”

Henry, haftada birkaç akşam bizde yemek yerdi ve bazen de bizim evde kalırdı. Teknik olarak misafir odasında uyuması gerekirdi ama sekiz yaşımızdan beri gizlice benim yatak odama süzülürdü. Annem, bunu fark ettiğinde Henry’yi, benimle başlı-ayaklı uyumaya zorlamıştı. Henry, beni güldürmek için, odaya saldırgan biri girdiğinde beni korumasının daha kolay olacağı veya ayaklarımın kokması gibi bahanelerle yan yana uyumamız gerektiğini söylerdi.

“Mola bitti!” diye bağırdı Koç. “Woods!”

Ayağa kalkarak uzun, sarı saçlarımı arkaya attım ve kaskımın içine soktum, sonra elli yarda çizgisine doğru koşmaya başladım. “Ne yapalım, Koç?”

“Konuştuğumuz gibi, olta atıp kanatlardan saldırıyı dene.”

“Tamam.” Bu, kolay bir oyun değildi ama Henry ve ben bununla başa çıkabilirdik. Henry’ye kısa bir pas atmam gerekiyordu ve savunma, onu devirmek için harekete geçince Henry, topu pas tutucuya fırlatacaktı, o da orta sahayı yerle bir edecekti.

Orta sahaya doğru koştum ve oyuncularla bir araya geldim.

“Nasıl bir oyun oynayacağız?” diye sordu JJ.

“Kızıl Tavşan,” dedim.

“Ah, çok iyi,” dedi Henry, ellerini birbirine vurarak.

Hepimiz pozisyon aldık ve JJ topu bana atarken yalnızca sessizliğin sesini duydum. Koç Miller daima kaskımın içindeki hoparlörden benimle konuştuğundan bu sessizliğe şaşırdım. Ne halt ediyordu bu adam? Göz ucuyla ona baktığımda müdürün, yanında muhteşem bir

oğlanla Koç'un yanına ilerlediğini gördüm. O anda hayatımda ilk kez diz sorunuyla karşılaştım:

Bağları çözülmüştü, tutmuyorlardı.

Bakmaya devam ediyordum ve bir anda ikinci hat savunmasından birileri; Carter, yüz on üç kiloluk bedeniyle beni havaya savurdu. Geriye doğru uçtum, yere çarptım ve başım kaskımın içinde dönmeye başladı. Eyvah.

JJ hangi cehennemdeydi? Beni neden korumuyordu? Kendimi bildim bileli ilk defa birileri beni devirebilmişti. Benim ayaklarım ve JJ'in kaslı, ayı gibi vücudu sayesinde bu asla olmamalıydı.

"Jordan!" Annemin tribünlerden bağırdığını duydum.

Henry, koşarak yanıma geldi, kaskını çıkardı ve yanıma çömeldi. Dudağını ısırarak elini koluma koydu. Sonra Carter da yanıma devrildi. "Çok üzgünüm, Woods. Durmaya çalıştım. Ne halt etmeye orada dikiliyordun ki?"

"Woods!" Koç bağırarak koşup yanıma geldi. "İyi misin? Ne oldu, JJ? Carter, sezon açılışına sadece iki gün kala, oyun kurucumuza çarpacak kadar aptal mısın?" Koç, taktik tahtasını yere fırlattı. Klişe.

"Ben iyiyim, Koç," dedim. Canım acımamıştı ama ayağa kalkmak istemiyordum çünkü Florida'da su kayağı yaparken bikini üstümün çıktığı zamanki gibi utanmıştım.

Bu duruma düştüğüme inanmıyordum. Babam, çalışmada dikkatimin dağıldığını duyunca deliye dönecekti... Harika. Açılış maçına sadece iki gün kala tam da ihtiyacım olan şey. Daha fazla lanet stres.

"Benim hatamdı, Koç," dedi JJ. Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı.

Koç, işaretparmağını JJ'in suratına doğrultarak, "Cuma akşamı bunun olmasına sakın izin verme!" diye bağırdı.

Kaskımın altında derin derin nefes alıp veriyordum. JJ, suçu üstlenmek zorunda değildi, bu onun hatası değildi. Ama bana borçluydu. Geçen cumartesi, Lacey'yle birbirlerine sırnaşırken zamanın nasıl geçtiğini anlayamayıp antrenmana geç kaldığında onu idare etmiştim.

Sırnaşmak dedim de, Chace Crawford'ın* ikizinden hallice oğlanın, müdürün yanında durduğunu ve ilgiyle sahaya baktığını görmüştüm. Düşüğümü o da görmüştü. Kaskımı taktığım için mutluydum çünkü yüzüm, ızgaradaki bir patatesten daha fazla yanıyordu.

Yer yer kalkık duran ve alnına düşen küllü kumral saçları vardı. Mavi gözleri pastel boyaların en has mavisini anımsatıyordu. Ve eskimiş polo tişört ve soluk kot pantolonu ona yakışmıştı.

Böyle bir kot pantolon satın alamazdınız, böyle kusursuz görünmesi için yıllarca giymek gerekirdi. Kışındaki pantolonu satın alıp alamayacağımı merak ettim. Bir dakika, bunu neden yapacaktım ki? Giyeceği hiçbir şey, o pantolonla karşılaştırılmazdı. Onun benden birkaç santimetre uzun olduğunu gördüğüme de sevinmiştim, ayrıca müthiş bronz bir teni vardı. Ve, Tanrım, bedeni. Ne yapıyordu; işi gücü bırakıp spor salonunda mı yaşıyordu?

Bir dakika. *Bu adam benim sahamda ne halt ediyor?*

Kendimi hem uçacak hem de kusacak gibi hissediyordum. Antrenmana odaklanmak zorundaydım.

Şansıma, müdürün konuşmaya başlaması dikkatimi dağıttı. "Koç Miller, sizi Tyler Green'le tanıştırmak istiyorum. Tyler'ın lise takımı geçen yıl Teksas eyalet şampiyonluğunu kazandı. Denemek için biraz geç olduğunu biliyorum ama ailesi buraya henüz taşındı ve umarım onu takıma almayı düşünürsünüz. Gerisini sonra konuşuruz."

* Christopher Chace Crawford, Gossip Girl dizisindeki Nate Archibald rolüyle ün kazanan ABD'li sinema ve televizyon yıldızı. -yhn

Koç, başıyla onayladı. "Teşekkürler."

Müdür klimanın önünde rahatlamak için okula doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Bir dakika. Müdür, Tyler ve futbolla ilgili bir şey mi demişti? Ve *benim* takımında deneme yapmasını mı istemişti? Onlara dik dik bakmayı bırakıp neler olduğunu anlamalıydım.

Tyler, ceplerine soktuğu elleri ve saha çizgisini yoklayan ayağıyla takıma göz gezdirdi. Neden bu kadar gerindi? Eyalet şampiyonluğunu kazanmış birinin, kahrolasica Tom Brady' gibi çalım atan kibirli bir pislik olması beklenirdi.

"Pekâlâ, Tyler," dedi Koç.

"Bana Ty deyin, Koç."

"Tamam. Pekâlâ Ty, hangi pozisyonda oynuyorsun?"

"Oyun kurucuyum, efendim."

Geriye doğru bir adım attım ve takımdaki herkes güldü.

Bu benim pozisyonumdu.

İki yıldır bu pozisyonda oynuyordum ve bu yeni çocuk onu benden alamazdı.

Koç, "Sessizlik!" diye bağırdı. Takıma korkunç bir bakış attı ve hepimiz konuşup gülüşmeye son verdik. Bu bakışın anlamlarından biri şuydu: Böyle davranmaya devam ederseniz vücut korumalarınızı *giyerek* sekiz kilometre koşarsınız. "Ty... bizim zaten bir oyun kurucumuz var."

Ty'in gözleri hüüzün doldu ve bakışlarını yere çevirdi. Bir oyun kurucunun hiç böyle davrandığını görmemiştim. Çoğu, kendini beğenmiş olurdu. Liderler. Gözleri kendini ele veren bir erkeğin peşinden sahaya çıkmayı düşünemiyordum. Ama iriyarıydı ve Teksas şampiyonu bir takımda oynadığına göre iyi bir oyuncu olmalıydı.

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi takımlarından New England Patriots'ın oyun kurucusu. -ed.n

Teksaslılar, futbolu ciddiye alırdılar. Futbol, oralarda bir tarikat gibidir.

O zaman sorun neydi?

Bir dakika. Bu sempati de neyin nesiydi? Jordan Woods empati kurmaz. O bir kayadır.

“Ama iyi bir yedek her zaman işimize yarar,” dedi Koç. “Kaptanımız seni bir talimden geçirsin. Woods!”

Dizlerim hâlâ titrerken bir şekilde Koç’a doğru koşmayı başardım. Ty, elimi sıkamak için elini uzattı. Elini kavradığımda mümkün olduğu kadar sert sıktım. Kaptanın ben olduğumu, takımdan sorumlu olduğumu göstermek zorundaydım.

Ty, elinin içinde duran elime baktı, sonra çabucak serbest bıraktı. “Ah,” dedi, gülümseyerek. Gülüşü, bedenimi Lanetli Batının Kötü Cadısı misali eritti.

“Woods... birlikte biraz antrenman yapın,” dedi Koç. “Birkaç kısa pas, biraz orta pas yapın. Beş yarıdan topu Henry’ye atın. Higgins’le topu çevirerek kaleye doğru uzun pas yapın.”

“Tamam, Koç,” dedim, ponpon kızlara bakarak. Piremit oluşturmayı, zıplamayı bırakmışlardı. Hepsi, Ty’ın büyüüne kapılmıştı, tıpkı benim gibi.

“Woods?” dedi Koç. “Beni dinliyor musun? Kaskını çıkar, gözlerine bakmak istiyorum. Çok kötü darbe aldın.”

Yavaşça kaskımı çıkardım, Henry’ye uzattım ve ellerimle saçlarımı düzeltip Koç’un gözlerime bakabilmesi için geriye attım. Henry beni izlerken ağzı açık kalmıştı.

Ty soluğunu tuttu. Sonra sırtıttı ve gülmeye başladı. Belli ki benim kız olduğumu düşünmemişti.

“Dostum, efendi ol,” dedi Henry, Ty’a doğru bir adım atarak.

JJ, elini Ty’ın omzuna koyunca, aklıma geçen yıl, Northgate Lisesi’nden bir çocuğu, maçtan sonra popomu

elledi diye yumruklaması geldi. "Woods'a saygılı olacaksınız! Yoksa kışına tekme yi basarım."

"Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu," dedi Ty, bir elini JJ'in göğsüne koyarak. "Şaşırdım... ve etkilendim. Hepsi bu."

Koç, gözlerime bakıp, aslında Ty'in beni oyundan tamamen uzaklaştırmasını saymazsak, her şeyin yolunda olduğunu teyit ettikten sonra, "Hadi. Yeterince zaman harcadık," dedi.

Kaskımı Henry'den aldım ve kafama geçirdim, sonra topu alıp bağırdım: "Henry! Uzaklaş!"

Henry, sahanın diğer ucuna doğru, birkaç kez yön değiştirerek koştu. Tam avuçlarına düşecek şekilde otuz metrelik uzun bir pas attım. Tanrı'ya şükür. Oyuna dönmüştüm. Yeniden kendim olmuştum.

"Güzel," dedi Ty, başıyla onaylayarak. Derin ve seksi bir Teksas aksanı vardı.

"Sıra sende," dedim, başka bir top alıp Ty'a atarken. "Higgins, kaleye koş!"

Higgins jet gibi geldi ve hızla sola döndü. Ty, topu doğruca Higgins'in kollarına gönderdi. Etkilenmişim, ben de bundan daha iyisini yapamazdım ve Ty, Higgins'in nasıl hareket ettiğini bile bilmiyordu. Birkaç deneme daha yaptık ve Ty, hepsini kendini yormadan başardı. Biz birbirimize denktik.

Ve ben korkuyordum.

Ty, daha yapılı, kesinlikle daha güçlüydü ve benim yaptığımın aksine muhtemelen eyalet şampiyonluk maçının son iki dakikasında her şeyi mahvetmemişti. Johnson Şehri, bizi 13-10 yenmişti çünkü ben topu kaptırmıştım ve Johnson, bu fırsatı gole çevirmişti.

Ya Koç, benim pozisyonumu ona verirse... Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım, bu pozisyon için

yıllarca çalışmıştım. Tırnaklarımla kazıyarak kazanmıştım. Yani Koç'un pozisyonu benden alması için cidden feci bir hata yapmam gerekirdi. Beş kere top kaptırıp üstüne golden hemen önce devrilmek gibi.

Sonunda Koç Miller sahaya döndü. "Woods, Ty... gelin de konuşalım," dedi ve eliyle diğer oyunculardan uzaklaşmamızı işaret etti. Koç'a doğru ilerlediğimiz sırada Henry bana bir bakış attı.

"Ty... kolun bayağı güçlüymüş. Ayrıca son derece gelişmiş sezgilerin var," dedi Koç.

"Teşekkürler, efendim."

"Son sınıf mısın?"

"Evet."

"Ve geçen yıl, takıma girdiğinde şampiyonluk aldınız, öyle mi?"

"Hı hı."

Şimdi çimlere bakma sırası bendeydi.

Çoğu, hâlâ Franklin'in yuvası olarak gören, Titans eski oyuncularının eşlerinden oluşan destekçilerimize teşekkür borçluyduk; onlar sayesinde Hundred Oaks, Tennessee'deki en iyi lise futbol programına sahipti. Modern ekipmanlara ve son derece kaliteli bir teknik ekibe yatırılabileceğimiz kadar çok paramız vardı. Koç Miller, üniversitede koçluk yapmış fakat karısı hastalanınca daha sakın bir yaşam sürmek için takımını bırakmıştı. İşindeki uzmanlığı sayesinde birçok oyuncunun üniversiteye kapak atmasını sağlamıştı.

Ty'in, Hundred Oaks'ta oynamak istemesinin nedeninin bu olduğuna bahse girebilirdim. Sanki denktik ama o bir adım öndeydi. Gözlerim yaşla doldu. Odaklanmam gerekiyordu. Takımımın önünde ağlayamazdım.

Kahrolası östrojen.

Koç gözlerini kıstı. "Neden hepsini geride bıraktın? Sen üniversite tercihini yapana kadar ailen bir yıl daha Teksas'ta kalamaz mıydı? Ve neden Franklin? Tennessee'ye taşınmak zorunda kaldıysanız, ailenin, yıldız bir oyun kurucuya ihtiyaç duyan bir bölge araştırmasına şaşırdım."

Ty'ın gözlerine yeniden hüznün çökmüştü. "Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım, efendim. Buraya annem ve kız kardeşimle geldim." Saçlarını karıştırarak bana bir bakış attı. "Bazı şeyler futboldan daha önemlidir."

Ne? Her pazar diz çöküp Dallas Cowboys'a dua etmeyen bir Teksas oyuncusu mu?

Efsane.

Koç, başıyla onayladı. "Anladım. Pekâlâ, takıma alındın ama sana süre olarak ne kadar oynayacağının garantisini veremem."

"Teşekkürler, efendim. Takımda olmak benim için yeterli," dedi Ty, imalı bir gülümsemeyle. Ellerini ceplerine soktu.

"Harika. Sana bir forma bulalım, cuma günü formanı giy," dedi Koç. "Bugün için bu kadar çalışma yeter, Woods. Yarın antrenman yok, maçtan önce takımın dinlenmeye ihtiyacı var."

"Anladım, Koç." Takımın yanına gidip, "Yarın antrenman yok. Boş gününüzde aptalca bir şeyler yapmayın," dedim.

Kaskımı çıkardım ve mümkün olduğu kadar hızlıca kızların soyunma odasına gittim; kızların çalışması bitmeden işimi halletmem gerekiyordu yoksa beni hoşlandıkları çocuklarla, namıdiğer takım arkadaşlarımla ilgili soru yağmuruna tutacaklardı.

Erkeklerin, bütün zamanlarını kızlarla ilgili konuşarak geçirmediğini anlamak istemiyorlardı. Zamanlarının

sadece yüzde doksanının kızlara adandığını söyleyebilirim. O zamanlarda da kimin kiminle takıldığı ve kiminle takılmak istediğiyle ilgili konuşurlar. JJ'in duygularından bahsettiği gün, bir nükleer sığınağa kaçıp hayatta kalmak için dua etmeye başlayacağım.

Sahanın yolunu yaralamış olan JJ, Carter ve Henry arkamdan koşup yanıma geldiler. Henry, kaskını çıkardıktan sonra serbest bıraktığı kıvrıkcık, sarı saçlarını sallayarak kolunu omzuma attı. Alnına düşen birkaç lüleyi kenara atarak fısıldadı: "Koç, Ty'ı takıma aldı mı?"

"Evet," dedim, formamı sündürerek.

"Çok saçma," dedi JJ, parmak eklemlerini çatırdatarak.

"Hikâyesi neymiş?" diye sordu Carter.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ama öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ellerimdeki ve eşofmanımın altındaki tozu temizlemeye başladım.

Henry bana baktı ve fısıldadı: "İyi olduğundan emin misin?"

"Elbette." Sesimin titrediğini hissettim.

JJ, omzunun üstünden, Koç'la konuşan Ty'a bakarak, "O çocuk seninle kıyas kabul etmez," diye ekledi.

"Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz. Çocuğun ayak hâkimiyetini gördün mü? Ty olağanüstü."

"Evet... olağanüstü," dedi Henry, kızların soyunma odasına yaklaştığımızda gözlerini kapayıp beni kendine çekti.

Kapıyı hızla açarak, "Pekâlâ, Henry, birazdan görüşürüz," diyerek onu dışarıda bıraktım. Kapıyı arkamdan çarptığımda bana bakıyor, kaskını bir sarkaç gibi ileri geri sallıyordu.

Kırmızı-siyah dama desenli eski halıyla döşenmiş, beyaz beton duvarlı soyunma odasında ilerledim. Bir banka oturup üstümdekileri çıkardıktan sonra duşa girdim. So-

ğuk su, müthiş hissettiriyordu. Sonunda sakinleşebildim.

Duştan çıkınca soyunma odasına gitmeden spor şortumu ve tişörtümü giydim. Düz beyaz külotumla kızların önünde geçit töreni yapmak, benim eğlence anlayışıma uymuyordu.

Kızların kıkırtılarını dokuz-on metre uzaktan duyabiliyordum. Ürpererek dolabıma gittim ve çantamı aldım.

“Sanırım JJ yakında bana aşkını ilan edecek,” dedi Lacey, Kristen’a.

“Kesinlikle,” dedi Kristen. “Bakışlarından okunuyor.”

Gülmemek için zorla öksürdüm. JJ, Lacey’ye Titans’ın her ponpon kızına baktığı gibi bakıyordu. Hatta peynir kızartmasına da aynı şekilde bakıyordu.

“Hey, Jordan,” dedi Lacey, kahverengi saçlarını tararken. Dar, siyah külotuyla ortalıkta gezmek zorunda mıydı? Bir makara ipe sarınsa, üstündeki o şeylerden daha fazla yerini kapatırdı.

“Selam,” dedim, çantamı toplayıp odadan çıkmaya odaklanarak. Islak saçlarımı umursamıyordum çünkü taramak çok zaman alacaktı.

“Bacaklarını en son ne zaman tıraş ettin?” diye sordu Lacey.

Yanağımın içini ısırdım. Lacey bazen kendimi çok berbat hissetmeme neden oluyordu. Ya Ty, bacaklarımı nereden baksan bir haftadır almadığımı fark ederse?

“Neyse, şey, JJ son zamanlarda benden bahsetti mi?” diye sordu.

Yani, dün gece annenin arabasının arkasında işi pişirdiğinizi anlatması dışında mı? Hâlâ, JJ’in bir Ford Taurus’un arkasına yatay olarak nasıl sığdığını çözememiştim ama bunun gerçekten olduğuna inanacak kadar sözüne güveniyordum.

“Hayır,” dedim. “Tek kelime etmedi.”

Lacey, saç fırçasını çantasına fırlattı.

Ona anlayışlı bir bakış atmaya çalıştım ama bu düşüncümünden daha zordu.

Kimseye anlatmamıştım, Henry'ye bile ama bir defasında Lacey ve Kristen'in banyoda benim hakkımda kötü şeyler konuştuklarını duymuştum...

Lacey'nin sızlandığını hatırlıyordum: "JJ'in onunla neden bu kadar sık takıldığını bilmiyorum. Güzel bile değil, kız dev gibi!"

"Bilmiyorum," demişti Kristen. "Sam Henry de onun etrafında dört dönüyor, seveci gibi olmasına rağmen."

"JJ, onunla yatmadığına yemin ediyor..."

"Belki de hem JJ hem de Henry'yle aynı anda yatıyordur." Ve bu bir kere olan bir konuşma değildi. Kristen, saldırılarında istikrarlıydı.

O sırada, Marie ve Henry'nin eski kız arkadaşı Carrie, içeri girdiler.

Marie, "Sam Henry, bana çıkma teklif etti," deyince Carrie dudaklarını büzüp ısırdı. "Kabul etmem senin için sorun olur mu?"

"Hayır... Sizin adınıza memnun olurum," dedi Carrie, bana bakarak. Sonra Marie'ye peşinden gelmesini işaret etti.

Dosdoğru benim dolabıma geldiler. Carrie bana, "Yeni eleman kim?" diye sordu.

"Ty Green," dedim. "Teksas'tan taşınmış."

"Sahada çok iyi görünüyordu," dedi Lacey. "Yani futbol anlamında."

"Hıh"ladım. Sanki futbol hakkında *bir şey* biliyormuş gibiydi.

"Kıskandın mı?" diye sordu Kristen. "En az senin kadar iyi gibi görünüyordu."

"Hayır. Harika bir yedeğim olduğu için memnunum,"

dedim ve çantamı aldım. "O da benim gibi oyun kurucu, anlarsın ya, futbol denen bu oyunda bir pozisyon adı."

Kristen gözlerini devirdi ve aynada kendine bakmaya devam etti. "Neden suratın kıpkırmızı oldu?"

Hızla kendimi kapıya attım.

muhteşem donovan woods

Sahanın karşısındaki kamyonetime doğru ilerlerken Koç Miller'ın Ty'la konuştuğunu gördüm. Koç, kaşlarını çatmış, bakışları Ty ve zemin arasında gidip gelirken çenesini kaşıyordu. Konuşmaları sonlanınca Ty da benim gibi park alanına ilerlemeye başladı.

"Hey," diye seslendi, bana doğru hafifçe koşarak. Ellerim ıslak saçlarıma doğru uçuşa geçti ve bir anda kendimi saçlarımı düzeltmeye çalışırken buldum ama birbirine dolanmış yün yumağı gibi göründüğünden emindim. Tanrım, ponpon kızlar kadar kötüydüm.

"Selam," dedim. Bir anda yan yana yürümeye başladık.

"Sen harikasin," dedi.

"Pardon?"

Ty boğazını temizledi. "Demek istediğim, harika bir oyun kurucusun. Yaşıtlarımız arasında senin kadar iyi tek bir erkek oyuncu bile görmedim."

Babamın on altıncı doğum günümde hediye ettiği Dodge Ram kamyonetimin yanına vardığım sırada başımı salladım. Çantamı kamyonetin kasasına attım.

"Sıkı arabaymış," dedi Ty, gülümseyip kamyonetin yanına hafifçe vurarak.

“Teşekkürler.” Ona arkamı döndüm. Gülümsemişi bulaşıcıydı. Vücuduma yayılan, altüst eden bir virüs. “Sen ne kullanıyorsun?” diye sordum.

“Hiç. Arabam yok,” dedi. Fakat bundan utanmış görünmüyordu. Kollarını kavuşturarak kamyonetime yaslandı. “Neyse, adın ne?” diye sordu. “Umarım, o da Woods değildir.”

“Jordan.”

Başını salladı. “Donovan Woods’la akrabalığın varmı?”

“Evet,” diye mırıldandım. “Babam olur.” Gatorade şişemin etiketini soymaya başladım.

“Bu, oyun tarzını ve hareketlerini açıklıyor.”

Kahretsin, beni dikkatle izlemiş olmalıydı. “Tennessee hayranı mısın?” diye sordum. Belki Houston’dan Nashville’e taşınmadan önce Oilers hayranıydı.

Güldü. “Tabii ki, hayır. Kovboyları daima tek geçerim, dostum. Çocukluğumda babanı bizim takımda oynarken izlediğimi hatırlıyorum.”

Şu anda hakkında konuşmak istediğim son kişi babamdı. İnsanlar benimle karşılaştıklarında sadece bunu düşünebiliyorlardı, *Muhteşem* Donovan Woods. Amerikan Ulusal Futbol Ligi’nde iki kez en iyi oyuncu ödülü almış bir oyuncu, iki Heisman Ödülü sahibi. *Muhteşem* Donovan Woods, şeref kürsüsü seçmelerinde ilk tercih.

Bana, üniversite seviyesinde futbol oynama hayallerime inanmayan *Muhteşem* Donovan Woods.

“Gitsem iyi olur Ty. Bugün iyi iş çıkardın. Takıma alındığına sevindim.” Muhabbeti yüzeysel ve profesyonel tutmaya çalıştım. “Araban yoksa eve nasıl gideceksin?”

Omuzlarını silkti. “Sanırım yürüyeceğim.”

Nefesim kesildi. “Tennessee’de kimse yürümez, kaldırım bile yok sayılır. Yürümeyeceksin.”

O artık takım arkadaşımı ve takım arkadaşları birbirlerine sahip çıkarlardı.

Park alanına göz gezdirdim. Soyunma odasından henüz sadece Henry çıkabilmişti, o da Kristen ve Marie'yle konuşuyordu. Bu oğlanlar içeride ne halt ediyorlardı? Benim hazırlanmam nasıl onlarınkinden daha az zaman alabilirdi? "Henry," diye seslendim.

Henry, kızları bırakıp yanımıza koşturdu, Gatorade şişesini elimden kaptı, bir yudum aldı ve Ty'ı baştan ayağa süzerken şişeyi tekrar elime tutuşturdu.

"Ty'ın evine sağ salım gittiğinden emin ol," dedim.

"Bu akşamki planlarımızdan ne haber?" diye sordu Henry. Bir elini ensesine attı ve Ty'a sırtıttı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim, elimi karnıma koyarak. Bugün olanları... bu elemanın nasıl da bir anda ortaya çıkıp hem pozisyonumu hem de soğukkanlılığımı tehdit ettiğini düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedi Henry ama kırılmış görünüyordu. "Zaten Kristen ve Marie de beni ders çalışmaya davet ettiler."

"Önce Ty'ı evine bırakabilir misin?"

"Neden sen bırakmıyorsun?"

Beni çıldırttığı için olabilir miydi? "Onu da *çalışma* seansınıza götür. Kasabamızın fıstıklarıyla tanışması iyi olur."

Ty gülümsedi.

"Peki ama Marie benimdir. Bana bir saniye izin ver, Ty." Henry, kolunu bana doladı ve beni Ty'dan uzaklaştırdı. "Kendini iyi hissetmediğini söylerken ne demek istiyorsun? Aldığın darbeden dolayı mı?" diye fısıldadı.

"Evet, sanırım."

"O zaman sanırım akşam yemeğine de gelemiyorum?"

“Sadece git ve Marie’yle keyfine bak, tamam mı? Seni yeniden mutlu edecek biriyle birlikte olmanı istiyorum.” Henry başını salladı ve gözlerimin içine bakarak çenesini sıvazlamaya başladı. Carrie’yle ayrıldıklarından beri hep çok üzgün görünüyordu.

Omzumu hafifçe sıkıp, “Teşekkürler Woods. Belki bir ara takılırız,” dedi ve yanımdan ayrıldı. “Gitmeye hazır mısın, Ty? Kristen’dan hoşlanacaksın.”

Öğk. Kristen, bir kütükle aynı IQ’ya sahipti. Kızı yumruklamadan veya başka bir şey yapmadan buradan gitmeliydim. Kamyonetime bindim, kafamı camdan çıkararak onlara gülümsedim. “Yarın görüşürüz, çocuklar.” Oradan uzaklaşırken dikiz aynamdan Ty’ın bana baktığını görebiliyordum. Onu eve neden ben bırakmıyordum ki?

Nedenini biliyordum.

Odaklanmak zorundaydım. Sezonu tehlikeye atamazdım. Bu sene de bu fırsatı kaçıramazdım. Bir burs almam gerekiyordu.

Ve bunu yapmak için eyalet şampiyonluğunu kazanmak zorundaydım.

Evin arka kapısından girer girmez çantamı yere attım. Yatağımla randevum vardı: Yastığımın altına girip *Guns N’ Roses* dinleyecektim. Bu, kendimi iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Mutfağa girdim ve bir muz ile bir şişe Gatorade aldıktan sonra odama giderken Mike ve harika bir top tutucu olan arkadaşı Jake’le karşılaştım. Ağabeyim gibi o da Knoxville’de, Tennessee Üniversitesi’nin takımında oynuyordu. Jake, aslında Kaliforniyalıydı ve sürekli antrenmanlara katıldığından okula yakın olmak için yaz tatilinin büyük bir bölümünü burada geçirmişti.

“Hey, ufaklık,” diye seslendi Mike, bir yanımdan bana sarılırken. “Annem, antrenmanda kötü bir darbe aldığını söyledi. İyi misin?”

“İyiym.”

“Nasıl gidiyor, Jordan?” diye sordu Jake, beni baştan aşağı süzerek. Benimle ilgilenen erkekler olduğundan bahsetmiştim ya? Evet, bu çocuk onlardan biriydi. Yine de bir hamle yapmayı deneyecek olsa sanırım Mike onu öldürürdü ve ben de Jake’in peşime düşmesini istemiyordum zaten. Çekiciydi ama şimdiye dek yüz tane kız arkadaşı olmuş gibi görünüyordu.

“İyi,” dedim.

Jake, kolunu belime doladı. “Mike, matematikle sıkıntın olduğunu söyledi, doğru mu? Yardım ister misin?”

“Sen matematikten ne anlarsın, Reynolds?”

“Sana matematik öğretmekle kalmam, matematiği yataкта bile öğretebilirim, Jordan. Ben seni yatağa eklerim, sen üstündekileri çıkarırsın, sen bacaklarını ikiye bölersin, ben de çarparım.”

Bu klasik Jake Reynolds davranışı olduğu için ben “Büyüleyici,” deyip onu bulaşık makinesine doğru iterken Mike da her zamanki gibi gözlerini devirdi.

Sonra koşarak üst kattaki odama çıktım ve kendimi, yeni, yumuşacık, beyaz bir yorgan serili yatağıma attım. Grafik kâğıdına benzeyen mavi kareli bir yatak örtüm vardı. Geçen yaz, Henry bir gün bize geldiğinde grafik kâğıdı desenli bir yatağın erkeklerin hevesini kaçırdığını söyledi; bir ara yatağa atılmak istiyorsam elemanları, matematiği ve matematik kulübündeki inek kızları çağrıştıran bir odaya getiremezmişim. Erkeklerin benim yatağımla ilgili ne düşündüklerini umursadığımdan değil ama matematik kulübü, bağdaştırılmak istediğim son şeydi, bu yüzden eski yorgandan kurtuldum ve daha doğal tonlara geçtim.

Müzik setinin kumandasını alarak seksenlerin klasiklerini çalan bir radyo istasyonunu açtım ve pencereden bir gölün kenarında son bulan arka bahçemizi izlemeye başladım. Bu *benim* gölümdü; Jordan Gölü. İnsanın babası profesyonel futbolcu olunca imkânlar sınır tanımıyordu. Ahşap parkeli, ormana ve patikalara bakan dev pencereli evimiz kocamandır. Evimizin en güzel yanı mı? Annemin ve babamın yatak odası evin diğer tarafında olduğundan, sanki Mike ve benim özel kanadımız vardı. Babam buraya asla gelmez.

Bazen bu kadar savurganca yaşamaktan utanıyordum çünkü buradaki çoğu ailenin fazla imkânı yoktur. Tennessee, garip bir yerdir; ya benim gibi zenginler ya da Henry gibi gerçekten fakirler yaşar. Orta sınıf pek yoktur. Babam isteseydi yılda on beş-yirmi milyon dolar kazanabilirdi. Ama Amerikan Ulusal Futbol Ligi'nin kurallarından dolayı, Titans diğer oyunculara daha fazla para ödeyebilsin diye kesintilere razı oldu. Biraz daha kabarık bir maaştansa onu koruyacak çok iyi bir hücum oyuncusunu tercih ediyordu.

Yatağında uzanırken kendimi klasik rock müziğe bırakmak ve bugün yediğim darbeyi unutmak istiyordum. Ty'ın bedenini unutmaya çalışıyordum.

Yüzümü yastığa gömerек yastığı yumrukladım. Dönüp yataktan çıktım ve parmaklarımı ısırarak ahşap zeminde volta atmaya başladım. Sonra yeniden yatağa oturup komodindeki Gatorade şişesini aldım ve şişeyi avcuma vurmaya başladım.

Şişeyi parçalayacak kadar güçlü olup olmadığımı anlamak için sıktıkça sıkıyordum. Parmak uçlarımı batırıyordum ama şişe azıcık bile yamulmayınca odanın diğer ucundaki şifoniyerime doğru fırlatıp annemin aldığı aptal nemlendiricileri ve parfümleri yere devirdim.

Kız işi şişeleri toplayıp yeniden şifoniyere dizerken, annemin on yedinci doğum günümde verdiği hediye, onuncu sınıfta aldığım, bana alay edercesine sırttan en iyi oyuncu ödülünün arkasından gizlice bakıyordu. Sıradan, dandik bir günlük.

“Jordan,” demişti annem, “yazmak, benim *bıdı bıdı bıdı* yapmamı, karmayı ve *bıdı bıdı bıdıyı* düşünmemi sağlıyor ve sorunlarımı çözmeme yardımcı oluyor.”

Annem, meyve suyu şişelerinin kapaklarından çıkan mantraları yazma işine girmeli.

Ama haklı olabilir miydi?

Klasik bir Moleskine olan günlüğü aldım ve boş, gıcır gıcır sayfalarını çevirdim.

Tekrar yatağımın üstüne oturarak günlüğü açtım. Sayfalar, beni yargılayacak, akıl sağlığımı sorgulayacak veya bir futbol takımına liderlik yapma yeteneğimden şüphe edecek değildi. Onu kimse bilemezdi... öğrenirlerse öğretmenler benimle sonsuza kadar dalga geçerlerdi.

En azından bazı şeyleri yazarak zihnimden, bedenimden atabilirdim.

Komodinine uzandım, bir kalem bulmak için *Sports Illustrated* dergi yığınına kenara ittim ve yazmaya başladım:

Bu kadar muhteşem birini hiç görmemiştim. Kimse, dikkatimi bu kadar dağıtmamıştı... Ama herkesten çok gerideyim; mesela bir erkeği hiç çıplak görmedim... Pekâlâ, sanırım Henry'yi birkaç kez boxer'ıyla görmüştüm ve seksi bir vücudu var, yani acılı tavuk kanadı kadar ateşli. Yani Ty'inki olağanüstü olmalı. Ve ben ona dokunmak...

Tanrım, ben ne yazıyordum böyle?

Saçma sapan sözcükleri karaladım.

Ty hakkında tamamen saçmalık olmayan ne yazabileceğimi düşünerek kalemin arkasını dışlerken kapının tıkladığını duydum. “Kim o?” Günlüğü yastığımın altına tıktım.

“Mike.”

“Gir.”

Ağabeyim içeri girdi ve yatakta yanıma oturdu.

“Diğer yarın nerede?” diye sordum.

Mike güldü. “Jake mi? Odamda, geçen gece buluştuğumuz bir kızı arıyor. Neyse, bugün antrenmanda ne oldu?”

Yüzümü yastığa gömdüm. “Benimle dalga geçmeyeceğine söz ver.”

Omzumu okşadı. “Söz veriyorum.”

“Carter, yanlışlıkla beni devirdi.”

“Carter mı? JJ hangi cehennemdeydi?”

“Benim hatamdı. Dikkatimi vermemiştim,” dedim, yastığıma doğru inleyerek.

“İşte, buna inanmam. Sen sahadaysan, sahadasıdır. Konsantrasyonunu kaybettiğini hiç görmedim.”

Ona döndüm ve Mike’a baktım. “Şey, bugün takıma yeni bir oyun kurucu geldi. Teksas’tan nakil. Ve çok iyi. Feci iyi. Benden daha iyi.”

Mike bir ıslık çaldı ve parmaklarını saçlarından geçirdi. “Hiçbir koç, açılış maçından sadece iki gün önce oyun kurucu değiştirecek kadar aptal olmaz. Oyunu sen başlatacaksın, ufaklık.”

Mike’ın koluna hafifçe vurdum. “Elbette başlatacağım.”

“O zaman sorun ne, anlamadım. Çocuktan gözün mü korktu?”

Derin bir nefes aldım, doğruldum ve sırtımı yastığa dayadım. Ağabeyime Ty’dan bahsedebilirdim, o kimseye

söylemezdi. Sadece, soyunma odasında Ty'ı soyamak istediğimi anlatamazdım.

“Sanırım ondan hoşlanıyorum.”

Mike öksürmeye, ardından gülmeye başladı. “Sen mi? Jordan Woods? Birine mi vuruldun? Hı hı, eminim öyle olmuştur.”

“Benimle dalga geçme, demiştim.” Onu yatağımdan aşağı ittim.

Mike, sırtarak ahşap zeminde gerindi ve ellerini başının arkasına koydu. “Dalga geçmiyorum. Bence bu harika bir haber. Erkekleri fark etmenin zamanı gelmişti.”

“Ah, kapa çeneni. Erkekleri fark ediyorum. Ama o sahaya geldiğinde... çok tuhaftı, bütün dikkatim dağıldı...”

“Pekâlâ, bununla ilgili ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Dikkatimi antrenmanlara ve maçlara vermeye çalışacağım. Takımımın biriyle çıkamam. Özellikle de rakibimle.”

Mike anlayışla başını salladı. “İyi şanslar. Sadece, kafanı oyuna ver, her şey güzel olacak. Ve yedek kulübesine fazla bakma. Şu kapı gibi oğlan iştahını kabartmasın.”

“Dostum! Kapa çeneni!” diye bağırdım, yastığımı ona fırlatarak. “Çok korkunçsun.” Yüzümü ellerimle kapadım. Tanrım. Ty neden sezon bittikten sonra gelmemişti ki?

“Adı ne?”

“Tyler Green. Ty.”

“Pekâlâ, kardeşim onunla ilgilendiğine göre Ty çok şanslı bir erkek demektir. Cuma akşamı maçta onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Oyundan önce okula dönmeyecek misin? Cumartesi günü maçın yok mu?”

“Koç cumartesi sabahı gitmemin sorun olmayacağını söyledi. Hem bu maç, muhtemelen bu yıl izleyebileceğim tek maçın olacak. Alabama dışında başka hangi üniversi-

telerin seni izlemeye geleceğini görmek istiyorum. Onlarla biraz sohbet edeceğim.”

Mike’a gülümsedim. “Teşekkür ederim!”

“O kadar çok burs teklifi gelecek ki hangisini seçeceğini bilemeyeceksin. Düşünsene. Üniversitede oyun kurucu pozisyonuna gelen ilk kız olacaksın.”

Derin bir iç geçirdim. “Alabama’ya gitmeyi çok istiyorum. Keşke babam beni destekleseydi. İyi olduğumu düşünmüyor mu?”

“İyi olduğunu biliyor,” dedi Mike ama saçlarını karıştırıp bakışlarını kaçırıyordu. “Babam, sadece... korkuyor. Lisede bazı şeylerle başa çıkabilirsin ama üniversite başka bir dünya.”

Yavaşça başımı salladım, sonra ona gülümsedim. “Cumartesi maçını iple çekiyorum. Timsahları mahvedeceksiniz.”

Mike elini geçiştirircesine salladı ama bir yandan da söylediğime memnun olmuş gibi görünüyordu. “Teşekkürler. Halledeceğiz bakalım. İyi oynadığımız sürece tabii.”

Annem alt kattan, “Mike, Jordan, Jake! Yemeğe gelin,” diye seslendi.

“Anneme ve babama Ty’dan bahsetme,” diye uyardım Mike’ı.

“Ama senin eşcinsel olmadığını öğrenince çok mutlu olacaklardır!”

Hani akşam haberlerinde Somali’ye çuvalarca buğday dağıtan Food for Peace gönüllülerinin görüntüleri olur ya? Yüzlerce insan, kamyonların etrafına toplanır ve bir çuval mısır alabilmek için birbirlerini yumruklarlar.

Evimizdeki yemek saatleri de öyledir. Masaya oturduğum anda bir hayalet bombacı gibi, dört dilim ekmeği

sağlama aldım çünkü sonraya kalmayacağını biliyordum. Mike ve Jake, tabaklarına patates püresi yığdılar, ben de üç tavuk budu kaptım. Babam gelip kışını sandalyeye koyana kadar yemeyecektik ama hepimiz saldırmaya hazırдық.

Annem bir sürahi limonata getirdi ve bana bir bardak doldurdu. Masaya baktığında Henry'nin boş sandalyesini gördü. "Sam nerede?" diye sordu.

"Ders randevusu var," dedim.

"Randevu gibi bir randevu mu?" diye sordu Mike, gözlerini kısarak.

"Sanırım."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum... ponpon kızlardan biriyle. Marie Baird."

"Carrie'yle yeniden bir araya geleceklerini düşünüyordum," dedi annem. "Önceki gün, ona tekrar çıkma teklif edeceğini söylemişti."

"Bilmiyorum. Aynısını ona ben söylediğimde bundan bahsetmedi," dedim, önümdeki butlara odaklanarak. Yemek için sabırsızlanıyordum. Mike, omuz silken anneme baktı. Henry'nin aşk hayatıyla neden bu kadar ilgileniyorlardı? Ya da seks hayatıyla mı demeliydim?

Daha önemli bir mesele vardı; yemeye başlamak için ölüyordum. Ty'la ilgili kafa patlatmak beni kurt gibi acıktırmıştı. Bir erkekten etkilenmenin, kalori tüketimini etkilediğini bilmiyordum.

Muhteşem Donovan Woods sonunda teşrif etti ve masanın başına oturdu. Gatorade şişesini tabağının yanına koydu ve peçetesini aldı.

Babamın kaş çatmasından, moralinin berbat olduğunu anladım ve Titans antrenmanında kötü bir şeyler olup olmadığını merak ediyordum. Sonunda çatalını alıp salatasını yemeye başladığında biz de Somalili çocuklar gibi

yemeklerimize yumulduk. Bir dakika sonra babam, çatalını tabağına bıraktı. Herkes ona bakıyordu.

“Don?” dedi annem.

Babam annemi duymazdan geldi ve bana odaklandı. “Jordan, futbolu bırakmayı ciddi ciddi düşünmen gerekiyor artık.”

“Yapma, baba,” dedi Mike. Jake, gümüş çatal bıçağını aldı ve sandalyesinin kenarına doğru kayd ve babama bakmaya başladı; sanki bu sahneye şahit olmak istemiyor fakat bir yandan da kendine engel olamıyordu.

“Mike, bu konuya karışma,” dedi babam ve tekrar bana döndü. “Joe Carter arayıp oğlunun sana bugün çok kötü çarptığını söyledi.”

“Bir şey olmadı ki,” dedim, çatalımla salatamı tabağın her yerine yayarak.

“Ama olabilir, Jordan. Bu sporun ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğini sanmıyorum,” dedi babam, sesi titreyerek. Bu ses tonunu takım arkadaşlarının yanında kullanmadığını umuyordum çünkü bu halde bir muhallebi çocuğuna benziyordu.

“Baba, ben on yıldır futbol oynuyorum!”

“Joe Carter yüz on kilonun üstünde. Sense en fazla seksensin. Ölmediğine şükret.” Ağzına yeşillikleri tıktırdı. Mike, tavukgöğsünü bir akbaba gibi dışlıyor ve babama inanamayarak başını sallayıp duruyordu.

“Pekâlâ, sonuçta hiçbir şey olmadı,” dedim “ve futbolu da bırakmıyorum.”

Babam gözlerini ovaladı. “Futbolla tam olarak ne elde etmek istiyorsun? Ulusal Futbol Ligi’nde hiç kadın oyuncu yok çünkü ezilip ölebilirler.”

“Bilmiyorum, baba. Şu anda tek istediğim, üniversitede oynamak. Sonrasını bekleyip görebiliriz.”

“Gerçek anlamda incinebilirsin. Üniversite oyunu, lisensinkinden tamamen farklıdır.”

“Ne kadar iyi olduğumu anlamıyor musun?”

“Senin iki katı cüssende erkeklerle herhangi bir spora katılmamalısn.” Babam, tavuğu bıçağıyla kesti, eti kemiğinden ayırdı ve çatalıyla ağzına tıktırdı.

“Belki tek bir maçına gitseydin onun ne kadar iyi olduğunu görürdün, baba,” diye mırıldandı Mike. Jake, kısık bir ıslık çaldı ve babam aniden kalkıp, peçetesini masaya fırlatınca oğlanın masadan sıvışacağını sandım. Babam, Mike’a öldürücü bir bakış attı.

“Yemek için teşekkürler, Julie,” dedi babam ve eğilerek annemi yanağından öptü. Tabağını aldı, Gatorade’ini koltukaltına sıkıştırdı ve odadan ayrıldı. Birkaç saniye sonra çalışma odasının kapısının kapandığını duydum.

İştahım kaçtığı için tabağımı Mike ve Jake’e uzattım. Ağabeyim, ekmek ve tavuğu, Jake de patates püresini tabağına aldı.

Mike, ikinci tavukgöğsünü kemiklerinden sıyrarak bir peçeteyle dudaklarındaki yağı sildi. “Babam, aptalın teki.”

Ağabeyime gülümseyerek ayağa kalktım ve tabağımı alıp eviyeye koydum. Üst kata çıkmadan önce annemin kısık sesle konuştuğunu duyunca yemek odasının kapısında duraksadım. “Mike sinirlendiğini biliyorum ama babana daha fazla saygı göstermelisin.”

“Olur, madam,” dedi Mike, yumuşak bir şekilde.

Şu anda Henry’nin burada olup, beni güldürmesini isterdim çünkü kendimi bok gibi hissediyordum. Zihnimi babamın adiliğinden uzaklaştırmak için koşarak odama çıktım ve aptal günlüğü aldım. Sonra arka bahçeye indim, bahçeden geçerek annemin, meşeden yapılmış, sarmaşık ve yosunlarla kaplı köhne bahçıvan kulübesine gittim. Tam bir *İskoçya*.

Omzumun üstünden arkama bakarak beni kimsenin izlemediğine emin olduktan sonra kulübeye girdim, kapıyı kapadım, pencereden ve duvardaki yarıklardan iskelemizin ışıklarının süzülerek aydınlatığı köşede kürekle rin yanına oturdum.

Yalnız kalmak istediğim zamanlarda burada saklanmayı seviyordum. Küçükken Henry'yle burada evcilik oynardık. Uzun bildirilerle, asla kimseyle evlenmeyeceğimizi ilan ederdik; ben bir bo vling pistimiz varmış gibi davranmayı severdim, Henry bir helikopter pistimiz varmış gibi yapardı ve ben *Uzay Yolu*'ndaki gibi bir ışınlayıcı m olduğunu söyleyerek onu gölgede bırakırdım.

El fenerimi buldum, çenemin altına sıkıştırdım, Moleskine'i çıkararak boş bir sayfa açtım ve Ty'ı... çıplak görme hayallerim dışında ne yazacağımı düşünmeye başladım.

"Yüce tanrım, Woods," diye mırıldandım. "Kendine gel."

Rasgele şekiller karaladım. Birkaç futbol topu, rüzgârgülleri, otuzun üzerinde Alabama takımı logosu. Kucaklama ve öpücük anlamına gelmeyen, oyun pozisyonlarını anlatan birkaç X ve O çizdim ve -tamam, tamam-J.W. + T.G. çizip hemen üstünü karaladım.

Sayfayı yırttım ve buruşturdum.

Ty'a Güzelleme... Üç adımlı atışlarını ve hızlı paslarını seviyorum.

Bu sayfayı da yırtarken kendi kendime gülmeye başladım.

evrim

(namıdiğer ikinci şiir girişimim)

Kabul ediyorum;

Jake Reynolds'ı ilk gördüğümde,

Öldüğümü ve oyun kurucu olarak

Süper Kupa'ya düştüğümü sandım.

O sarışın, dağınık saçlar,

Yerinde durmayan bronz bedeni,

Kıvrık, davetkâr altdudağı...

Sonra dudakları aralandı:

“Vay be, Jordan. Sen çizgi ucunda oynamalısın

Çünkü kışın çizgimi zorlayacak kadar sıkı.”

Şimdi nerede seksi bir erkek görsem,

İlk tepkim kendimi hazırlayıp

Ağzından akacak lağımı beklemek.

Henry'nin, türünün son örneği olduğunu

düşünmüştüm,

Ateşli, nazik erkeklerin neslinin tükendiğini.

Rahat olun, hormonlarım,

Ty, türü yeniden canlandırmaya geldi.

çamur banyosu

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 19 gün

Ertesi sabah, her zamankinden biraz daha erken kalktım. Mike ve Jake'le on kilometre koştuk ve biraz ağırlık kaldırdık, sonra kendimi duşa attım. Bir haftadan beri bacaklarımı ilk kez tıraş ettim ve bu sefer bütün kuytu köşelere özen gösterdim; bileklerimin etrafına ve dizlerimin arkasına. Bu, annemin bahçedeki sebzelerin arasındaki bütün yabancı otları tek tek ayıklamasına benziyordu.

Ayrıca annemin banyoma koyduğu türlü türlü nemlendirici, duş jeli ve saç kremini de sürdüm. Ty'ın shea yağından hoşlanmasını umuyordum.

Öff. Dünden beri onu düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Gece sadece iki saat uyuyabilmişim. Kümedeki en kötü takım olan Lynchburg Lisesi'yle yarınki maçı, sırf gece boyunca bir erkeği düşünmekten kendimi alıkoyamadığım için kaybettiğimizi bir düşünsenize...

Evet, biliyorum. Bence de iğrencim.

Yine de sabahın yedisinde dikilmiş, okula ne giyeceği-me karar vermeye çalışıyordum. Saçlarımı taramaya iki dakika ayırdım ki bu her zamankinden iki dakika daha fazla zaman demektir, sonra güzel bir kot pantolon giydim ve bugün antrenman olmadığından çamaşır çekme-cemden çıkan destekli bir sutyen ve ona uygun bir külot

denedim. Mavi dantelli külot, altımı zar zor kapatıyordu ve aslında popoma hiçbir desteği yoktu.

Annem, bir erkek arkadaşım olmasını gerçekten çok istiyor olmalıydı.

Ne kadar rahatsız hissetsem de kızlara özgü iç çamaşırlarını çıkarmadım. Kim bilir? Kıçımın çatalına kaymadığı sürece günün ilerleyen saatlerinde kendimi daha seksi hissetmemi sağlayabilirdi.

Her zamanki eski püskü "Titans" ve "Bell Buckle Kurabiye Festivali On Beş Metre Koşu Yarışı" tişörtlerimi giymek yerine sade, siyah bir tişört seçtim. Aman tanrım, kendimi aşıyordum. Ama ciddi olmak gerekirse, bu tişört benim için tuvalet giymekle aynı şeydi ve memelerimi ortaya çıkarıyordu. Etrafımda memelerimin olduğunu fark eden pek fazla insan olduğunu sanmıyordum. Azgın köpek Jake bile bilmiyordu.

Parmak arası terlikler ve dudak nemlendiricisiyle kostümümü tamamladım. Umarım Ty, kendimi ona çekici göstermek için bu kadar uğraştığıma minnettar olurdu çünkü gerçekten yorgun düşmüştüm.

Öğle arasında, her zaman köfte ve salata sosu kokularının sanki beton duvarlara ve karo zemine sindiği kantine gittim. Bir dilim pizza, salata ve birkaç kutu çikolatalı süt aldım. On yedi yaşında olduğumu ve o küçük süt kutularının çocuklar için olduğunu biliyorum ama onlara bayılıyorum.

Bugün, futbol takımının masasına ilk oturan bendim ve diğerlerinin nerede olduklarını görmek için yemek kuyruğuna baktığımda Ty'ı gördüm. Bana bakıyor, gülümsüyordu. Kantinin diğer ucundan, dudaklarını oynatarak, "Seninle oturabilir miyim?" diye sordu.

Bir lokma pizza aldıktan sonra ona masayı gösterdim. Tekrar gülümsedi. Birdenbire, çiğneme yeteneğimi kaybettim.

Tepsisini masaya koydu ve kayarak yanıma oturdu. Dirseklerimiz birbirine çarptı. "Selam, Woods."

Başımla selam verdim. "Ty."

Diğerlerinin de bir an önce yanımıza gelmelerini umarak kantine göz gezdirdim. JJ ve Carter, bir masa dolusu dokuzuncu sınıf kızlarıyla konuşuyorlardı. Birkaç masa ilerideki Lacey, JJ'e bakıyordu ama çocuk Lacey'yi fark etmemişti çünkü kızıl saçlı bir kız, JJ'i kızarmış patatesle besliyordu. Carter, uzun kahverengi saçlı bir kızı dinliyor, sanki kız 38. Süper Kupa'yı dakika dakika aktarıyormuş gibi gözlerinin içine bakıyordu. Aslında kız muhtemelen, genç kızın, aslında bir kurtadam olan bir oğlana, aslında kocaman kanatlı bir ejderha olan vampire ve aslında bir vampir olan yakışıklı genç krala âşık olduğu bir romansı ayrıntılarıyla anlatıyordu.

Henry, pencerelerin yanında durmuş, Carrie Myer'la konuşuyordu. Cama yaslanmış ve kaşlarını çatmıştı. Anem haklı mıydı? Yeniden bir araya mı geleceklerdi? Carrie, bir şey söyledi ve birlikte dönüp bana baktılar. Carrie, bir an bakışlarını kaçırmadı, sonra tekrar Henry'ye dönerek bir şeyler söyledi.

Ne konuşuyorlardı? Keşke dudak okuyabilseydim. Henry, elini kıvrıkcık saçlarına daldırdı ve gözlerini tavan kaplamasına dikti. Carrie, yüzündeki gözyaşlarını sildi, arkasını döndü ve kapıya yöneldi. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Henry, kaşları çatık halde onu takip etti.

Carrie, buna memnun olduğunu söylese de dün Henry'nin Marie'yle çıkmasına kızmış olabilirdi. Marie ponpon kızların temel kuralını çiğnemiş sayılırdı. JJ bir keresinde bir erkeğin kızlardan biriyle çıkması halinde,

diğerlerinin, sadakat gösterisi olarak o erkekle asla çıkmayacağını söylemişti. Evet, JJ de bu kurala anlam veremiyordu. Sonuçta kimse kimseyle evlenmiyordu ya... Ama Henry'ye gelince bu işlemiyordu: Kızlar, kuralı umursamıyor ve onunla takılıyorlardı.

Benim böyle duygusal olaylarla işim olmazdı.

Takılmak demişken, Ty, kokusunu alabileceğim kadar yakınımnda oturuyordu. Sabun ve deterjan kokusu burnuma doluyordu.

Ty eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Dün, beni Henry'yle eve gönderdiğin için sana teşekkür mü etsem yoksa senden nefret mi etsem, bilmiyorum."

"Ah, eyvah!" dedim. "Ne yaptı?"

Ağzına bir tane daha kızartma attı ama yine de konuşmaya devam etti. "Önce bizi bir restorana götürdü. Arkadaşları, Kristen ve Marie sürekli tepemizdeydi. Bu aslında çok kötü sayılmaz ama sanırım Kristen'ın iki kulağının arası bomboş."

Kahkahayla gülerken çikolatalı süt burnumdan geldi. Evet, ben gerçekten gezegendeki en seksi kadını. Ty sırtıyordu.

"Devam et," dedim, çikolata sümüşünü silerken.

"Neyse, birkaç saat orada kalıp resmen hiçbir şeyden konuşmadık. Yani gerçekten *hiçbir şey*. Ah, ortada ders falan yoktu. Henry ve Marie bir saat kadar yiyiştiler."

Ty anlatmaya devam ederken parmaklarımı kütürdetmeye başladım. "Sonra dışarı çıkıp kamyonete bindik. Sonunda eve gideceğime sevindim. Büyükbabamın muhtemelen çok endişelendiğini düşünüyordum. Ama hayır, Henry beni eve götürmedi. Bizi kasabanın dışına çıkardı. Tam bir çamur gölüne."

Ona gülümsedim. "Henry sizi çamur banyosuna mı götürdü?"

“Evet. Neyse, tarlaya gittik ve Henry, saatte yüz otuzla daireler çizmeye başladı. Orada öleceğimi düşündüm. Herkes çılgık atıyordu. Henry camları indirdi ve çamur kamyonetin içine sıçramaya başladı. Pislik içinde kaldım. Henry nihayet kamyoneti durdurdu ve hepimiz çamur deryasının içine düştük.” Ty, çizburgerine bakıp bir lokma aldı. Ağzında lokmasıyla konuşmaya devam etti: “Kısa süre sonra üzerinde giysi olan bir tek ben kalmıştım. Ve sonra Kristen...” Ty, birdenbire kızartmalardan birkaç tane aldı ve yüzü pembeleşirken onları ağzına attı.

Kıskançlıktan çıldıracaktım ama deli gibi gülüyordum da. Okula yeni gelen bir çocuğa bunu bir tek Henry yapardı.

“Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Ty, sırtarak. “Eve girdiğimde saat gece yarısını geçmişti. Üstelik üstüm başım çamura bulanmıştı, şimdi de başım belada.”

“Tanrım, evet, bu çok komik.”

“Ve şu Kristen denen piliç bütün gün beni takip etti.”

Lacey’nin, JJ’i ve kızıl saçlı kızartma kölesini izlemeye devam ettiği kızlar masasına bir bakış attım. Kristen’ı buldum; bize bakıyordu. Ty’a el salladı ve üfleyerek ona bir öpücük gönderdi. Öpücüğü yakalayıp, avcumda buruşturmak ve yere atıp üstünde tepinmek istedim.

Bunun yerine çikolatalı sütümü yudumlayarak, “Sana da yazık,” dedim.

Bana dirsek attı. “Her şeyi senin planladığını düşünüyorum.”

“Planlamadım.”

“Bana ne, planladın işte.”

“Planlamadım.” Bu da neydi böyle? Biz üçüncü sınıf bebeleri miydik?

“Bunu telafi et.” Doğruca gözlerimin içine bakıyordu.

Derin nefes al, Jordan, derin nefes al. "Yanlış bir şey yapmadım, o yüzden hiçbir şeyi telafi etmiyorum."

"Bugün okuldan sonra ne yapıyorsun?"

JJ'le okuldan sonra yemeğe çıkacaktım. Ty'ı da davet edebilirdim. Bunu istiyordum ama yapamazdım; gelirse hiç rahat olamayacaktım ve yarın akşamki maçtan önce son derece gevşemem gerekiyordu.

JJ ve Carter nihayet gelip masamıza oturdular. JJ diğer masadan kalkıp sırtını onlara döndüğünde Lacey'nin ayağa kalkıp, kızıl saçlı kıza doğru gittiğini gördüm. Lacey'nin ne dediğini anlamak için dudak okumama gerek yoktu. Kıza kaltak dediğinden hiç şüphem yoktu. Kırmızı kafa ayağa kalktı, tepsisini bulaşık penceresine bıraktı ve gözleri yaşla dolarken kantinden çıktı.

Ty bana doğru eğildi. "Gördün mü?"

"Hı hı."

"Hatun cadının önde gideni, değil mi?"

"Hı hı. Yemeğimi yer yemez, kızın iyi olup olmadığına bakacağım." Yarınki oyun için enerjimi yüksek tutmak zorundaydım.

Ty, ağzına daha fazla kızartma attı. "Ne diyeyim; yer-yüzünde genç kızlardan daha tehlikeli yaratıklar yoktur."

"Hey! Ben de bir kıyım." Koluna hafifçe bir yumruk attım.

"Ah..." deyip pazısını ovdu ama sonra gülümsedi. "Bu öğleden sonra için ne diyorsun?"

"Üzgünüm, planlarım var."

"Ah, tamam..."

"Eee, kızıl kafa kim?" diye sordum, JJ'e.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, omuzlarını silkerek. "Güzel ama, değil mi?"

Nedenini bile bilmeden Ty'ın kızartmalarından birkaç tane aldım. "Hey, Ty, tahmin et bakalım ben kimim?"

dedim, masaya yaslanıp Carter'a doğru eğildim ve onu beslemeye çalıştım.

JJ ve Ty gülüyorlardı.

"Pislik," dedi Carter, elimi iterek. "Okul yemeklerinden nefret ettiğimi biliyorsun, Woods."

"Saçmalama!" dedim, sandalyemde arkama yaslanırken. "Bunlar, kasabadaki en iyi kızartmalar."

"Kesinlikle," dedi Ty. Gülümsedi ve ona bir kızartma vermeme ister gibi ağzını açtı. Ben de bir dilimi ağzına atıverdim.

Aman Tanrım.

Az önce Ty'ı ellerimle beslemiş olamazdım.

Ateşimi ölçsem iyi olurdu.

aptal tişört

“Senin neyin var, Henry?” dedim, onu dolaba doğru ittirerek.

“Ne?” dedi, beni geri ittirerek.

“Sana, Ty’ı eve götürmeni söyledim, onu Kristen’in tacizci ellerine terk et, demedim.”

“Dün gece şikâyet etmiyordu! Bence çok iyi zaman geçirdi.”

Başımı iki yana salladım.

“Onun ne yaptığı seni neden ilgilendiriyor, Woods?” Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı ve üstümdeki siyah tişörtlere baktı.

“İlgilenmiyorum ki.”

Henry sırtıtmaya devam etti. “Hı hı, eminim. Sen ne zamandır böyle tişörtler giyiyorsun? Daha önce memelerini hiç görmemiştik.” Onu tekrar itekledim. “Vay canına, Woods, bu elemandan hoşlanıyor musun yoksa?” diye fısıldadı, beni itekleyerek.

Onu tekrar itmek için harekete geçtim ama yolumdan çekildi. Kahrolasica balerin refleksleri. “Takımımınla ilgileniyorum. Ty, onu eve çok geç bıraktığını söyledi. İlk maçımızdan iki gün önce, gece yarısına dek dışarıda olmalısınız.”

“Ah, eve gidebilmiş mi yani?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu eve bırakmama izin vermedi. Yolda inmek istedi. Çok tuhaftı ama ciddi görünüyordu. Evine yaklaşmamı kesinlikle istemedi.”

Evi ne kadar kötü olabilirdi? Takımımdakilerin çoğu karavanlarda yaşıyordu, bundan daha kötü olamazdı.

Henry’nin gözlerine ve yakın zamanda sivilcelenmiş, yanık suratına baktım. Daha önce hiç sivilcesi olmamıştı ama şimdi bütün yüzü aknelerle kaplıydı.

“Sam?” dedim, elini tutarak.

“Efendim?” dedi, diğer elini saçlarına daldırarak.

“Eee, her şey yolunda mı, merak ediyorum. Canın sıkı bir şey mi var?”

Henry iç geçirdi ve dolaplara yaslandı. “Evet, belki biraz.”

“Carrie’yle mi ilgili?”

Başını iki yana salladı.

“O zaman ne oldu?”

Alnındaki saçları bir yana attı ve terliklerine bakmaya başladı. “Bilmiyorum... Bir sürü şey oluyor... Babam hiç eve gelmiyor, annem her zamankinden daha üzgün... Üniversite konusunda endişeliyim. Üniversiteye gitmeyi çok istiyorum ama burs kazanamazsam bizimkiler beni üniversiteye gönderemez.”

Etrafta gezdirdiği bakışlarına ve dudaklarının o tanıdık seğirmesinden, bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum. Yine de kolunu sıvazladım ve onun oyununu sürdürdüm. “Biliyorum. Ama sen harikasin, sadece sıkı bir oyun çıkarmaya bak. Ders notların da çok iyi olduğu için burs alacağından eminim.”

Koridorun diğer tarafındaki duyuru panosunda asılı

kâğıtlara bakıyordu. "Umarım öyle olur. Geleceğim futbola bağlı."

"Seni anlıyorum," dedim ve gözlerimi Henry'den ayırdığımda koridorun diğer ucundan Ty'ın yaklaştığını gördüm. Beni, Henry'yle beraber görünce bir saniyeliğine duraksadı ama yanımızdan geçerken bize bir şey söylemeden resim dersi sınıfına girdi.

Henry başını iki yana sallayarak gülüyordu. "Dinle, senin Ty'dan hoşlandığınla ilgili kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Yüzümü buruşturdum.

Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra bir kolunu bana doladı ve birlikte müzik kültürü sınıfına yürüdük. Artık son sınıf öğrencileri olarak sadece futbola yoğunlaştığımızdan bu sene en aptalca dersleri aldığımıza yemin edebilirdim; misal, bugün ksilofon çalmayı öğrenecektik.

"O tişörtleri giymeye devam et," dedi Henry, göz kırparak, "eminim, memelerini fark edecektir."

Müzik kültürü/ksilofon dersi başlamadan önce Henry'yle bir kâğıt bulup adam asmaca oynadık. Kâğıda harfler için çizgiler çizdim: _ _ / _ _ _ _ _ . "Ünlü futbolcular kategorisi."

Henry, E dedi ve ben ilmeğe asılı bir kafa çizdim. A, dedi ve her iki sözcüğün ikinci harflerine A yazdım. Sonra Marie arkamızdan yanaştı, Henry'nin omzunun üstünden adam asmaca oyunumuza baktı ve "Ben buldum," dedi.

"Hıh"ladıgımı duyunca Henry bana dirsek attı ve gözümlün içine baktı. Marie'yi kucağına çekti ve kolunu onun beline doladı. Dudaklarına minik bir öpücük kondururken ben doğrudum.

"Keşke dün bizimle gelseydin, Jordan," dedi Marie. Omuzlarımı silktim. "Ty, seni sorup durdu."

"Neden? Rakibini tanımak için mi?" diye sordum ama Henry sınıfın diğer davul zilleriyle birbirlerini ezmeye çalışan aptallara bakıyordu.

"Hayır," dedi Marie, gülümseyerek. "Nelerle ilgilendiğini öğrenmek istedi. Senin de bizimle olmanı istiyordu."

Daha da doğrularak, "Yapacak işlerim vardı," dedim.

"Alabama hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Marie, kolunu Henry'nin omzuna sararken.

"Neden bilmek istiyorsun ki?" diye sordum.

"Senin için önemli olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. Sonra Henry'nin kucağından indi ve kendi sırası-na gitti. "Dan Marino," dedi, omzunun üstünden.

Cevabı nasıl bilebilirdi?

Diğer harfleri de doldurmaya başladım ve Henry kulağıma fısıldayarak, "Her hatun kötü değildir," dedi.

"Sen bunu bilemezsin çünkü sana sürekli yaranmaya çalışıyorlar. Kristen ve Lacey'nin soyunma odasında ve tuvaletlerde diğer kızlara ve bana nasıl davrandığından haberin yok. Hele de önceden..."

Yedinci sınıfta olanları konuşmak istemeyerek sustum ve Alabama'nın logosunu çizmeye başladım.

Henry, "Ama Marie'nin seninle ilgili kötü bir şey söylediğinden şüpheliyim," diye fısıldadı.

Tekrar omuzlarımı silktim.

"Ona bir şans ver," dedi Henry, "Bahse varım, ondan hoşlanacaksın." Kalem, parmaklarımın arasından aldı, buruşuk kâğıdı kendine doğru çekti ve _ _ _ _ _ / _ _ _ _ _ yazdı. "Dan Marino," dedi gülümseyerek. "Sen daha çizgileri çekerken tahmin etmiştim."

"Hadi oradan," dedim. O sırada Henry baldırıma bir yumruk attı ve birlikte gülmeye başladık.

A, dedim ve Henry, bir kafa çizdi. Dönüp Marie'ye baktı.

Henry'ye bakarak kıza, "Hey, Marie. Gel de, Henry'nin sorusunu bilmeme yardım et," diye seslendim.

Okuldan sonra JJ ve ben, kamyonetimden indik ve Joe'nun Sınırsız Makarna Büfesi'ne gittik. Joe'nun buraya neden büfe dediğini anlamıyordum, sonuçta büfeler kimseye İtalya'yı çağrıştırmazdı ama yemekler harikaydı. Her maçtan önce JJ'le buraya gelir, bedenlerimize saatlerce karbonhidrat yüklerdik. Bunu çok eskiden beri yapıyorduk. Bu hem stres atma fırsatı veriyordu hem de stratejimizi konuşurken tonlarca yemek yiyebiliyorduk.

Ben her zamanki yerimize geçerken JJ masanın diğer tarafına sığıştı. Rahatlıkla yerleşebilmesi için masayı kendime doğru çekmek zorunda kaldım. Joe yanımıza geldiğinde suyumuzu ve birinci spagettilerimizi ısmarladık.

"Eee," dedim JJ'e, "yarına hazır mısın?"

"Evet, endişelenecek bir şey yok. Altı üstü Lynchburg," dedi JJ, suyundan bir yudum alarak. Çantasından bir tükenmezkalem ve çengel bulmaca kitabını çıkardı. Kalemmin arkasına basarak açtı ve kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Bu onun rahatlama biçimiydi. "sen endişeli misin?" diye sordu.

"Yok be, Lynchburg konusunda endişelenmiyorum."

"Başka bir şeye mi endişelisin?" Bakışlarını kitaptan kaldırıp yüzüme baktı, sonra gözleri tişörtüme kaydı. Kahretsin, neden bu tişörtü giymiştim ki?

Başımı iki yana salladım ve biraz su içtim. Sonra tuzluk ve biberlikle oynamaya başladım. Birini diğerinin üstüne koyup, alttakini hızlıca çekerek, üsttekini masanın üstüne

düzgün bir şekilde düşürdüğünüz, düşüremezseniz kaybettığınız oyunu deniyordum.

"Emin misin, Woods? Umarım Ty Green'le ilgili bozulmamışsındır. Koç'un onu takıma aldığına inanamıyorum." JJ, yumruklarını sıktı ve kalemin arkasını art arda tıklattı.

"Dert değil. Hikâyenin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama görünen o ki Ty ailesiyle birlikte buraya taşınmak zorunda kalmış, başka seçeneği yokmuş. Sanırım sadece top oynamak istiyor." Öksürdüm, bir yudum su aldım ki onunla da neredeyse boğuluyordum. Yumruğumla göğsüme vurdum.

JJ çengel bulmacasına yoğunlaşmıştı. "Bir sorun çıkarsa bana söyle."

Bardağımın arkasına saklanarak gülümsedim. Lacey'yle "aşk" hayatını futboldan nasıl ayırabiliyordu? Belki erkeklerde bu işler farklı yürüyordur.

Ama ben de erkek sayılırım. Yani, Ty ve Justin Timberlake'in üstüne atlamak istememe neden olan kahrolasınca hormonlarım dışında... Diğer kızların ilgilendiği moda, sinema yıldızları, saç modelleri, ojeler ve örgü gibi şeylerle ilgili takıntılarım yoktu.

Sadece acılı kanat yemek, uyumak, top oynamak ve belki bir gün Ty'la yiyecek istiyordum.

"JJ? Lacey'ye karşı ne hissediyorsun? Yani onu seviyor musun... ya da onun gibi bir şey mi?"

JJ, kalemi masaya bıraktı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Neden? Sana benimle ilgili bir şey mi sordu?"

"Evet, bir kere... ama onun sana karşı ne hissettiğiyle ilgilenmiyorum, daha çok senin ne düşündüğünü merak ediyorum."

"O, iyi bir yatak arkadaşı," dedi, kalemini tekrar eline alarak. Kalemin tepesini ısırıyor, kitabına bakıyordu. "Rusların eski liderlerine verilen ad, üç harfli?"

“Nereden bilebilirim, dostum? Her neyse... Lacey’yle ilgili düşüncelerini futboldan nasıl uzak tutuyorsun?”

“Bak, Woods, bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum ama illa bilmen gerekiyorsa onu düşünmüyorum. Onunla yatmak hoşuma gidiyor, hepsi bu. Rahatlamamı sağlıyor ve bu da daha iyi futbol oynamama yardımcı oluyor.”

Dudağımı ısırdım. Bir “stres atıcı” olmak, isteyebileceğim en son şeydi. Ty, sadece iyi bir yatak arkadaşı olup olmamamla ilgilenecek bir erkek olabilir miydi?

Ponpon kızlar da pijama partilerinde böyle şeyler mi konuşuyorlar acaba?

JJ devam etti: “Şimdi, Lacey ve duygularla ilgili konuşmayı kes ve bana Yemen’in başkentini söyle. Dört harfli.”

Geçen yıl biyoloji dersinde, kurbağaların içini açıp incelemiştik ve ben, kendi kurbağamın midesini açtığımda sinekle dolu olduğunu görmüştüm. Öğretmenimiz daha önce hiç midesi bu kadar dolu bir kurbağa görmediğini söylemişti. Bizden daha üstün bir varlık şu anda içimi açıp inceleseydi, midemin görüntüsü karşısında nasıl iğreneceğini hayal bile edemiyordum. Spagettiyle doluydum. Ty’yı buraya çağırmadığıma çok memnundum çünkü bana muhtemelen bir daha asla bakmak istemezdi. Balon gibiydim.

Arka kapıyı açıp mutfığa girdiğimde Mike ve babamın bağırdıklarını duydum. Gürültü, yemek odasından geliyordu, hızla odaya daldığımda Henry ve Jake Reynolds’ın bilek güreşi yaptıklarını gördüm. İkisinin de yüzü kızarmıştı ve Jake’in çenesi kasılmıştı.

“Bu ne kadardır devam ediyor?” diye fısıldadım, Mike’a.

“Kırk saniyedir!”

Soluğumu tuttum. Bir son sınıf öğrencisinin, her koçun tercihi olacak bir oyuncuyla karşılaşması her gün rastlanacak bir manzara değildi. Henry, kafasını kaldırıp bana baktığında ben de bağırmaya başladım: “Yürü be, Henry! Şu yumurta gibi oğlanın kışına bas tekme!” Henry, gülümseyerek altdudağını ısırды ve kendini, Jake’in kolunu devirmeye zorladı. Jake, Henry’nin elini daha sıkı tutmuş gibi görünüyordu. Ancak Henry, Jake’in elini bir anda masaya indirdi.

“Aman Tanrım!” dedi babam.

“Yok artık!” dedi Mike, Henry’nin sırtına vurarak.

Jake’in yüzü şişmişti. “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Babam, Henry’nin omzunu sıktı. “Çok sıkı çalıştığını görebiliyorum, Sam. Böyle devam edersen, çok iyi bir üniversiteye gireceksin. Seninle gurur duyuyorum.”

Henry’nin gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını benden kaçırmadı.

Babam, tam bir pislikti. *Muhteşem* Donovan Woods asla kendi kızını övecek kadar alçalmazdı, kızının en az Henry kadar iyi bir üniversiteye yerleşme şansı olsa bile.

Birkaç dakika sonra babam; Henry, Mike ve Jake’i de alarak bahçede top oynamaya çıktı. Onlarla birlikte dışarı yöneldiğimdeyse akşam yemeği için anneme yardım etmemi söyledi. Cinsiyetçi domuz. Lazanyayı tabağını, ekmeği, su sürahisini masaya taşıdım. Babamın tabağına tükürmek için yanıp tutuşuyordum fakat *Muhteşem* Donovan Woods’un aksine, olgun davranmaya karar verdim. Henry içeri gelip beni omuzlarımdan tutarak salladığında tabakları ve bardakları masaya çarpıyordum.

“Berbat bir garson olurdun, Woods.”

“Belki bunu babama söylemelisin.” Tabaklardan birinin üstüne bir çatalı tıngırtıyla düşürdüm.

“Bana ne söyleyecekmiş?” Babam yemek odasına girdi. Henry’yi ellerini omuzlarıma koymuş halde dururken görünce huysuzlanacağına bize gülümsedi.

“Hiç,” dedim aceleyle. Henry’nin ellerini üstümden silkeleyerek ondan uzaklaştım. Bütün çatal ve bıçakları kasten yanlış yerlere koyarak masayı hazırladım. Sonra yüz kiloluk spagetti yemiş olmama rağmen tabağımla lazanyayla doldurdum. Henry yanıma oturdu ve Jake masanın karşısına geçti. Sofrada sarımsaklı ekmek için çılgınca bir mücadele vardı ama beş parça ekmekle zafer kazandım. Aç değildim ama ailemin yumuşadığını düşünmesini istemiyordum.

Mike sadece üç parça sarımsaklı ekmek kapabildiği için kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. Joe’nun büfesinden tok geldiğim için iki parça sarımsaklı ekmeğimi Mike’in midesine bağışladım.

“Pekâlâ,” dedi babam; bir parça ekmeği bölerken önce Henry’ye sonra bana baktı. “Okul nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Henry. “Bu dönem Jordan’la otomekanik dersinde bir otobüs motoru yapıyoruz.”

Babam bana bakarak gülümsedi. “Nasıl gidiyor?”

“Şimdilik iyi,” dedim, limonatamı yudumlayarak. “Motoru yapar yapmaz, onu, şu anda elden geçirdiğimiz eski, bozuk bir otobüse takacağız.”

“Otobüsle ne yapacaksınız?” diye sordu babam.

Henry, çatalını indirdi ve ağzını sildi. “Jordan, onu Haskell Gençlik Merkezi’ne bağışlamayı önerdi. Hani yetimhane olan. Oradaki çocuklar, bizim maçlarımızı izlemeyi seviyorlar ama gelmeleri kolay olmuyor.”

“Bu harika bir fikirmiş. Ne zamana hazır olacak?” diye sordu babam.

“Bu dönemin sonuna kesin hazır olur, yani otobüsü onlara gelecek yıl verebiliriz,” diye cevap verdi Henry.

“Birkaç parça eksikimiz var ama gelecek hafta Murphy’nin hurdalığına bakacağız,” diye ekledim.

“Yardım isterseniz, haber verin,” dedi babam, sonra Gatorade’ini yudumladı. “Takımımдан, eksik parçalar için para bağışı yapmak isteyenler çıkabilir. Hatta doğrudan bir otobüs bile alabilirler.”

“Teşekkürler, Bay Woods,” dedi Henry. “Eğer bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak teklifinizi kesinlikle kabul ederiz.”

“Ama bulaştırmayacağız,” dedim. Henry ve ben birbirimize bakarak gülümsedik.

Birkaç saniyeliğine yalnızca çatal-bıçak sesleri duyuldu fakat sonra her zamanki gibi babam konuşmaya başladı... Sanırım sessizlik onu rahatsız ediyor.

“Bugün hoş görünüyorsun, Jordan.”

Ne kadar da bayat. Sessizliği, benim moda tercihlerimi tartışmaya açarak mı yok etmeye çalışıyordu? Benimle futbol hakkında konuşsa, paylaşacak daha çok şeyimiz olurdu. *Rüyamda görürüm.*

O yüzden babamı umursamadan salatamı yemeye devam ettim. Limonatamı yudumlarken kafamı kaldırdığımda Jake’in göğüslerime baktığını gördüm. Masanın altından dizine çok sert bir tekme attım. Gözleri kapandı ve öksürmeye başladı. Bense sırtıyıordum.

“Sanırım, hepimiz senin bugün hoş görüldüğün konusunda hemfikiriz,” dedi babam, lazanyasından bir lokma daha alırken. “Bir hanımefendi gibi davranmaya başladığına sevindim.”

Çatalımı tabağıma bıraktım. “Sadece temiz tişörtüm kalmadığı için bunu giydim, baba,” dedim. “Anne? İznini zi isteyebilir miyim? Bugün, Joe’nun yerinde çok yedim.”

Annem başıyla onayladı ve bana doğru uzandı, ben de yanına gittim ve öpmesi için eğilerek yanağımı uzattım.

Tabağımı mutfığa götürdükten sonra odama çıktım. Bu stresten kurtulmam gerekiyordu, aksi halde yarın akşamki maçta bir enkaz olacaktım. Antrenman giysilerimi ve spor ayakkabılarımı giydim.

Dışarı çıkıp, evimizin yakınındaki kır yolunda aşağı-yukarı koşmaya başladım. Kendimi bildim bileli yollarımız asfaltsızdı, o yüzden bir tümseğe takılıp ya da bir çukura düşüp kendini incitmemek için odaklanmam gerekiyordu. Koşarken, beynimin halihazırda yola odaklanmamış kısmının Alabama'da oynama hayalimle dolup taşmasına izin verdim.

Gol atmak için top koşturuyormuşum gibi yaptım. Bir köşe savunmasını atlatmaya çalıştığımı düşünerek önce sola, sonra sağa kaçtım ve daha hızlı koşmaya başladım.

Sonra arkamda ayak sesleri duyunca omzumun üstünden dönüp baktım ve Henry'nin bana yetişmeye çalıştığını gördüm. Bukleleri, yüzünün her yanında zıplıyordu. "Woods," diye seslendi. "Baban, benimle üniversite hakkında konuşmaya kalktı, ben de ona sesini kesmesini söyledim."

Gülerek hızlandım. Bir an sonra tüm gücümle koşuyordum ama Henry yine de bana yetişti. Feci hızlıdır. Pekâlâ Forrest Gump olabilir. Yanımdan geçerek sokağın sonuna kadar koştu ve orada dönüp aptal zafer dansını yapmaya başladı. Kementiyle bir boğa yakalıyormuş gibi görünüyordu.

Ben hâlâ tam gaz koştuğumdan ona çarptım ve onu bir mancınık gibi hendeğe fırlattım. "Artist!"

"Oha!" diye bağırdı, kendini toplamaya çalışarak. Gömleğindeki çim ve toprağı silkeledi, sonra tozu atmak için ellerini çırpı.

“Kesmesini söylediğinde babam nasıl tepki verdi?”

“Bana güldü.”

“Fenaymış.”

“Umurumda değil,” dedi, gözlerime bakarak.

“Bu arada niye öyle dedin ki?”

“Seni desteklemeyecekse beni desteklemesine hayatta izin vermem.”

Henry’ye gülümsedim. En iyi arkadaşım bana inanıyordu. İnsan başka ne isterdi ki?

Ama Henry için mutlu olmalıydım çünkü babamın futbolla ilgili yorumları, babası hiç eve gelmeyen ve onun geleceğiyle ilgili asla konuşmayan Henry için çok anlamlı olmalıydı. Babası, muhtemelen onun da bir aylak olmasını, bir fabrikada çalışmasını veya kendisi gibi tır sürmesini bekliyordu.

“Bilek güreşinde Jake’i devirdiğine inanamıyorum,” dedim.

Henry sırtıttı. “Evet, bunu asla unutmayacağım.”

Derin bir nefes aldım. “Düşünüyordum da, belki babamla Michigan’a gitmek konusunu konuşabilirsin. Belki maçlarımızdan birine gelip seni izlemesini isteyebilirsin. Yardımı dokunabilir.”

Henry bana baktı ama sessiz kaldı.

“Eve kadar yarışmak ister misin?” diye sordu sonunda.

“Kazanan kolyeyi alacak mı?” Elimi, Henry’nin boynundan hiç çıkarmadığı ucuz, gümüş zincirin ucunda sallanan plastik futbol topunun üstüne koydum.

“Tabii ki, hayır,” dedi. Dokuz yaşından beri uğruna dövüştüğümüz Cracker Jack ödülünün üzerinde parmaklarını gezdirdi. Henrylerin ön bahçesinde oturmuş, taş-kâğıt-makas oynayarak koca bir kutu Cracker Jack yediğimiz günü asla unutamam. Ödülü kutudan ben çıkardım ve ikimiz de onu çok istedik. Henry, onların

evinin bahçesinde olduğumuzdan ve krakerler de onun olduğundan, plastik topu kendisinin hak ettiğini düşünüyordu. Fakat topu kutudan çeken de bendim ve ödülün benim olması gerektiğini düşünüyordum.

Sonra dl için de taş-kâğıt-makas oynadık. Ben makas yaptım, Henry ise taş.

O günden beri topu, uğurlu kolye olarak boynunda taşıyordu.

“Dondurmasına yarışalım, ne dersin?” diye sordu. “Sona kalan, diğerine sıcak çikolatalı dondurma hazırlar.”

Hemen fırladım ve koşarken tangır tungur ilerleyen bir traktörü geride bıraktım. “Tamamdır!” diye bağırdım.

Güneş yavaş yavaş batarken pembeleşen gökyüzünün altında yarıştık.

moral

Maç öncesi moral toplantılarının önemini anlıyorum.

Amigolar numaralar yapa yapa gösterişte,
erkekler çalım ata ata fiyakada.

Bana göre önemli olansa, öğleden sonra bir saatliğine
sınıftan çıkmak.

Koç, benden başlayarak takımı tanıtıyor,
Ben el sallarken okuldakiler çığına dönüyor.
Fakat aldığım alkışlar,

Henry'ninkinin yanında hiç kalıyor.

Henry, aptal danslarından birini yapıyor

Ve bütün kızlar çılgık çılgıca, "Ayy, ne tatlı," diye
bağırıyor.

Fakat aldığı alkışlar,

Ty'inkinin yanında hiç kalıyor.

Ty, o güzel gülümsemesini gönderiyor,

Ve bütün kızlar çılgık çılgıca, "Çok yakışıklı," diye
bağırıyor.

Böyleyken, Ty yanıma koşup benimle yumruk
tokuşturunca

Ve sırtımı sıvazlayınca ben daha da mutlu
oluyorum.

Karar verdim, formamı artık yıkamıyorum.

maç no. 1

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 18 gün

Maç başlamadan beş dakika önce gök yarıldı, yağmur üstüme boşandı. Ama yağmuru zar zor hissediyordum, sadece maça ve Alabama Üniversitesi temsilcisine yoğunlaşabiliyordum. Tel örgülerin arkasından fotoğraflarımı çeken çok sayıda gazeteciyi görmezden geldim.

Hava almaya ihtiyacım vardı. Yüz koruyucumun ardından olabildiğince çok oksijen almaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Bir futbol topu aldım, elimde döndüre döndüre havaya atıp tutmaya başladım.

Omzumun üstünde bir el hissettim ve dönüp baktığımda Mike'ı gördüm. Sarı saçları yüzüne yapışmış, polo tişörtü ve kot pantolonu sıırıslıklam olmuştu. Ağabeyim, Koç'un bir maç boyunca yedek kulübesinde takılmasına izin verdiği neredeyse tek kişiydi.

"Selam, ufaklık." Eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Pekâlâ, şu Ty denen çocuk nerede?"

"Kapa çeneni," dedim. "Odaklanmaya çalışıyorum. Ve senin de bir şemsiyeye ihtiyacın var, yoksa yarınki maçından önce hastalanacaksın."

Ağabeyim omuzlarını silkti ve kolumu sıvazladı. "Senin de gevşemeye ihtiyacın var yoksa Büyükbaba Woods gibi kaskatı kesileceksin."

Ona kupkuru bir bakış fırlattım. Bu maçın ne kadar önemli olduğunu bilmiyor muydu?

"Evet, bu maçın ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi Mike.

"Selam, Woods."

JJ'in yaklaştığını gördüm. "Efendim?" dedim.

"Sana değil, abine seslendim," dedi JJ, Mike'ın elini sıkarak. "Seni görmek çok güzel, abi."

"Seni de, JJ. Pekâlâ, şu çok acayip oyun kurucunuz, Ty nerede?" diye sordu Mike. JJ bana bir bakış attı. Kaskımı giymiş olduğum için çok mutluydum çünkü yüzümün yeniden yanmaya başladığını hissediyordum.

"15 numara," diye mırıldandı JJ.

Mike, "Teşekkürler," dedi ve JJ'in sırtına hafifçe vurup uzaklaştı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu JJ.

"Bilmem. Ona, Ty'ın ne kadar iyi olduğunu söyledim. O da meraklandı."

"Pekâlâ, Ty, dikkatleri üstüne çekmese iyi eder yoksa onu fena pataklarım. Durup dururken buraya gelip senin pozisyonunu almaya çalıştığına cidden inanamıyorum," diye hırladı JJ.

"Bunun acısını Lynchburg'den çıkar, tamam mı?" dedim, gülerek.

Mike, Ty'ın yanına gitti, elini sıktı ve sırtına hafifçe vurdu. Ty kaskını çıkardı, Mike'a gülümsedi ve konuşmaya başladılar. Mike sahaya işaret etti; muhtemelen Lynchburg'ün sahasının ne kadar berbat olduğunu söylüyor, zemindeki bütün çukurları gösteriyordu.

Belimin dürtüldüğünü hissettiğimde hızla döndüm ve koltuğunun altında bir şemsiyeyle dikilen Henry'yi gördüm. Şemsiyeyi açtı ve üstüme tuttu.

"Kes şunu," diye tısladım. "Muhallebi çocuğu gibi görüneceğim."

“İyi,” dedi Henry. Yüz koruyucusunun arkasından gülümsediğini görebiliyordum. İki kocaman adımla benden uzaklaştı ve şemsiyeyi açık tutarak altında tek başına durdu. Başını Mike ve Ty’a doğru çevirdi. “Pekâlâ, orada neler oluyor?”

İç geçirdim. Bütün erkek arkadaşlarım çok korumacı ve meraklıydılar. “Ty’la tanışmak istedi. Ona ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu söylemiştim.”

“Ne kadar iyi olduğunu, ha?”

“Kapa çeneni, Henry. Maç kafasına girmeye çalışıyorum.”

“Dostum, Lynchburg’e karşı oynuyoruz! Süt bebekleriyle oynamaktan farkı yok.” Henry, bana yaklaştı ve şemsiyesini yeniyetmelerden birinin eline tutuşturdu. Elimi sıkarak, “Bu gece sahayı sallayacaksın,” dedi.

“Sen de,” dedim, Mike ve Ty yaklaşırken.

Henry, Mike’ın bana doğru eğildiğini görünce hemen yaklaşarak kulak kabarttı. Mike, “Alabama’nın takım koçu burada,” diye fısıldadı.

Henry’yle, genellikle destekçi ve mezunların tellerin ardında durup maça dair notlar tuttukları yere doğru baktık. Gerçekten de, aralarında Alabama logolu kırmızı yağmurluk giymiş bir adam vardı.

Mike konuşmaya devam etti: “Ohio Devlet Üniversitesi’nden temsilciler de gelmiş.”

“Carter için gelmiş olmalılar.” Michigan’dan kimsenin gelmediğine çok üzüldüm. Henry’yi bildim bileli o okula gitmek istiyordu.

“Bitir onları, Woods,” dedi Henry. Hakem, yazı-tura atmak için takım kaptanlarını sahaya çağırınca Henry hafifçe sırtıma vurdu. JJ ve Carter’la beraber, elli yarda çizgisine doğru koştum. Kısa süre sonra, sağımda Carter, solumda JJ’le sahanın tam ortasıdaydım. Hakem, seçimimi yapmamı söyledi.

"Tura," dedim. Hakem parayı havaya fırlattı, para yere düştüğünde yazı geldi. Lynchburg takım kaptanı, başlama vuruşu yapacaklarını söyledi. Sahaya bakarak, daha az çamurlu olan tarafta savunma yapmak istediğimizi söyledim. Savunmamın kayıp düşmesini istemiyordum. Çamurlu tarafta kendim koşmayı tercih ederdim. JJ, Carter ve ben, yedek kulübesine doğru koştuk ve Henry ayak vuruşunu çevirmek için kendi yerine gitmeden önce onunla yumruklarımızı tokuşturduk.

"Ohio'nun burada olması çok iyi," dedim Carter'a. Omuzlarını silkerek karşılık vermesi beni şaşırttı. Buna çok sevineceğini düşünmüştüm. Babası, Joe Carter, hem Ohio'nun hem de Titans ve Miami Dolphins'in savunmasında oynamıştı.

Diğer takım maçı başlatınca Ty yanıma geldi. Birlikte Henry'nin topu yakalayıp saha boyunca koşmasını seyrettik. Bizim yirmi yardamıza, sonra otuza ulaştı... zikzaklar çizerek, takılıp çamura düşen iki köşe savunmasını geçti. Sonra dümdüz ilerledi ve diğer takımın önce yirmi, sonra on çizgisini geçti. Ve sayı!

Ponpon kızlarımız çılgınlar gibi tezahürat ediyorlardı; bandomuz bir dövüş müziği çaldı. Harikaydık.

"Vay be," dedi Ty. "Henry yapınca çok kolay gibi görünüyor."

Çılgık atarak zıplıyordum. Yeniyetmelerden birini itince çocuk sendeleyip bankın üstüne düştü. JJ'i ittim, tabii ki yerinden bile oynamadı ama önemli olan itirmiş olmaktı. Yumruklarımızı tokuşturduk ve beşlikler çaktık ki buna Ty da dahildi. Ellerimiz birbirine değdiğinde aramızda sanki bir çekim hissettim.

Henry, topu sertçe yere çaldı ve dans etmeye başladı fakat sonra durdu. Sanırım dans etmenin bu havada bir penaltıya değmeyeceğini fark etti. Şutçumuz ekstra bir

puan yaptıktan sonra savunmamız hızla oyuna girdi ve Lynchburg'ün tek sayı yapmasına bile izin vermedi.

Gösteri zamanıydı.

Sahada yavaş yavaş koşarak JJ'in arkasındaki pozisyonumu aldım.

Lynchburg'ün orta savunmacısı, "Pişşt, lezboş. Kışın, geçen yıldan daha iyi görünüyor," dedi.

"Kapa çeneni, göt herif," dedi JJ, yüz korumasına vurarak.

"Sorun yok," dedim JJ'e, diğerinin de beni duyabileceği şekilde, "Hayatı boyunca, sağ elinden başka kız arkadaş olmamış ki."

Koç, kaskımın içindeki mikrofondan, "Bu akşam sadece top taşı, Woods, gösterişli paslar yok," dedi.

"Kırmızı elli!" diye bağırdım. "Kırmızı elli! Mavi yirmi beş!" İşaret, mavi yirmi beşti ve JJ'in topu bana atması; benim, arkamdaki uzak pas tutucu Drew Bates'e vermem ve onun da topu ortaya sürmesi anlamına geliyordu. İlkinin kolayca yapmıştık.

JJ, karşı takımın orta saha savunmasını yere sermişti ve çocuk karnını tutuyordu. "İyi iş," dedim, gülerek.

Hava, Lynchburg'ün her zamankinden de kötü oynamasına neden oluyordu ve biz sahaya hükmediyorduk.

İkinci sayı için topu elimden çıkardığımda, annemin tribünlerden bana tezahürat ettiğini duydum. Carter ve Henry'nin anneleri ile JJ'in anne ve babasıyla oturuyordu.

Babamın geleceğini düşünmüyordum ama yine de onun orada olmadığını görünce boynum büküldü.

Yağmurdan sırlıslık olan annem, adımı bağırırken gülümsüyordu. Ona, onu ne kadar sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

İlk yarıya kadar skor, 28-0 olmuştu. Lynchburg adına utanıyordum ama ben, uzun pas atmak yerine sadece

topu elden ele aktarsam da harika bir maç çıkartıyordum. Arada bir kere sayı yapmak için de koştum çünkü kendimi Alabama kouna göstermek zorundaydım. Normal şartlarda böyle şeyler yapmazdım ama eğer bu havada uzun paslara giremeyeceksem kendimi göstermek için başka bir şeyler yapmalıydım.

Erkeklerin soyunma odasında toplandık ve üstün taraf olduğumuz için Koç neleri yanlış yaptığımızla ilgili bağırıp çağırılmıyordu, o yüzden biraz Gatorade içtim ve kurulandım. Ellerim sıırılsıklam ve buruş buruştu. Bankta bir tarafıma Henry, diğerine Ty oturup beni sıkıştırdılar. Lynchburg'ü ezdiğimiz için biraz rahatlayabileceğimi düşünerek zihnimi futboldan uzaklaştırıp yeniden Ty'ı düşünmeye başladım. Dirseği dirseğime değiyordu. Derin nefes al, Jordan, nefes al. Pazılarını düşünme. Kalçasının hemen üzerinde, formasının arasından görünen yanık tenini düşünme. Şu anda burada yalnız olsak güzel olmaz mıydı? Birbirimizin formalarını parçalayabilirdik ve...

"Woods!" diye seslendi Koç.

"Ne oldu?"

"İkinci yarıda seni oyundan alıyorum."

JJ, Carter ve Henry ayağı fırladılar. Hep bir ağızdan bağırmaya başladılar: "Sen ciddi misin, Koç?", "Jordan sahayı sallıyor!", "Dışarıda bir Alabama kou var!"

Koç elini kaldırdı. "Woods, sahayı yönetme becerisini mükemmel bir şekilde gösterdi. Fakat hava kötüye gidiyor ve onun yaralanmasını istemiyorum."

"Babam gibi konuşuyorsunuz."

Koç, şapkasını çıkardı ve kaşlarını çatarak başını ovaladı. "Eminim baban da bana katılırdı. İkinci yarıda Ty'ı oyuna sokuyorum."

"Lanet olsun!" dedim, ayağı kalktım ve soyunma odasından çıktım. Koridorda uzun, derin bir nefes aldım ve ellerimi ıslak saçlarıma daldırdım.

Koç bunu bana nasıl yapardı? Alabama'nın koçu beni izlemek için buradaydı. Beni. Jordan Woods'u.

Ty'ı değil.

Lanet gezegendeki herkes, beni futbol oynamak ve hayallerimi gerçekleştirmekten alıkoymak için uğraşıyor gibiydi, takımımdaki çocuklar hariç tabii.

Takımım...

Koç bu akşam tam bir aptal gibi davransa da kimse benim gibi davranan bir kaptana saygı duymazdı, bu yüzden soyunma odasına geri döndüm. "Üzgünüm, Koç," dedim. "Bir daha olmayacak."

Koç bana bir top fırlatıp gülümsedi. "Harika. Ty'ın ısınmasına yardım et."

Şükür ki Koç bir meteoroloji uzmanı değildi çünkü tahminleri berbatı.

Hava kötüye gidiyormuşmuş, kıcımun kenarı... Ty ısırırken bulutlar dağıldı ve yıldızlar, tertemiz gökyüzünü doldurdu.

Sahadaki savunmamıza talimatlar bağırdığım sırada Mike yanıma geldi. "Harika bir oyun çıkardın, ufaklık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Koç'un beni oyundan çektiğine inanamıyorum."

"Önemli değil. Kendini gösterdin."

"Alabama temsilcisiyle görüştün mü?"

Ağabeyim sıırttı. "Hı hı."

"Ne dedi?"

"Şu an, bunu konuşmak için iyi bir zaman değil. Maça odaklan. Evde konuşuruz." Mike, Carter'ın babasıyla birlikte duran Alabama ve Ohio temsilcilerinin yanına gitti. Ağabeyimin sosyalleşme yeteneğine sahip olabilmeyi istedim.

Lynchburg'ün sayı yapmasına izin vermemiştik, bu nedenle top hâlâ bizdeydi. Ty, zahmetsiz bir hafif koşuyla sahaya çıktı.

Lynchburg savunması, benim oyuna girmediğimi fark edince sanki rahatlamıştı. Büyük hata. Çok büyük. Ty, bizim takımla sadece yirmi dakika antrenman yapmış olsa da Lynchburg'ü mahvedecekti.

JJ, topu Ty'a attı. Ty, beş adım geri koştu ve sahayı taradı. JJ, bir savunma oyuncusunun kendisini geçmesine izin verdi. Açıkça bilerek yapmıştı. Bir savunmanın bana yaklaşmasına asla izin vermezdi. Yine de sorun değildi çünkü Ty savunma oyuncusundan kurtuldu ve sayı çizgisin dibinde bir köşe savunmacısıyla mücadele eden Henry'ye derin bir pas attı. Top dosdoğru Henry'nin açık kollarına süzüldü.

Kahretsin.

Ty, düpedüz, otuz beş metrelik bir pas atmıştı! Tanrı biliyor ya, bunu ben yapamazdım.

Dönüp Mike'a ve üniversite temsilcilerine baktım. İki takımın koçu da ağzı açık kalmış Mike'a hızlıca bir şeyler söylediler, sonra ağabeyim karşılık verdi. Temsilciler, not defterlerine bir şeyler yazdılar.

Ty'ın adını.

Bu pası gördükten sonra Alabama'nın takım koçu benim adımı hatırlayacak mıydı?

Ty kaskını çıkardıktan sonra yavaşça koşarak yanıma geldi. Elini omzuma koydu ve beni kendine doğru çekti. Hızlıca silkelenip elinden kurtuldum.

"Üzgünüm, Woods," dedi Ty, belirgin Teksas aksanıyla.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Güzel pastı." JJ, topu sayı atması için şutçumuza gönderdiğinde onu kenara çektim. "JJ, bunu bir daha yapma."

“Neyi?”

“Bir savunmanın, takımdan birinin peşine düşmesine izin verme. Ty ezilebilirdi. Tanrı’ya şükür ki karşımızdaki Lynchburg.”

“Neden önemsiyorsun ki? Eleman senin pozisyonunu çaldı.”

“JJ, eleman, doğmamış çocuğumu tehdit etse bile umurunda değil. Ty bu takımın bir parçası. Birbirimize göz kulak olmalıyız. Anladın mı?” JJ’in kaskına, başını acıtıp anlamasını sağlayacak kadar sıkı bir şaplak indirdim.

“Peki, efendim.”

Sonra Ty’ın, Duckett’la konuştuğunu ve oğlanın yüzünde şaşkınlıkla korku karışımı bir ifade belirdiğini gördüm. Neler olduğunu anlamak için yanlarına gittim. Ty’ın, “Bir top tutucuya bu şekilde müdahale edemezsin, on beş metreye mal oldun!” dediğini duydum.

Ty’ın tavsiyesi yerindeydi fakat o koç değildi ve kesinlikle kaptan da değildi. “Duckett,” dedim, “muhteşem oynuyorsun ama Ty haklı. Bunun bir daha olmasına izin verme.”

“Anladım, Woods.” Duckett, Ty’a ters ters baktı ve yanımızdan uzaklaştı.

“Ona fazla yumuşak davrandın,” dedi Ty.

“Burada kaptan olan benim. Acımasızca dürüst olmak ile insanlara duymaları gerekeni söylemek arasında büyük fark var. Anladın mı?”

Ty, daha önce hiç kimseden talimat almamış gibi baktı.

Formasını kavradığım gibi kendime çektim. “Oyunculardan biriyle bir sorunun varsa bana getireceksin. Anladın mı?”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. Kaşlarını çatarak ense-sini ovdu.

“Hundred Oaks’un sahasını ben yönetiyorum. Sen değil.”

“Anlaşıldı.” Kaskını kafasına geçirdi ve oyuna devam etmek için sahaya koştu. Henry ve JJ onu takip ettiler ama Carter, onlar gider gitmez yanıma geldi.

“Bundan zerre kadar hoşlanmadım Woods,” dedi Carter. “Bu çocukta bir sorun var, fazla varsayımda bulunuyor.”

“Her şey kontrol altında,” dedim, gitmesini istediğimi belli eder bir tonda. O da bunu anlayarak uzaklaştı. Fakat haklı olduğunu düşünmeden edemedim. Bu benim takımımdı. Daha ilk maçımızdı ama Koç, beni oyundan çıkarmış ve yerime, karar almaya, sözünü dinletmeye alışkın başka bir oyun kurucuyu maça sokmuştu.

Ancak beni kimse kontrol edemezdi. Ne kadar yakışıklı olursa olsun.

Her zamanki gibi soyunma odasından ilk çıkan ve otobüste yerini alan bendim. iPod’umu çıkardım ve en arkadaki koltukta ayaklarımı uzattım. JJ ve ben, otobüste her zaman en arkadaki son iki koltuğa otururduk; bu, son sınıf öğrencisi olmanın artılarından biriydi. Gözlerimi kapayıp, ritmin beni rahatlatmasını umarak rap dinlemeye başladım. Eve gitmek ve Alabama temsilcisinin Mike’a benimle ilgili ne dediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Tabii artık Tennessee’deki ikinci iyi oyun kurucu olduğum düşünülürse beni çoktan unutmuş da olabilirdi.

Maçı 42-0 kazanmıştık. Ty, Lynchburg’e güzellik yapıp fazla yüklenmemiş, sadece iki uzun pas atmıştı. İkisi de Henry’yeydi ki bir oyunda üç sayı yapmak, Henry için harika bir şeydi; üniversite koçları bunu fark etmiş olmalılardı. Kendimi Henry’nin oyun sonundaki dansını hatırlayıp gülerken buldum. Üçüncü sayısından sonra çim biçirmiş gibi yaparak “biçici” denilen hareketini, sonra da “fıskiye” dansını yapmıştı.

Bu son hareketi, sportmence bulunmayarak bize bir penaltıya ve on beş yarda geriden atışa mal olmuştu. Koç, Henry'nin gösteriş yapmasına sinirlendi ama ben umursamadım.

Takımın diğer üyeleri aniden içeri doluşunca otobüs sarsılıp titremeye başladı ve diğerlerinin bağrıışmaları, beni müzikten ve düşüncelerimden uzaklaştırdı. Tekrar gözlerimi kapadım. Birinin ayağıma vurduğunu hissettim ve gözlerimi açtığımda karşımda JJ'i bulmayı beklerken Ty'ın önümde durduğunu gördüm. Ty bacaklarımı itince doğruldum ve ayaklarımı koltuktan yere indirdim, o da sıkış tepiş yanıma oturmaya çalıştı.

"Woods yalnız oturmaktan hoşlanır," diye seslendi Carter. "Kıçını kaldır ve kendi koltuğuna otur."

Ty döndü ve Carter'a baktı. "İşine bak Carter. Woods'la maç hakkında konuşmam lazım." Beni cama iterek yanıma oturdu.

Hay lanet. Berbat kokuyor olmalıydım; ter, ıslak köpek ve sentetik koltuk kaplamasına sinen dizel benzin kokusunun karışımı gibi. Ama nasıl koktuğumun önemi yoktu. Bu elemanın karşısında yelkenleri suya indirmeliydim yoksa sadece pozisyonumu elimden almakla kalmayacaktı. Bütün takımı ele geçirecekti.

"Hey," dedi, hafifçe dizime vurarak. "Bu akşam müt-hiş bir maç oldu. Sen gerçekten iyisin."

Kollarımı karnımın üstünde kavuşturdum. "Sen de iyisin."

"Oynayabildiğime çok sevindim, futbolu çok seviyorum."

"Ben de..." Tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz duraksadım. "Babam beş yaşında beni ilk defa maç izlemeye 32. Süper Kupa'ya götürdüğünden beri futbolu seviyorum."

Ty gülümsedi. "Broncos-Packers maçı mı?"

"Hı hı."

"Harika bir maçı, adamım John Elway, Brett Favre'ı mahvetmişti."

"Favre rezilin teki," dedim ve Ty da aynı anda, "Brett Favre'a dayanamıyorum," deyince ikimiz aynı anda, "Cips-kola-kilit," dedik. O benim baldırımı çimdiklerken, ben de onun kolunu sıktım.

Güldük. Omzuma yaslandı, ardından birbirimize gülümsedik. Gözleri öyle maviydi ki...

"Pekâlâ, neyle ilgili konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Ty yine o harika gülümsemesini takındı. "Yalan söyledim. Seninle oturmak için bir bahaneydi," diye fısıldadı.

O sırada Henry, hemen önümüzdeki koltuğa geçti, hızlıca gözlerime baktı, sonra koltuğuna çöktü ve önüne bakmaya başladı. Normal şartlarda, dönüp koltuğunun arkasından bana doğru sarkar ve sohbet ederdi ama şimdi koltuğunda iki büküm olmuştu, neredeyse hiç görünmüyordu.

Tekrar kulaklığımı taktım ve arkama yaslandım. Ty, kolunu koluma yasladı, sıcaktı.

Okulun otoparkına geldiğimizde takımla vedalaşıp herkesle yumruk tokuşturdum ve kamyonetime gittim.

"Hey, Woods," dedi Henry, bana doğru hafifçe koşarak. "Benimle Higgins'in partisine gelmek ister misin?" Avuçlarını birbirine sürttü, sonra başparmaklarını kot pantolonunun cebine taktı.

Çantamı, kamyonetin kasasına attım. "Teşekkürler ama doğruca eve gideceğim."

"Ty seninle beraber mi gelecek?" diye terslendi.

"Sadece yanımda oturuyordu," diye mırıldandım. Kahretsin, Henry'nin sorunu neydi?

Henry, paslı bordo arabasına doğru yöneldi ve benimle yüz yüze gelmek için dönüp geri geri yürümeye başladı. Ty'a da bir bakış attıktan sonra gözlerimin içine baktı ve "Pekâlâ, eğer yalnız olmak istemediğine karar verirsen gerçek partinin nerede olduğunu biliyorsun," dedi. Sonra gruba seslendi: "Higgins'in evinde parti var! Kimler benimle geliyor?"

Takım bir anda coştı ve Henry'nin hareminden beş kız mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp onun etrafını kuşattılar.

Ty yanıma geldi ve Henry'ye bakıp başını iki yana sallayarak, "Partiye gidecek misin?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Kafayı vurup yatacağım. Yarın, abimin Knoxville'deki maçına gidiyorum."

"İyiymiş. Onu bir ara ben de izlemek isterim. Bu akşam onunla tanıştığımıza sevindim, abin nazik biri."

"Evet, abimi severim."

Ty alnındaki saçları kenara itti. "Neyse, şey, Mike'ın maçı için yanında birini ister misin?"

Vay canına. Ne teklif ama! Ancak Knoxville bir buçuk saatlik mesafedeydi. Ty ve ailemle yalnız kalmak için oldukça uzun bir süre.

"Maça ailemle gidiyorum, Ty. İnan bana, onlarla aynı arabada üç saat geçirmektense giysi alışverişine çıkmayı tercih edersin. Belki başka zaman."

"Onlarla yolculuk etmek benim için sorun olmazdı."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Ty kaşlarını çatı ve ellerini ceplerine soktu. "Seni kızdıracak bir şey mi yaptım? Koç beni maça soktuğu için üzgünüm ama bunun için bana kızamazsın. Karşı takımı eziyordun."

Başımı iki yana salladım. "Onunla ilgisi yok."

"Ne o zaman?" diye hırladı. Başını arkaya attı ve gözlerini kapadı.

Kahretsin. Belki pek kibar davranmamıştım. Ama neden dikkatimi dağıttığını ona söyleyemezdim.

Ty arkasını döndü, uzaklaşmaya başladı ve omzunun üstünden el salladı. "O zaman sonra görüşürüz."

"Bekle, Ty, eve nasıl gideceksin?"

"Başımın çaresine bakabilirim. Sürekli benim nasıl gideceğimi düşünmene gerek yok."

Gözyaşları, gözüme hücum ediyordu. "Eee, seni eve bırakmayı teklif edecektim. Ve diyecektim ki, yani, eğer sen de uygunsan, pazar günü..."

Durdu, yüzünü bana döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Eh, babamın sezon öncesi maçına benimle gelmek ister misin? Nashville'e? Patriots'la oynuyor. New England'a karşı oynadığı maçları kaçırmam çünkü Tom Brady harika ama bu söylediğimi babama söyleme."

Ty gülümsedi. "Titans maçı mı? Gerçek bir Ulusal Lig maçı mı? Daha önce hiç gitmemiştim."

Bu beni şaşırttı. Ty kadar iyi bir oyuncunun daha önce hiç profesyonel maça gitmemiş olması tuhaftı. "Hı hı," dedim, "JJ ve Carter'la birlikte gidiyorum. Yataktan çıkabilirse belki Henry de gelir. Gerçi buna şüpheliyim."

"Bilet almama gerek var mı?"

"Tabii ki hayır; maçı özel locadan izleyeceğiz."

"Ciddi misin? O zaman kesinlikle gelmek isterim."

"Pekâlâ. Ayrıntılarla ilgili seni ararım. Ah, bir şey daha; takım elbise falan giy, olur mu?"

"Tamamdır. Davetin için teşekkürler."

Ona gülümsedim. İşte bu harikaydı. JJ ve Carter'ın gözetiminde Ty'la dışarı çıkacaktım. Onlar akıl sağlığımı korumama yardımcı olurlardı. "Bu akşam seni evine bırakmamı ister misin?"

"Sağ ol ama sanırım şu partiye gideceğim."

“Yine Kristen’la mı takılacaksın?”

“Tanrım, hayır,” dedi, gülerek. “Kafatasının içinde gerçek bir beyin olan kızlarla birlikte olmaktan hoşlanırım. Senin gibi kızlarla.”

Ah. Tanrım. Çabucak, “İyi eğlenceler. Yarın ararım. Hoşça kal!” dedim, kamyonetime atladım ve otoparktan uzaklaştım. Bu kez dikiz aynasından bakmadım bile. Beni izlediğini biliyordum.

Eve gidince koşarak Mike’ın odasına çıktım ve kapıyı gümbürdettim.

“Gel.” Kapıyı açtığımda Mike’ı yerde uzanmış, konsolda futbol oynarken buldum. Yanına oturduğumda ikinci kumandayı bana uzattı. “Bu saatte evde ne işin var?” diye sordu. “Parti falan yok mu? Ty’la ateşli bir randevu?”

“Yarın maça çıkabilmek istiyorsan çeneni kapat yoksa kışına tekmeysi basacağım, abi.”

“Hı hı, eminim basarsın.” Mike, on anda oyunda sayı yapıp güldü. Bu oyunlarda gerçekten çok beceriksizimdir.

“Alabama koçunun benimle ilgili ne söylediğini anlat-sana artık!”

“Önce Ty’la ilgili konuşacağız. O gerçekten iyi, Jordan. Ve bu yıl okul aramaya başlamasa da eminim pek çok üniversite ona talip olacaktır.”

“Harika,” dedim, elimdeki kumandayı yere atarak. Ayağa kalktım, odanın diğer ucuna gidip kendimi Mike’ın yatağının üstüne attım. “Alabama koçunun ne dediğini söyle.”

“Pekâlâ, seninle ilgili konuşarak kuralları biraz esnettiğim için bu aramızda kalsın ama bu akşamki gibi oynamaya devam edersen sana tam burs teklif edecekler.”

“Şaka yapıyorsun!”

“Hayır,” dedi Mike. “Aynı şekilde oynamaya devam et, Alabama’nın en güçlü adayısın. Sadece dikkatinin dağılmasına izin verme, bir yerini yaralama ve aptalca bir şey yapma.”

“İyi ama bu akşam hiç uzun pas yapmamama rağmen bana tam burs vermek istemeleri sence de biraz tuhaf değil mi?”

“Hey, bunu sorgulama,” dedi Mike, gülererek. “Sadece akışına bırak. Ben olsam öyle yapardım.”

“Alabama’ya gidersem harika olur, seninle rakip oluruz!”

“Tennessee sizin kıcınıza tekmeyi basar.”

“Tabii, sen öyle san.”

Mike çenesini ovdu. “Ama ikimizin de düşünmediği bir şey var. Hangi okula gidersen git, koçlar seni oyuncu toplamakta bir araç olarak kullanacak. Alabama seni sürekli vitrinde tutacak ve pazarlamaya yardım etmeni isteyecekler.”

“Ah,” dedim, “*Sports Illustrated*’ın benimle ilgili bir yazı hazırlamak istediği zamanki gibi mi? Neyse ki babam araya girdi ve tekliflerini kabul etmedi.”

“Evet,” dedi Mike. “Hayatının pek özel yanı kalacağını sanmıyorum. Herkes, senin hakkındaki her şeyi bilecek.”

“Üniversitede oynayabildiğim sürece umurumda olmaz.”

“Güzel. Şimdi gelelim önemli konuya. Ty’la neler olduğunu anlat. Ondan hoşlandım.”

“Ben de. Onu, pazar günü babamın maçına davet ettim. Sen de gelecek misin?”

“Gelmemi istersen gelebilirim. Ty’la yalnız olmak istemez misin?” diye sordu Mike, sırtarak.

“Lütfen, gel. Lütfen normal davranmama yardım et.

Ty'dan gerçekten hoşlanıyorum ve onunla arkadaş olmak istiyorum ama onu sürekli itiyorum. Bu akşam otobüste yanıma oturdu ama ben onu çoğunlukla görmezden geldim."

Mike, birdenbire kumandayı elinden düşürdü. "Otobüste senin yanına mı oturdu? En arka sıraya? Herkesin gözü önünde? Ah ufaklık, oğlan seni feci istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedim, iç geçirerek.

"Ben onca elemanın önünde bir kızın yanına oturmayaya cesaret bile edemem. Henry ve JJ, seni incitecek olursa Ty'ı çok pis benzetirler. Ve benzetmeseler bile soyunma odasında onunla alay edeceklerdir. Ben olsam bu konuda çenemi kapayamazdım." Güldü.

Ty'la ilgili bu kadar konuştuğumuz yeterdi. "Yatmaya gidiyorum. Koçla konuştuğun için teşekkürler."

"Sorun değil. Bekle... Jordan," dedi Mike. Ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Ty'a bir şans ver. Hayatını bir erkeğe şans vermeden geçirmeni istemiyorum."

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Neden olmasın?"

"Daha öpüşmeyi bile bilmiyorum."

Mike kıkırdadı. "Ufaklık, o seni öperse nasıl karşılık vermen gerektiğini hemen çözersin, merak etme."

"Ya birlikte olursak, sonra da beni terk ederse? Bu çok berbat olur. Sonra o halde aynı takımda oynamak zorunda kalırız."

"Ciddi olmasa risk almazdı. Güven bana. Onun iyi bir çocuk olduğunu görebiliyorum."

Başımı sallayarak ona katıldım. "Evet, biliyorum."

Ama onun iyi bir erkek olması, hedeflerimi... hayallerimi riske atmama değer miydi?

biricik babama

En sevdiğim sporu izlerken,
En sevdiğim ağabeyimi izlerken,
(tamam, sahip olduğum biricik ağabeyimi)
Biricik babamın, Mike için tezahürat edişini görürken,
Gülümsemesini,
Kahkahasını,
Bağırışlarını,
Anneme, oğluyla nasıl gurur duyduğunu anlatışını,
Bir babanın, daha iyi bir oğlu olamayacağını
söylediğini duyarken,
Orada, yanında öylece oturuyorum.
Kendimi cipste boğmaya hazırım.
Çünkü benim bütün varlığım futbol
Ve bunu paylaşmayı istediğim,
hem de her şeyden çok istediğim adam,
Dün akşam kazanıp kazanmadığımı bile sormuyor...

henry

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 17 gün

Mike, maçta Florida Gators'ın canına okudu. 21-10. Ağabeyimi destekleyeceğim diye o kadar çok bağırdım ki sesim kısıldı.

Artık evdeydim, mutfakta, Henry'yle mesajlaşıyordum.

Ben: Parti nasıldı?

Henry: Carter kafayı buldu & öğle arasındaki yeni kızlardan biriyle yiyişt.

Hadi be! Carter gerçekten sarhoş mu oldu? **Carter içmezdi ki. Bir derdi olmadığını umdum.**

Evet, çılgınlık. Beni eve bırakır, diye düşünüyordum ama ben onu evine sürüklemek zorunda kaldım. Herif FECİ ağıır. Ahahagahaha.

Biliyorum. Çarşamba günkü darbesinden neredeyse ölüyordum. JJ?

Lacey'yle devasa bir kavga edip sonra üst kata, yatak odasına çıktılar.

Aman ne kadar şaşırtıcı. Carrie orada mıydı?

Hı hı.

Ve?

Ben yine Marie'yle takıldım.

Ty orada mıydı?

Kristen tüm gece Ty'ın peşinden ayrılmadı.

Mesajı okuduğumda neredeyse kusuyordum.
Henry'ye cevap yazdım: Ty, Kristen'dan hoşlanıyor mu?

Sanmıyorum. Carter ve JJ'le oyun kurmaca için bir saate sizin malikanede olacağız.

Tmm.

Annem, bir demet ayçiçeğiyle mutfığa geldi ve onları vazoya yerleştirdi. "Bu akşam ne yapıyorsun Jordan?"

"Bizim çocuklar gelecek. Olur mu?"

Annem, buzdolabından bir şişe su alırken başıyla onayladı ve bir sandalye çekip oturdu.

"Dün gece maça geldiğin için teşekkürler, anne."

Gülümsedi. "Bunu hayatta kaçırmazdım. Pekâlâ... bana Ty Green'den bahset. Onun gibi bir liseli oyun kurucu görmeyeli yıllar oldu. Belki de hiç görmemişimdir."

"Biliyorum."

"Abinin on yedi yaşındaki halinden daha iyi."

"Evet ama bunu Mike'a söyleyemeyiz!"

Annem hafif bir kahkaha attı. "Koç Miller seni oyundan aldığı için kızdın mı?"

"Ah, hem de nasıl."

"Bu akşam Ty da geliyor mu?" diye sordu annem. Bana bakarken su şişesinin etiketini soymaya başladı.

"Hayır. Ama onu babamın yarınki maçına davet ettim."

"Ah, güzel, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Tatlı bir genç adama benziyor."

Düşünmeden, "Hı hı," dedim.

"Öyle mi?" Annem sırtıma başladı. "Diğer takım arkadaşlarından farklı mı yani?"

Omuzlarımı silktilim.

Annem, ellerini kavuşturdu ve çenesinin altına koydu. Tebessümü, sabahın erken saatlerinde koşuya çıktığımda ufukta yavaşça görünmeye başlayan güneş gibi giderek daha çok ışıldıyordu.

Kendimi daha fazla küçük düşürmeden ve annem duygularla ilgili falan konuşmaya başlamadan, mutfaktan kaçıp alt kata koştum.

O akşam geç saatlerde oğlanlarla kurmaca futbol taslaklarımızı tamamlarken Çin'in tamamını doyuracak kadar Çin yemeği yedik.

Henry kilimin üstüne uzandı ve midesini tutmaya başladı. "Bir daha General Tso tavuktan iki porsiyon yemem gerektiğini hatırlatın."

"Hey, Henry," dedim.

"Evet?" dedi sırtarak.

"Bir daha General Tso tavuktan iki porsiyon yeme."

"Bu yumurta çorbası berbat," dedi Carter, yumurta parçalarını kaşığıyla dürterek. "Tuzu eksik ve yumurtalar kokmuş."

"On sekiz yaşına girdiğimde dövme yaptıracağım," dedi JJ.

"Ne dövmesi?" diye sordu Henry.

"Popomun hemen üstüne Çin karakterleriyle bir şey yaptırmak istiyorum," dedi, arkasını göstererek.

"Dansöz dövmesi de sana ne yakışır," dedim ve Henry ile Carter gülmeye başlarken ağzıma bir şans kurabiyesi attım. "Ne yazdıracaksın peki?"

"*Fırtına* veya *dalga* veya onun gibi derin bir şeyler."

Henry, bir dirseğinin üstünde doğruldu ve kulağıma, "Belki dövmeceye rüşvet verip Çince *çıkış* yazmasını söyleyebiliriz," diye fısıldadı.

Kahkahayı patlattım. "Kesinlikle."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu JJ.

"*Fırtına*'nın daha iyi olacağını düşünüyoruz," dedi Henry, dudaklarını ısırarak.

JJ bir an düşündü. "Evet, haklısın. *Fırtına*."

"Ben de bir dövme yaptıracağım," dedi Henry, sol kolunu göstererek. "Pazımın üstüne Havaili bir kız."

Sırttım, sonra "Sen ne yaptıracaksın, Carter?" diye sordum.

"Umm, belki, alev gibi bir şey? Ya sen, Woods?"

"Belki Alabama logosu?" Kürekkemiğimi gösterdim ve "Tam buraya," dedim.

Henry, yumruğuna doğru öksürürken JJ'in telefonu çaldı.

JJ, tembel tembel sırtarak, "Hey, en sevdiğim kız nasılmış bakalım?" diye sordu ve Hundred Oaks Lisesi'nin kızlarını memnun etmekten sorumlu bir Yunan tanrısıymış gibi kanepede arkasına yaslandı. Hatta muhtemelen dolaptan kızların fırlayarak onu patates cipsiyle besleyip palmiye yapraklarıyla serinletmelerini bekliyordu. "On dakikaya oradayım," diye devam etti JJ, ayağa kalkarak.

"O kimdi?" diye sordu Henry. "Kantindeki kızıl mı?"

"Hayır. Lacey çağırıyor." Göz kırparak, "Bana *ihtiyacı* varmış," diye ekledi.

Henry güldü. "İyi eğlenceler, adamım."

Yemek çubuklarını ve şans kurabiyesi paketlerini toplayıp etrafı temizlerken, "İğrenç," diye söylendim.

JJ, "Sonra görüşürüz," dedi ve merdivenden yukarı bodrumun kapısından dışarı çıktı.

Carter da ayağa kalktı ve birkaç parça ambalajı çöpe attı. "Ben de kaçıyorum, Woods. Babam çıldırmadan evde olmam lazım."

"Neden çıldırsın ki?" diye sordum, diyet kola kutularını geri dönüşüm kutusuna atarken.

Carter omuzlarını silkti fakat üzgün görünüyordu. "Yeterince uyumadığımı düşünüyör."

Anlayışla başımı salladım. Günün, proteinli içecekler ve mekikle başlayıp, sınav ve saat 22.00'da yatağa girme töreniyle bittiği Carter Malikânesi'nde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum.

Carter dün akşam bu yüzden mi sarhoş olmuştu? Rahatlamaya mı ihtiyacı vardı?

"Peki bakalım," dedim. İçinden konuşmak gelmiyorsa onu zorlamak istemiyordum.

Henry, yüzüne yayılan bir gülümsemeye, "Dün geceki dokuzuncu sınıflardan o taş hatunla gizlice buluşmayaacağına emin misin yani?" diye sordu.

"Evet," dedi Carter. "Dün gece bir hataydı... Yani, Stacey'den hoşlanmıyorum bile." Carter, gerçekten üzgün görünüyordu. "O, iyi bir kız."

"Seni anlıyorum," dedi Henry, Carter'ın sırtına hafifçe vurarak. "Pazartesi günü antrenmandan sonra beyzbol talim yerine gidelim mi?"

Carter, Henry ve benimle yumruk tokuşturarak, "Olur," dedi, sonra merdivene yöneldi.

Böylece Henry'yle baş başa kaldık. Kendimi kanepeye atıp kumandayı alırken onun da birkaç saniye içinde gitmesini bekliyordum. Onu bekleyen bir sürü isimsiz çıtır olduğundan emindim.

Kanalları gezip ESPN'de durduğum sırada Henry gelip yanıma oturdu. Kanepeye gömüldü ve gözlerini kapadı. Birkaç dakika önce normal davranmasına rağmen

şimdi, yazın asfalttan yükselen buhar gibi yaydığı hüznü hissedebiliyordum.

“Burada kalabilir miyim?” diye sordu sonunda.

“Tabii ki. Dışarı çıkmayacak mısın?” Şaşırmıştım ama bir yandan da ponpon kız mönüsünden biriyle dışarı çıkmaktansa evde kalmasına memnun olmuştum. Dışarıda takılıp da kamyonetini yüz otuzla çamur tarlasında sürmek gibi çılgınca ve pervasızca şeyler yaptığı zamanlarda endişeleniyordum. Güvende olduğundan emin olduğumda kendimi daha iyi hissediyordum.

“Bu akşam çıkmıyorum.” Bana baktı ve ellerini saçlarına daldırdı. “Sen de mi çıkmıyorsun?” diye sordu.

“Çıkıp da ne yapayım? JJ ve Carter bizi sattı. Elimde bir tek sen kaldın,” dedim, gülerek.

“Ty’dan ne haber?”

Utandığımı, yüzümün domates gibi kızardığını hissediyordum. “Ah... Bilmiyorum. Yarın bizimle birlikte maça geliyor.”

“Ah, gerçekten mi?” İç geçirerek kumandayı aldı ve kanallar arasında gezinmeye başladı.

“Henry, ne oluyor? Konuş benimle, lütfen.”

“Hiçbir şey olmuyor.”

“Senin için endişeleniyorum.”

“Artık uyuyabilir miyiz? Yorgunum.”

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığına göre en azından iyi bir uyku çekebilirdim. Yarın Ty’a güzel görünmem gerekiyordu ve yalnızca birkaç saat uyursam cadı gibi görüneceğimden emindim. Bu yüzden, ayağa kalktım, iki elimi uzatıp Henry’yi de kanepeden çekerek kaldırdım ve üst kattaki odama gittik. Ben bir eşofman altı ve tişört giyerken o da gömleğini ve pantolonunu çıkarıp, üstüne benim eski şortlarımdan birini giydi. Banyoma girip birlikte dişlerimizi fırçaladıktan sonra diş fırçalarımızı yerine koyduk.

Yatağa yöneldiğim sırada Henry komodinin üstündeki küçük shea yağı kutusunu aldı ve kapağını açarak kokusunu içine çekti. "Süper. Demek son zamanlarda daha güzel kokmanın sebebi bu," dedi, göğüs kahkahalarla inip kalkarken.

Kutuyu Henry'nin elinden çekiştirerek, "Onu bana ver," dedim ama o kutuyu geri çekti. Biraz shea yağı aldı ve gülerek, kendini koklayarak ellerine, kollarına sürdü. Gözlerimi devirdim ve doğruca yatağa girdim.

Yorganı hızlıca açıp yatağa kıvrıldım, Henry de tepeden tırnağa shea kokarak yanıma uzandı. "Üff, kokuyorsun," dedim. "Çabuk dön. Başlı-ayaklı uyumak zorundayız. Annemin emirleri."

"Bu akşam olmaz. Ayağında mantar olduğuna dair rivayetler duydum, o ayakların burnuma sürtünmesi tehlikesini göze alamam."

Gülerek kafasına bir yastık indirdim. "Düzgün davranmazsan Mike'ın odasında uyumak zorunda kalacaksın."

Henry, "Hayır!" diye bağırdı. Hızlıca yuvarlanarak yatağın diğer tarafına geçti.

"Mike'ın odasından hâlâ korkuyor musun?" diye sordum, kıkırdayarak.

Ona vurduğum yastığa yüzünü gömerek boğuk bir sesle, "Hayır, sadece seninle kalmayı tercih ediyorum," dedi.

"Balina rüyan yüzünden o odadan hâlâ korktuğuna bahse girerim."

"O korkunç balinanın lafını etmiyoruz. Çok berbat bir perili ev tecrübesiydi."

"Dostum, orası bir perili ev değildi. Kilisenin Cadılar Bayramı panayırıydı."

Henry güldü. "Her neyse, sonuçta berbattı."

Carter, bizi kendi kiliselerindeki Cadılar Bayramı pana-

yırına davet edeli dokuz yıl olmuştu. Freddy Krueger maskesi takıp motorlu testerelerle insanları kovalayan veya Blair Cadısı'nı canlandıran insanlar yerine, bütün stantlar İncil temalıydı. Kilise; insanlar Yunus peygamberin yutulduktan sonra nasıl hissettiğini anlasın diye karanlık, uzun bir koridoru bir balina midesine dönüştürmüştü.

Zifiri karanlık koridorda yürürken duvarlara dokunmuş ve balinanın iç organlarını canlandırmak için duvarlara jöle ve jelatinle kaplı naylon torbalar astıklarını anlamıştım. Ses efekti olarak balina şarkıları ile kıyıya vuran dalga sesleri kullanmışlardı ve zemin içi pudingli balonlarla kaplıydı. Herhalde minyatür iç organlardı.

Bunun, gördüğüm en kötü gösteri olduğunu düşünmüştüm.

Peki, Henry ne yaptı? Feci korktu. Balinalarla ilgili falan derin korkuları olmalıydı çünkü dirseğime yapışmış, inim inim inlemişti. Onunla alay etmemiş, sadece elini tutmuş ve onu balinanın midesinden çekip çıkarmıştım. İçeride, üç gün değil, sadece otuz saniye kadar kalmıştık.

O gece, Henry bizim evde kalmıştı. Hep Mike'ın odasında yatardı ama o gün, gecenin yarısında gizlice benim yatağıma gelmişti çünkü bir balina tarafından yutulduğu berbat bir rüya görmüştü.

O günden sonra hep benim odamda uyudu. "Mike'ın odasından kesinlikle korkuyorsun," dedim.

Yastıktan başını kaldırıp bana baktı ve sırtıttı. "Lütfen, kalmama izin ver. Söz veriyorum, uslu duracağım."

"Pekâlâ," dedim ama başlı-ayaklı uzanır uzanmaz, çoraplı ayaklarını burnuma soktu.

Saatin alarmı, beni 9.00'da uyandırdı. Alarmı kapamak için döndüğümde Henry'nin kolunun karnımın üstünde

olduğunu fark ettim. Yatakta ne ara dönmüştü?

"Henry, çekil şuradan," diye mırıldandım ve alarmı durdurabilmek için onu kenara ittim. Sonra tekrar yastığıma gömüldüm ve Henry, yeniden yaklaşıp kolunu üstüme attı. Burnunu boynuma gömdü. Onun için giderek daha çok endişeleniyordum.

Kesin olarak kalkmam gerekene kadar ellerimi buklelerinde gezdirdim. Yataktan çıkıp, yorganla üstünü örttüm. Bugünkü maça gelemeyecek kadar bitkin olduğu o kadar belliydi ki onu uyandırmaya uğraşmadım.

Hızlı bir duştan sonra annem sağ olsun, çekmecemde bulduğum siyah iç çamaşırlarını giydim. Banyodan çıktıktan sonra dolabın önünde otuz saniye geçirdim. Etekli bütün kıyafetlerden nefret etmeme rağmen, maçı özel locada seyredeceksem düzgün giyinmek zorundaydım, o yüzden basit bir siyah elbise ve gümüş rengi babet giydim.

Evden ayrılmadan önce yatağıma oturdum ve Henry'nin başını okşadım. Gözlerini zar zor açtı, inceden gülümsedi ve yüzünü yeniden yastığa gömdü.

"Seni maçtan sonra ararım," dedim. "İstediğin kadar kalabilirsin."

"Teşekkürler, Woods. Ty'la keyfine bak," dedi, yastığına doğru. "Giydiğin iç çamaşırını gösterirsen, onu çılgına çevirebilirsin."

Henry'nin omzuna hafifçe vurdum. Yedi yaşından beri birlikte takıldığımızı düşünürsek, beni defalarca iç çamaşırlarımla görmüştü fakat daha önce bununla ilgili hiç yorum yapmamıştı. "Çamaşırımı değiştirirken beni neden izledin ki?" diye sordum.

"Ah, çünkü ben bir erkek olabilir miyim?" Yastığı kaldırdı ve kabartarak geri koydu. Sonra arkasını dönüp yeniden gözlerini kapadı.

dev nacho

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 16 gün

JJ'in karavanına vardığımda kornaya neredeyse on kere bastım. Ty'a beni JJ'lerde beklemesini söylemiştim çünkü henüz yaşadığım yeri görmesini istemiyordum. Bir arabası olmadığına ve evini Henry'den sakladığına göre, evimi görmesini, burnu havada bir züppe olduğumu düşünmesini istemiyordum.

JJ, beyaz gömleğinin ve kravatının ardında hoplayan fazla kilolarıyla çürük ahşap merdivenden koşarak indi. "Geliyoruz. Korna çalmayı kes."

JJ'in arkasında yürüyen Ty, gömleği, kravatı ve haki pantolonuyla çok hoş görünüyordu. İyice temizlenmişti. O arka koltuğa geçti ve JJ ön koltuğa, yanıma oturdu.

"Görgülü insanların zile bastıklarını biliyor muydun?" dedi JJ.

JJ'i duymazdan gelerek, "Selam, Ty," dedim.

"Selam," dedi. Dikiz aynasından bana bakıp derin bir nefes aldığını görmüştüm. Kumral saçlarını alnından çekti.

"Carter?" dedi, JJ.

"Bugün, büyükannesinin 70. yaş günü," dedim.

"Henry nerede peki?" diye sordu JJ.

"Yatağında uyuyor."

“Ne?” diye haykırdı Ty.

“Sakin ol, dostum,” dedi JJ. “Henry, kendi evinden çok onlarda kalır.”

“Ah,” dedi Ty, kamyonetimin tavan penceresinin düğmesine basarken. Tavanı birkaç kez açıp kapadı.

Nasıl olduysa hiçbir yere toslamadan Nashville’e ulaşmayı başardım. Aynadan Ty’a her baktığımda dikkatim dağılıyordu ve kravatla ne kadar hoş görüldüğünü düşünüyordum.

Bir saat sonra locaya girmiştik. Annem çoktan gelmişti. Ty ve JJ’le birlikte geldiğimi görünce yanımıza yaklaştı.

“Merhaba, tatlım,” dedi, yanağıma bir öpücük kondu-rarak. Sonra JJ’e dönüp onu da öptü.

JJ ışıltılı bir gülümsemeyle, “Selam, Bayan Woods. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz,” dedi. Gözle-rimi devirdim. JJ tam bir flörtözdü. Ponpon kızların, bir sumo güreşçisi kadar iri olmasına aldırmandan onun için ayılıp bayılmaları boşuna değildi.

“Teşekkür ederim, JJ,” dedi annem. “Peki, bu kim, bakalım?” diye sordu, Ty’ı işaret ederek.

Ty elini anneme uzattı. “Ben, Ty Green. Memnun oldum, efendim.”

“Ben de memnun oldum, Ty,” dedi annem, bana ve Ty’a gülümseyerek. Yüzüm, trafik ışığı kadar kızarmış olmalıydı. “Cuma akşamı harika bir maç çıkardınız. Jordan sahneye çıkan önggrupmuş da, sen ana grupmuşsun gibiydi.”

“Vay canına, teşekkürler anne,” dedim, gülerek. Kızmamıştım; annem sadece Titans zenginlerinin mekânında Ty’ın kendini rahat hissetmesini sağlamaya çalışıyordu.

Annem bana göz kırptı ve ekledi: “Ty, geleceğinin çok parlak olduğunu söyleyebilirim. Hadi, gel, Titans’ın sahibi Bay Taylor’la tanışmalısın.” Elini Ty’ın sırtına koyarak ona yol gösterdi.

Ty, omzunun üstünden dönüp bana baktı ve yutkundu. Ben de nefes alma fırsatı buldum ve bir şişe su kaptım. Ondan hoşlandığım kesindi.

JJ beni kenara çekti. "Sana neler oluyor, Woods?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, Ty ve senin aranda ne var?"

"Hiç."

JJ kıs kıs gülmeye başladı. "Ben de inandım. Eleman gözlerini senden alamıyor."

"Gerçekten mi?" diye cırladım.

"E, herhalde. Bak, Jordan. Sen benim en iyi arkadaşım-sın. Bu adama ne kadar güvenilir, bilemiyorum," dedi, başını Ty'a çevirerek. "Pozisyonunu elinden almasını veya yükselmek için seni ve aileni kullanmasını istemiyorum. Hem Carter da onun cuma günü Duckett'a söylediklerini anlattı. Hiç hoş değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama ona bir şans verelim, olur mu? Bir maçta on kere falan top kaptırmadığım sürece Koç pozisyonumu elimden almayacaktır. Hem Ty beni kullanmaya kalkarsa sen, Mike, Henry ve Carter ona dersini verirsiniz."

"Doğru... yani, ondan hoşlanıyor musun?"

Vay canına, JJ'in bana duygularımı sorduğuna inanamıyordum. Bu kadar önemli bir an paylaşırken ona yalan söyleyemezdim, o yüzden başımla onayladım.

"Hadi be! Hayatın boyunca yalnız olacağını, gidip bir manastıra kapanacağını falan sanıyordum."

"Sen tam bir pislüksin," dedim, gülerek. "Biliyor musun, Lacey sana sırılsıklam âşık."

JJ, "Ah, Tanrım. Seninle bir daha asla konuşmayacağım," dedi ve ok gibi fırlayarak uzaklaştı. Tabağına, tüm Rhode Island'ı doyuracak kadar, ömrümde gördüğüm en büyük nacho piramidini inşa etmesini izledim.

Pekâlâ, demek ki bir erkek arkadaşım olsa bile JJ beni bir takım arkadaşı ve bir kaptan olarak ciddiye almaya devam edebilirdi.

Ty'ı, annem ve Bay Taylor'dan kurtarmak için uygun bir zamandı. Gruba yaklaştığımda Bay Taylor gülümsedi ve "Pozisyonuna rakip geldiğini duydum, Jordan," dedi.

"Evet, efendim. Bugün bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedim. Bay Taylor'ı her zaman pohpohlardım çünkü onun gözüne girmem gerekiyordu. Buranın dondurmaları muhteşemdi ve JJ, dev nacho standına bayılıyordu.

"Seni aramızda görmekten daima memnun oluruz," dedi Bay Taylor. "Annen ve abin bana Ty'ın kolayca birinci lig takımlarından birine girebileceğini söyledi."

Ty kaşlarını çatı ve ensesini ovmaya başladı.

Bay Taylor ve annemden izin isteyerek Ty'ı kurtardım, elini tuttum ve onu en sevdiğim yere, odanın diğer ucundaki pofuduk, deri kanepeye götürdüm.

"Teşekkürler," dedi, kendimizi kanepeye attığımızda. "Öleceğimi sandım."

"Üzgünüm. JJ nacholarla dikkatimi dağıttı," dedim gülerek.

Bir garson yanımıza geldi ve "İstedığınız bir şey var mı?" diye sordu.

"Ne istersin?" diye sordum, Ty'a.

Omuzlarını silkerek, "Sana uyarım," dedi ve öksürdü.

"İki kola, muhteşem çikolatalı dondurmalarınızdan iki tane, tavuk kanadı ama sosu hafif olmasın, yani sizin şu insanı hastanelik edecek kadar acı sosunuz var ya, ondan istiyorum; bir de büyük boy peynirli pizza," dedim.

"Vay," dedi Ty. "Sen dişi olduğuna emin misin?"

Donup kaldım. Onun beni bir kadın olarak görmesini istiyordum, profesyonel bir yeme yarışmasında, on iki dakikada altmış sekiz sosisli yiyen Joey Chestnut gibi bir

insan olduğumu düşünmemeliydi. "Yiyecekler harika. Tribün yerine burayı tercih etmemin tek nedeni bu."

Ty kıkırdadı ve bacağıma hafifçe vurdu. Eli iki saniye kadar bacağımda kaldı, sonra çekti ve diğer eliyle kavuşturdu.

"Biliyor musun," dedi Ty, Titans'ın devasa skor tahtasına odaklanarak. Gözlerime bakmadan devam etti: "Hundred Oaks'a gelmek istememiştim ve tanımadığım elemanlarla aynı takımda olmak beni endişelendiriyordu fakat sen bana, bir şeylerin parçası olduğumu hissettirdin. Teşekkürler."

"Sorun değil." Terli ellerimi elbiseme sildim.

"Hayır, ciddiym. Sen iyi bir lidersin. Ciddi olman, farklı duruşun hoşuma gidiyor."

"Teşekkürler," dedim. Skor tabelasına bakmaya ve güçlü ellerini bağlı tutmaya devam ediyordu.

Bana gülümsemek için döndüğü sırada, Mike'ın arkadaşı Jake yanımıza geldi ve diğer tarafıma oturdu. Mike, bu azmanı maça getirecek gün mü bulamamıştı?

Jake, kolunu omzuma doladı. "Hey, Jor. Arkadaşın kim? Umarım erkek arkadaşın değildir."

Ty sahaya bakıyordu ama Jake'i dinlediğinin farkındaydım çünkü bana doğru eğilmişti ve oyun da henüz başlamamıştı. Oyuncular ısınıyor, son egzersizlerini yapıyorlardı. Kollarını sallayan ve bir yandan zıplayan babama bakıyordum. Maça hazır görünüyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Jake?" diye sordum.

"Sadece, odadaki en güzel kızla oturmak istedim," diye cevap verdi. Bana doğru eğildi ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu.

"Öff!" diye bağırdım ve salyasını yanağımdan sildim.

Neyse ki Mike beni kurtarmaya geldi. Jake'in kolunu tuttuğu gibi onu bizden uzaklaştırdı. "Üzgünüm, Ty. Bu adamı evden dışarı pek salmıyorsak, bir sebebi var."

Mike ve Jake gittiklerinde Ty fısıldayarak, "O herif de kimdi?" diye sordu.

"O herif, gelecek yıl muhtemelen Ulusal Lig'e ilk seçilenlerden olacak," dedim, başımı iki yana sallayarak.

"Ne yani, o, Jake Reynolds mı?" diye sordu, ona bakmak için dönerek. Gözleri zehirli kurbağalarınki gibi kocaman açılmıştı. "Vay canına. O harikadır."

Güldüm. "İnan bana, değil."

"Sanırım senden hoşlanıyor. Bir birinci lig oyuncusuyla çıkmak istemez miydin?"

"Müsaadenle gidip kusacağım."

"Yani onunla ilgilenmiyor musun?" diye sordu Ty, gülümseyerek.

"Tanrım, hayır. O.J. Simpson'la çıkmayı tercih ederim."

Ty güldü. "Bunu duyduğuma sevindim... sanırım."

Tanrım, bu çok tuhaftı. Neyse ki maç başladı ve Ty çıldırdı. İyi zaman geçirmesi hoşuma gidiyordu. Sipariş ettiğim yemeklerin hepsini de silip süpürdük. Elbisemin dar gelmeye başladığını hissediyordum. Ty'nın, şişman olduğumu düşünmeyeceğini umuyordum.

Oğlana o kadar odaklanmışım ki annemi, ağabeyimi ve JJ'i gözüm görmüyordu. Ama sorun yoktu çünkü JJ'in gözü Titans ponpon kızlarında ve nacho'lardaydı. Maça da dikkat etmiyordum ki bunu bile, Ty, babamın devre arasından önce on yarda çizgisinden sayı yapmak için çok acayip koştuğunu söyleyene kadar fark etmemiştim. Bunu kaçırdığıma inanmıyordum. Babam, sayıya koşamayacak kadar yaşlı sayılırdı.

Devre arasında Mike yanımıza geldi ve Ty'la aramıza oturdu. "Hey, gençler," dedi, kollarını omuzlarımıza atarak.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun, abi?" diye sordum.

"Tuhaf davranıyorum çünkü elimde bomba gibi bir dedikodu var," dedi Mike, kısık sesle.

"Mike, sanırım sen Ulusal Lig'de kariyer yapmayı unutup benim menajerim falan olmalısın. Boş konuşma becerilerini boşa harcamamalısın."

Mike güldü. "Düşünmedim değil. Her neyse, elimdeki haberle ilgilenmiyor musun?"

"Kesinlikle!" dedim.

"Bay Taylor'ın kayınbiraderini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Notre Dame'ın başantrenörü."

"Yani?"

"Bay Taylor, senin onlarla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu fakat ilk tercihinin Alabama olduğunu açıkladım. Ama gelip Ty'ı görmesinin de iyi olacağını söyledim."

"Çok teşekkür ederim, Mike," dedim, ağabeyime sarılarak.

"Teşekkürler," dedi Ty. Gözleri, sahadan Mike'a, Mike'tan bana, benden dondurmasına gidip geliyordu. Neden bu kadar gergindi?

Mike, "Sorun değil... Pekâlâ gençler, sizi biraz yalnız bırakacağım. Daha konuşmam gereken insanlar var," dedi ve ayağa kalkıp bara gitti.

Ty, yine ensesini ovdu ve sahaya odaklandı. "Son birkaç gün çok garipti, Woods," diye mırıldandı.

"Bir de bana sor," dedim düşünmeden. Bunu neden söylemiştim ki?

"Maçtan sonra bir yerlere gidip konuşabilir miyiz? Yalnızca sen ve ben?"

Ty'la baş başa kalmak mı?

Sakin ve profesyonel bir tavırla, "Tabii ki," dedim.

Ama ya içim?

Kalbim ve midem yerinden fırlayacaktı.

ty'in evi

Sefil değil,
Trump Plaza değil,
şirin bir ev;
 beyaz boyası yer yer dökölmüş,
 çimleri çok uzamış,
 ama bir bahçivanın halledemeyeceği bir şey
 değil.
Yabani çiçekler bahçeyi sarmış;
 gündüzsefaları ve altınbaşaklar patlak vermiş
 ama
 ilkbaharda favorim beyaz yoncadır.
 (Küçükken Henry bana onlarla kolye
 yapardı.)
Yani sonuçta,
 JJ ve Henry, Ty'a kıyasla pislik içinde yaşıyorlar.
Ancak Ty'ın yüzündeki ifade,
 Burada bir şeylerin çok ters olduğunu söylüyor.

biliyor muydu?..

“Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordum, kamyonetimi park ederken. Elimi tuttu ve birkaç dakika bu şekilde oturduk. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp ama sonra vazgeçiyordu.

“Babam altı ay önce öldü,” dedi sonunda.

Kendimi bile şaşırtarak ona uzandım ve sarıldım. Alnını omzuma koydu. “Çok üzüldüm. Nasıl oldu?”

“Korkunç bir trafik kazası. Sarhoş bir şoför yüzünden.”

“Buraya taşınmanızın sebebi bu mu?”

Hafifçe geri çekildi fakat kolları hâlâ bana sarılıydı. “Bir bakıma.”

“Burada annen ve kız kardeşinle yaşadığını söylemiştin, değil mi? Ve büyükbabanla?”

“Evet... İçeri gelip onunla tanışmalısın. Müthiş bir adamdır.”

“Annen ve kız kardeşinle de tanışabilir miyim?”

Koltuğunda kıpırdandı ve yine tavan penceresiyle oynamaya başladı. “Annem de o arabadaydı.”

Ama eğer arabadaysa...ve ölmediyse?.. “Ne oldu?”

“Eee, şey, o, umm, felç geçirdi.” Ty, gözlerini avuçlarıyla kapadı. “Ve kız kardeşimle beraber Teksas’ta kalabilmek için elimden geleni yaptım... ama beceremedim...”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

Ellerini indirdi ve gözlerime bakmak için yüzünü bana çevirdi. “Biz arkadaşız, değil mi? Umarım öyleyizdir... Çünkü hayatımdaki her şeyi Teksas’ta bıraktım.”

Elini tuttum. “Tabii ki arkadaşız.”

“Pekâlâ, babamın düşündüğüm kadar hayat sigortası yokmuş... Yani, zaten yeterli paramız yoktu. Ama şimdi bir de annemin bakıma ihtiyacı var... benim ona sağlayamaya-
cağım türde bir bakım. Bir hasta bakıcıya ihtiyacı var.”

“Yani siz de büyükbabandan yardım almak için buraya taşındınız, öyle mi?”

“Hı hı... Annemin bakımını karşılamak için Teksas’taki evimizi satmak zorunda kaldım. Büyükbabam da burada bir pijama fabrikasında çalışıyor.”

“Bir pijama fabrikası mı?”

“Tennessee’nin, tüm dünyaya pijama ürettiğini bilmiyor muydun?” Hafifçe sırttı.

“Hayır, ben pijama giymem,” dedim düşünmeden.

Ty öksürdü. “Ne?”

“Ah, yani, demek istediğim, dışarıda giydiğim kıyafetleri giyiyorum, tişörtler ve spor şortları falan.”

“Anladım...” dedi Ty sırtarak. Ty’in bu kendine has sırtışı, gezegendeki en seksi şeydi.

“Hey, yatağa çıplak falan girmiyorum!”

“Bu çok kötü.”

Omzuna vurdum. “Yani... o zaman her şeyle büyükbaban ilgileniyor, öyle mi?”

Ty, bana kaçamak bir bakış atarak ensesini ovdu. “Hayır. Tam olarak öyle değil. O da tam olarak karşılayamıyor çünkü iyi bir sağlık sigortası yok ve olduğu kadarı da annemin bakımını karşılayacak düzeyde değil. Annemin annesi ve babası genç yaşta ölmüşler, o yüzden büyükbabam bizi yanına almakla yeterince iyilik etti. Sonuçta anneme bakmak zorunda değil.

“Yani... işte, şimdilik sattığımız evin parasını harcıyoruz. Ve dün bir restoranda bulaşıkçı olarak iş buldum. Perşembe, cumartesi ve pazar günleri. Çalışma günlerini futbol programıma uyduracak kadar iyiler ama onun dışında ne yapacağımı hiç bilemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Okuldan sonra bir iş girsem bile aynı anda hem kardeşimi destekleyecek hem de annemin bakımını sağlayacak kadar para kazanmayacağım.”

“İş mi? Üniversite ne olacak?”

“Woods... Ben üniversiteye *gidemem*.”

“Gitmek zorundasın. Notre Dame’a ne dersin? Sen Ulusal Lig’de oynamalısın!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye sordu Ty hızla. Sonra kendisine kızmış gibi başını sertçe çevirdi. “Üzgünüm... Bu şekilde konuşmak istemezdim. Söylemek istediğim şu; üniversiteye gitmek istiyorum, futbol oynamayı her şeyden çok istiyorum ama dört yıllığına çekip giderek kardeşim ve annemden kendi başlarının çaresine bakmalarını isteyemem. Büyükbabam çok para kazanmıyor... bana ve kardeşime bakarak bile zaten elinden gelenin fazlasını yapıyor.”

“Fakat bir çözüm olmalı. Burs alacaksın.”

“Burs, karın doyurmuyor.”

“O zaman neden futbol oynuyorsun ki? Neden haftada üç günden fazla çalışmıyorsun?”

Elimi eline aldı ve okşadı. “Futbolu seviyorum. Çocukken babamla saatlerce top atıp tutardık. Bunu neredeyse her gün yapardık. Yani, bilirsin işte, kazaya kadar...”

“Yani sadece oynamak istiyorsun?”

“Bu sezon benim için bir bakıma jübile olacak çünkü ondan sonra gerçek bir iş bulup hayal kurmaya bir son vereceğim.”

Elini sıktım. "Hayallerle ilgili ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Ty hafifçe gülümsedi. "Ne?"

"Hayal kurmaya çok zaman ayırırsan onun için bir şeyler yapmayı bırakırsın. Ama gerçekten bir şey yaptığında işlerin yoluna girme olasılığı çok yüksektir. Bir şeylerin gerçek olması için mücadele etmeliyiz; hiçbir şey oturup da hayal kurarak olmuyor."

"Ahmaklık etmek gibi olmasın ama sen neyin hayalini kuruyorsun ki? Kusursuz bir hayatın var."

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Ty başını iki yana salladı.

"Tamam, seninkiyle kıyaslandığında benim sorunlarım hiç kalır ama babam beni desteklemiyor ve futbol oynamamdan nefret ediyor."

"Gerçekten mi? Fakat baban televizyonda, *Sports Center*'da çok kafa görünüyordu."

"Çok kafadır... benim futbol oynamamdan bahsetmediğin sürece."

"Baban yanılıyor." Yeniden elimi okşamaya koyuldu.

Bedenimi sıcak basmaya başladı. "Teşekkürler."

"Biraz içeri gelir misin?" Başparmağıyla omzunun üstünden evini gösterdi.

"Elbette," dedim, gülümseyerek.

Tanrı biliyor ya, içeri girip hayatımın sonuna kadar onunla kalabilirdim.

Acaba yatağının üstüne oturacak mıydım? Grafik kâğıdı desenli yatak örtüsü var mıydı?

Kamyonetten inip, verandaya çıktık ve kapıya yaklaşıırken biraz korkmaya başladım. Annesi felçli halde içerideyken kafayı Ty'ın yatağına takacak kadar bencil olabilir miydim gerçekten?

Ty kapıyı açtı, arkaya uzanıp elimi tuttu ve beni içeri çekti. Her şey son derece temiz görünüyordu. Bu evde toz bulabilir miydim? Oturma odası, ekoseli kahverengi koltuğuna kadar 70'lerden fırlamış gibiydi. Kanepeye bayılmışım. Belki onu satın alabilirdim, böylece daha çok paraları olurdu. Fakat Ty'ı tanıdığım kadarıyla asla yarım kabul etmezdi.

Ty'ın kardeşi olabilecek kadar güzel bir kız kanepede oturmuş, bir yandan dergi okuyor, bir yandan televizyon izliyordu. On üç-on dört yaşlarında ve yeni okulundaki erkeklerin kalbini fethediyor olmalıydı. Ty'ı gördüğünde kanepeden fırlayıp ağabeyine sarıldı.

"Maç nasıldı?" diye sordu. Küllü sarı saçları olan, uzun boylu bir kızdı. Makyaj yapmış, bir eteğin üstüne güzel bir bluz giymişti. Evet, kesinlikle gönülçelendi.

"Harika! Televizyondan izledin mi?" dedi Ty.

"Ah... hayır."

Ty güldü, sonra bana döndü. "Vanessa futboldan *nefret eder*. Vanessa, bu Jordan Woods ve Woods, bu da benim kardeşim, Vanessa."

Tokalaştık ve kardeşi bana ısıltılar saçarak baktı. "Ty senden çok bahsetti! Elbiseni çok beğendim, bir ara ödünç alabilir miyim?"

Ty inildedi. Acaba onu esas kızdıran, kardeşinin bu sıradan elbiseyi ödünç istemesi miydi yoksa benim hakkımda konuştuğunu öğrenmiş olmam mıydı?

"Vanessa, bu çok kaba," dedi Ty.

Omuzlarımı silktim. "Bana eve giderken giyebileceğim bir şey verebilirsen elbise senin olabilir. Elbise giymekten hoşlanmıyorum."

Vanessa, "Ay, inanmıyorum! Şimdi gidip bir şey bulurum," dedi ve odadan fırladı.

Ty gözlerini devirdi ama bir yandan da gülümsüyordu. Dirseğimi tuttu ve beni oturma odasından, masada

oturup gazete okuyan yaşlı bir adamın bulunduğu mutfığa yönlendirdi.

"Büyükbaba, seni Jordan Woods'la tanıştırmak istiyorum," dedi Ty, önce büyükbabasına, sonra bana bakarak.

Adam ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Jim Green."

"Memnun oldum," dedim.

"Ben de çok memnun oldum, Jordan. Yıllardır gazete-
de seninle ilgili yazılar okuyorum."

"Gerçekten mi?" dedim, şaşırarak. Buralarda futboldan başka bir eğlence olmadığı için sezon boyunca sık sık gazeteye çıkıyordum.

"Evet, Ty buraya taşınmadan önce ona seninle ilgili makaleler bile göndermiştim," dedi Bay Green, Ty'ın sırtını hafifçe okşayarak. "Sen buradayken Hundred Oaks takımına girmesinin zor olacağını söylemiştim, o yüzden Koç onu takıma alınca çok sevindim. Bob Miller iyi bir adam."

Bir dakika, Ty beni tanıyor muydu? Kız olduğumu biliyor muydu? O zaman kaskımı çıkardığımda neden o kadar şaşırmıştı?

"Döndüğüne göre fabrikaya gidebilirim. Şans yüzüme güldü de pazar gündüzü tatil verdiler," dedi Bay Green. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jordan."

"Ben de," dedim, Bay Green evden ayrılırken. Çok şaşkındım. Ty beni biliyor muydu? Vanessa'nın elinde birkaç giysiyle içeri girmesi düşüncelerimi böldü. Ty, kardeşinin getirdiği mini etekleri, deri ceket ve kamuflej desenli pantolonu didiklemeye başladı. Sırtarak, pembe bir mini etek, kot ceket ve bir straplez bluzu masanın üstüne koydu.

"Hayır. Aman Tanrım, hayır."

Eski bir şort ve bir Nike tişörtü elime tutuştururken gülüyordu. "Sadece şaka yapıyordum. Üzerini banyoda değiştirebilirsin." Ty banyonun kapısını gösterdi. İçeri gi-

rip üstümdekileri değiştirdim ve çıplak ayakla mutfağa döndüm. Elbiseyi, cıyaklayan Vanessa'ya verdikten sonra Ty'ın kaşlarını çattığını fark ettim ve gitme vaktimin geldiğine karar verdim. Annesinin nerede olduğunu sormamıştım fakat tanıştırmak isteseydi bunu yapardı, diye düşündüm. Acaba kadın konuşabiliyor muydu? Ya da ya-tağa bağlı mıydı, yani, çok rezil bir benzetme olsa da, bir bitki gibi miydi? Ty'a bunu asla soramazdım.

"Gitsem iyi olur," dedim Ty'a. "Henry'ye bakmam gerekıyor."

"Neden?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak. "Nasıl yani?"

Henry'nin Carrie'yle ayrıldığını herkes biliyordu, Jennifer Aniston-Brad Pitt-Angelina Jolie hikâyesine dönmüştü, bu yüzden, "Carrie Myer onu terk ettiğinden beri zor zamanlar geçiyor," dediğimde Henry'yi satmış sayılmazdım.

"Ah. Pekâlâ, seni dışarı kadar geçireyim."

Vanessa kolunu bana doladı. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Ayrıca elbise için teşekkür ederim. Müthiş bir moda anlayışın var! Uygun bir zamanda birlikte alışverişe gidebilir miyiz?"

Ty sırttı. "Jordan'ın alışverişten hoşlandığını sanmıyorum."

Vanessa'nın çenesi düştü. "Buna inanmıyorum. Bütün kızlar alışverişten hoşlanır."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben onlardan değilim. Ama annem seni alışverişe götürebilir. Benim onunla gitmeyeceğim kesin. Kendisine eşlik edecek biri olması hoşuna gider."

Vanessa gülümserken dudağını ısırıyordu. "Çok sevi-nirim. Teşekkürler, Jordan. Seninle iyi arkadaş olacağımı-zı düşünüyorum."

Zorla gülümsedim. Vanessa'nın, çaresizce bir anne modeli aradığından; benim gibi, bir seksenlik, futbol manyağı, erkeksi bir dişiye bile tutunabileceğinden emindim.

Ty, kardeşine, "Hemen geliyorum," dedi ve kapıya doğru beni takip ettiği sırada Vanessa, "Bu arada Nate aradı..." dedi. Ty durdu.

"Jordan," dedi, kaşlarını çatarak, "bir dakika oturma odasında bekleyebilir misin?"

Başımı salladım, diğer odaya girdim ve kapının yanından asılı duran, Ty, annesi, kardeşi ve babasının fotoğrafına baktım. Annesinin ne kadar güzel, babasının da ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordum ki Vanessa içerdiden, "Başıma bir şey gelmez!" diye bağırdı.

Ty, kısık sesle, "Olmaz. Asla bir oğlanın evine gitmeyeceksin. O buraya gelebilir ama sen hiçbir yere gitmiyorsun. Ve ev ödevin bir an önce bitse iyi olur," dedi.

"Tanrım! Bu... resmen hapisanedeyim!"

"Umurumda değil, Vanessa. Dışarı çıkmıyorsun."

Sonra Ty iç geçirerek oturma odasına geldi. "Woods... izin ver de sana kapıya kadar eşlik edeyim."

Sorun neydi? Annesine ve babasına olduğu gibi kardeşine de bir şey olmasından korkuyor olmalıydı. Fakat genç bir kızı eve hapsedemezdi; bu, Vanessa'yı sadece daha da asileştirirdi. Diğer yandan, kardeşi onun sorumluluğunda olduğu için Ty'ın nasıl hissettiğini düşünemiyordum bile. Hayatta elinde kalan tek şey, kardeşiydi.

Ödünç aldığım giysiler ve ayağımnda babetlerle kapıya yöneldim. Bu halimle, uzun bir gecenin ardından sevgilisinin evinden öğleden sonra üstü başı darmadağın halde çıkıp utanç yürüyüşü yapıyor gibi hissettim. Ty kravatını gevşeterek kamyonetime kadar bana eşlik etti. Kamyone- te bindim. Ty da yeniden yolcu koltuğuna bindiğinde çok şaşırdım.

Anahtarımı kontağa taktım ama motoru çalıştırmadım. Ty'ın gözlerine baktım. "Bir şeyi merak ediyorum; madem beni tanıyordun, kaskımı çıkardığımda neden o kadar şaşırmış göründün?"

Ty, kravatını tamamen çözdü. "Eee, seni kız olduğunu bildiğimi kabul ediyorum..."

"Ve?"

"Ben, şey, senin şey olmanı beklemiyordum... çok... erkeksi olmamanı."

"Bu da ne demek?"

Ty bana doğru eğildi ve bir elini saçında gezdirerek, "Yani... senin bu kadar güzel olabileceğini düşünmemiştim," dedi.

hâlâ kamyonette

Orta konsolun üzerinden eğildi,
bir eliyle yanağını okşadı,
dudaklarına baktı,
parmağını çenemde gezdirdi,
alınını, alınma dayadı.
Yaklaşmaya başladı.

Bu kadarı fazla.

Onu öpmekten çok korkuyorum.

Ya berbat olduğumu düşünürse?

Reddedilmek istemiyorum.

O benim takım arkadaşım!

Böylece Ty'a gitmem gerektiğini söyledim.

Henry'yle dolaptaki yedi dakika dışında,

öpüşmeye en yakın olduğum andı bu

ve ona gitmem gerektiğini söyledim.

Bana neler oluyordu?

Ty uzaklaştı,

bana kötü kötü baktı

ve arabadan yavaşça indi.

"Yarın okulda görüşürüz."

Kapıyı çarptı,

evine doğru ilerledi.

El sallamadı, dönüp bakmadı bile.

Şimdi, o giderken arkasından bakma sırası bendeydi.

KİMDEN: Tucker, Mark (Alabama Üniversitesi Spor Departmanı)

KİME: Woods, Jordan

TARİH: 30 Ağustos, Pazartesi, 12.46

KONU: Bir fırsat

Sevgili Jordan;

Alabama Üniversitesi'nin spor topluluğuna katılmak istemenizden dolayı memnuniyet duymaktayız. Destek programımızın bir parçası olan Kahve Takvimleri adlı şirket, her yıl destekçilerimizin sattığı bir spor takvimi çıkarmaktadır. Gelirin bir kısmı, spor programlarımızı desteklemek için kullanılırken büyük bir kısmı yardım kurumlarına gönderilmektedir.

Kahve Takvimleri, gelecek yılın takvimi için fotoğraf çekimi sürecine girmiştir ve destekçilerimiz, eylül ayı fotoğrafı için objektif karşısına geçmenizi rica etmektedirler. Voleybol, softbol ve yüzme takımlarımız takvime dahil olacaklarını bildirmişlerdir.

Programımıza katılmayı düşünüyorsanız, ki bunu samimiyetle desteklediğimizi belirtmek isteriz, bu cuma akşamı maçınızdan önce fotoğraf çekimi için bize zaman ayırmanızı rica ederiz. Yapım süreci, çekimlerin hemen başlamasını gerektirmektedir.

Fotoğraf çekimleri için uygun olup olmadığınızı bana bildirirseniz sevinirim.

Saygılarımla,

Mark Tucker

Spor Departmanı Direktörü

jerry rice

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 15 gün

Pazartesi, okul. Günün son dersi; ev ekonomisi.

Müzik kültürü ve oto mekanik dersiyle beraber, Henry'yle birlikte aldığım aptalca derslerden biriydi.

"Tamam millet," dedi Bayan Bonner, "Karıkocadan oluşan ikiye kişilik gruplar oluşturun."

Sınıftaki tek erkek Henry olunca bütün kızlar otomatik olarak ona döndüler. Henry göğsünü kabarttı ve içinden seçim yapmak zorunda olduğu kızlara bakarak kocaman gülücükler saçmaya başladı. Önümüzde oturan onuncu sınıf öğrencilerinden biri hafifçe el salladı ve gülümsedi.

Henry elini kaldırdı. "Bayan Bonner?"

"Evet, Sam?" dedi kadın, iç geçirerek. İşaretparmağıyla ders kitabının kapağına vuruyordu.

Henry kulağının arkasına bir kalem sıkıştırıp, ellerini üst üste koydu ve bir barış antlaşması kongresini yönetiyormuşçasına son derece ciddi bir tavır takındı. "Sanırım eşlerimizi seçmeden önce çiftlerin ne yapması gerektiğine dair biraz daha detay vermeniz iyi olur. Mesela," sesini fısıltı seviyesine alçalttı, "seks dahil mi?"

Bayan Bonner başını iki yana sallarken bütün kızlar kıkırdamaya başladı. "Hayır, Sam. Seks dahil değil."

"O zaman nasıl çift olacağımızı anlayamadım," dedi.
"Karıkocalar bunu yaparlar."

Kızlar daha da kıkırdadılar.

"Sadece rol yapacağız," dedi Bayan Bonner. "Şimdi herkes kendine bir eş bulsun."

Gülümseyen, el sallayan onuncu sınıf öğrencisi sessizce geldi ve Henry'nin koluna dokundu. "Eşim olmak ister misin, Sam?"

"Hayır, üzgünüm," dedi Henry. "Ben, Woods'la evliyim."

Kız bana ters ters baktı. Bu kızın derdi neydi? Sanki Henry ve ben, bu sınıftan başka biriyle okul projesi yaparmışız gibi... Mümkün değildi.

"Tamam," dedi Bayan Bonner, odanın arka tarafındaki dolabın yanına giderek. "Şimdi hepimizin eşi olduğuna göre koca rolündekiler gelip malzemelerini alsınlar."

Malzeme almak mı? Omuzlarımı silkerek ayağa kalktım ve kollarımı esnettim. Henry de ayağa kalktı. "Asla olmaz, dostum," dedim. "Bu ilişkide erkek olan benim."

"Ah, evet, kesinlikle," dedi, sırtarak. Gerisingeri yerine oturdu ve ben malzemelerin ne olduğunu görmek için dolaba gittim ve karşıma, elektronik bir oyuncak bebek çıktı. Ah, Tanrım. Bayan Bonner, elime bir erkek bebek tutuşturdu. Bebeğin, insanı delip geçen, korkunç cam gözleri vardı. Bebeği, alev almış bir bok torbası gibi kendimden uzak tutarak Henry'nin yanına gittim.

"Tebrikler, annecik," dedim, bebeği eline tutuşturarak. "Seni hamile bıraktığımı bana söylemeliydin."

Henry, "Ah, üzgünüm. Beni, kürtaja zorlarsın, diye düşünmüştüm," dedi ve bebeği alıp, gerçek bir bebekmiş gibi salladı. "Gözleri sana çekmiş, Woods."

"Ve saçları da sana." Bebek keldi. "Adını Joe Montana* koyabilir miyiz?"

"Tanrım hayır, adı Jerry Rice** olacak."

"Hayır, adı Joe Montana."

"Onu doğurmak için on dört saat yırtınan bendim!" dedi Henry, bebeği ileri geri sallarken. "Adı Jerry Rice."

Sırttım. "İyi, peki."

Sonra öğretmen; battaniye, bebek arabası ve oyuncak gibi, bebeklerin ihtiyacı olan saçmalıkları dağıttı. Önce bu saçma eşyaları bütün hafta yanımızda taşımamız gerektiğini söyledi! Fakat sonra asıl görevimizi açıkladı. Görünen o ki, bu bebeklerin, acıktıkları ve altlarını kirlettikleri zamanlarda ağlamalarını sağlayan çipleri vardı ve onları besleyip altlarını değiştirmek de bize kalıyordu. Ağlamalarını kesmek için ağızlarına birer metal çubuk konularak besleneceklerdi. Bebek doymadan metal çubuğu çıkarırsak tekrar ağlamaya başlıyordu. Bebeklerimizi, cuma gününe kadar mutlu etmek ve hayatta kalmalarını sağlamak zorundaydık; tam beş gün boyunca! Yani, gecenin yarısında ağlasa bile kalkıp bebeği besleyecek veya altını değiştirecektik. Ve hile yapmak gibi bir şansımız yoktu çünkü içindeki hafıza çipi, bebeğin değerlerini kaydediyordu ve Bayan Bonner onları haftanın sonunda kontrol edecekti.

Bu görev çok aptalcaydı. Sanki çocuk sahibi olacaktım gibi. Sanki birileriyle yatabilecektim gibi. Eminim, masörüme bebekteki elektronik sinyallerin, sahadaki performansımı bitirecek bir kemik kanserine neden olacağını falan belirten bir not yazdırabilirdim. Bir dakika...

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi'nde on altı sezon boyunca oynamış oyun kurucu. -ed.n

** Amerikan Ulusal Futbol Ligi'nde yirmi sezon boyunca oynamış, lig tarihinin en iyi top tutucularından kabul edilen oyuncu. -ed.n

"Ama Bayan Bonner," dedim, "Henry ve ben, futbol antrenmanları esnasında ne yapacağız?"

Henry, elini omzuma koydu. "Sorun yok, tatlım. Büyükanne ve büyükbabalar ile takımın küçük oyuncular, bunun için varlar."

Bayan Bonner, ellerini havaya kaldırdı. Zil çaldığı için şanslıydı. Henry aşırı ağırdan alarak Jerry Rice'ı arabasına yerleştirdi. Sonra bebek bezlerimizi de alarak sınıftan çıktık ve soyunma odalarına doğru gittik. Yolda Carter ve JJ'le karşılaştık ki çocuklar halimizi görünce gülmekten katıldılar.

"Kesin şunu!" dedi Henry. "Jerry Rice'ı uyandıracaksınız."

"Jerry Rice mı?" dedi Carter, ağzını eliyle kapatarak. Carter'ı bu kadar gülerken gördüğümü hiç hatırlamıyordum.

"Carter, vaftiz babası olmak ister misin?" diye sordu Henry. "Bu hafta bana ve Woods'a bir şey olursa diye soruyorum."

"Harika," dedi Carter. "Gurur duyuyum. JJ de vaftiz anesi olacak mı?"

"Elbette," dedim.

"Jerry Rice'ı kucağıma alabilir miyim?" diye sordu JJ. "Çok tatlı."

"Hiç şansın yok, dostum," dedim. "Bu yaratığın antrenmandan önce uyanmasını istemiyorum. Onu beslemeye kalkarsak geç kalırız."

"Bu ne yer ki?" diye sordu Carter.

"Emzirmek zorundayım çünkü anne olan benim," dedi Henry, bebek arabasını soyunma odasına doğru itmeye devam ederken.

"Aslında," dedim, "Metal bir çubuk yiyor, sanırım kurşundan yapılmış. Anlayacağın, bebekleri nasıl zehirleyeceğimizi öğreniyoruz."

“Çok marjinalmiş,” dedi JJ, spor salonuna yaklaşırken. Ty duvara yaslanmış, Kristen’la muhabbet ediyordu. Beni gördüğünde Kristen’ı orada yalnız bırakarak yanıma geldi. Ne hakkında konuşuyorlardı acaba? Tanrım, dün onu neden öpmemiştim ki? Böylece Kristen Markum sürtügüyle neden konuştuğunu merak etmezdim.

“Selam, gençler,” dedi Ty, bebek arabasına bakarak. “Bu ne böyle? Şeytanın dölü mü?”

“Hey, lafına dikkat et!” dedi Henry. Ciddi bir yüz ifadesi takınarak kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. “Hakkında konuştuğun kişi bizim çocuğumuz.”

Ty gülümseyerek Jerry Rice’a bakıyordu. “Gözleri beni gerçekten korkutuyor. Ve ikinizin arasında bir şey olduğunu biliyordum.”

“Haklısın,” dedi Henry. “Woods benim kocam ve ben de onun karısıyım.”

Carter ve JJ yine gülmeye başladılar, sonra Ty, Henry, Jerry Rice ile beni ve bir de, insan sıfatına hakaret bir baş belası olan Kristen Markum’u baş başa bırakıp, spor salonundan geçerek soyunma odalarına gittiler.

“Woods? Bir saniye zamanın var mı?” diye sordu Ty.

“Elbette.”

“Yalnız konuşabilir miyiz?” dedi Ty, Henry’ye ve Jerry Rice’a bakarak. Aynı anda ben de dönüp Henry’ye baktım.

“Pekâlâ,” dedi Henry, gözlerini devirerek. “Eğer çok gerekliyse benden boşanabilirsin, Woods. Evliliğimden yalnızca yarım saat sonra çocuğuyla ortada kalmış bir anne olduğuma inanamıyorum.” Ty, Henry’nin bebek arabasını rahatça geçirebilmesi için spor salonun kapısını açık tuttu. Ben, Henry’nin taşıdığı bebek bezi çantalarına gülerken Kristen, kollarını kavuşturmuş, mega-kıskanç bakışlarıyla hâlâ beni seyrediyordu.

“Kristen, seninle sonra konuşuruz,” dedi Ty, alnındaki saçları kenara iterken. “Woods’la futbolla ilgili konuşmalıyız.”

Kristen, “Ah, tamam,” dedi, birdenbire gülümseyerek ve parmak uçlarında esneyerek. “Hoşça kal, Ty!” Ty’a sarıldı ve koridora yöneldi.

Kusmamaya çalışarak, “N’aber?” diye sordum.

“Dün için çok üzgünüm. Kamyonetin kapısını çarpıp gidişim için. Ayrıca beni o maça götürdüğün için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi.”

Ellerimi, kot pantolonumun arka ceplerine sokuşturarak ona başımı eğdim. “Sorun değil. Antrenmana hazır mısın?”

“Hemen hemen,” dedi ve bir elini omzuma koyup, beni durdurdu. Beni tekrar mı öpmeye çalışacaktı? “Eee, sen ve Henry şey mi... anlarsın ya!”

“Biz ne mi?”

“Bilirsin işte, birlikte misiniz?”

“Elbette, hayır. Biz on yıldır falan çok iyi arkadaşız.”

“Ah, anladım. Bazen, sanki daha fazlası varmış gibi görünüyor da.”

“Henry’yle arkadaştan fazlası olsak kötü mü olurdu?”

Saçlarını tekrar geriye attı, sonra ensesini ovdu. Bana, spor salonuna doğru ilerlememizi işaret ederken soluma, erkeklerin soyunma odasının tarafına geçti ve ben de sağa, kızlarınkine doğru ilerledim. Arkamdan, “Evet, çok kötü olurdu,” diye seslendi.

Antrenman formlarımı, korumalarımı ve kramponlarımı giydikten sonra kaskımı alarak sahaya çıktım ve Henry ile Jerry Rice’a bakındım. Henry, tribünde annemle konuşuyor, sahte bebeği anneme uzatıyordu. Annem gülmeye

başladı ve bebeği Henry'den alarak, tek kolundan tuttu. Henry, annemin bebeği tutuş şeklinden korkmuş gibi ellerini kollarını salladı. Bebeği annemden alıp kollarını beşik şeklinde tutmasını gösteren bir hareket yaptı. Annem tekrar gülmeye başladı, kollarını beşik şeklinde kavuşturdu ve Henry, bebeği annemin kollarına bıraktı. Annem başını iki yana salladı.

Aptal bir proje olsa da, annemle Henry'nin durumuna gülmeden edemedim. Henry, tanıdığım en komik adamdı, hatta tanıştığım en komik insandı. Yalnızca o, bu projeyi ciddiye alıyormuş gibi davranabilirdi. Metal tribünde basamakları ikişer ikişer çıkıp yanlarına gittim.

"Buna inanamıyorum, Jordan, anneanne olacağımı bana neden söylemedin?" diye sordu annem, Henry'ye gülümseyerek.

"Ben de bilmiyordum ki," dedim. "Henry, hamileliğini benden saklamış. Antrenman boyunca bu korkunç bebeğe bakabilir misin, anne?"

Henry, göğsüne elini koydu. "Korkunç dediğin, bizim oğlumuz, Woods."

"Bakarım tabii," dedi annem. Başıyla, omzumun üstünden arkayı işaret etti. "Sanırım Koç Miller ikinizi de aşağıya istiyor."

"Teşekkürler, anne!" dedi Henry. Jerry Rice, Henry'nin moralini düzeltmiş gibi görünüyordu. Sahaya inerken kolunu omzuma attı. "Eee, Ty ne istiyormuş?"

"Dün onu maça götürdüğüm için teşekkür etmek istemiş."

"O kadar mı?" diye fısıldadı.

"Hayır..."

"Ben senin karınım, bana her şeyi anlatabilirsin Woods."

"Dün onu eve götürdüğümde, sanki, eee, şey, beni öpmek ister gibi bir hamle yapmıştı."

"Ve?"

"Ve ben de ona gitmek zorunda olduğumu söyledim."

"Onu öpmedin mi?"

"Hayır."

Henry, dirseğini tutarak beni durdurdu. "Bunu neden yaptın ki? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Evet... Sanırım, korktum. Bilmiyorum." Eriyip metal tribüne yapışmış bir sakız parçasına baktım.

"Reddi yemek ha?" dedi Henry. "Tanrım, birini öpmeye yeltenip, reddedilmeyi hayal bile edemiyorum. Ty, bugün kendini bok gibi hissediyor olmalı."

Omuz silkerek homurdandım.

"Peki, az önce de seni öpmeye çalıştı mı? Ya da gerçekleştirmeyen öpücükten bahsetti mi?"

Başparmağımla önce Henry'yi, sonra kendimi gösterip gülererek, "Hayır, seninle birlikte olup olmadığımızı öğrenmek istedi," dedim.

"Sen ve benim mi?"

"Evet, seninle çıkıp çıkmadığımı sordu. Ben de en yakın arkadaşım olduğunu söyledim."

"Evet, kesinlikle seninle birlikte olmak istiyor."

Henry'ye yandan baktım. Yüzü ifadesizdi, ne bir gülümseme ne somurtma. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Sadece düşünmüyorum, bunu biliyorum."

Henry önce bana, sonra sahaya baktı ve gözleri birden kocaman açıldı. Neye baktığını merak ederek başımı çevirdim. JJ ve Carter, cılız bir kanat oyuncusunu Jerry Rice'ın bebek arabasına oturtmaya çalışıyordu.

"JJ!" diye bağırdı Henry. "O arabaya bir öğrenciyi sığdıramazsın."

* * * *

Carter ve JJ'le birlikte beyzbol talim alanında birkaç saat geçirdim, sonra Henry'yle bizim evin bodrumunda çılgın bir langırt turnuvası yaptık. Beş oyundan üçü bitmişti. İki oyunu ben kazanmıştım, Henry de birini almıştı. Şimdi oynadığımız dördüncü oyunda da ona dersini veriyordum. Jerry Rice, kocaman, korkunç gözleri açık şekilde, arabasında uyuyordu. Köşedeki büyük ekran televizyonda *Monday Night Football* açıktı. Dolphins'i tutarak, Jets-Dolphins maçını izliyorduk.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sordu Henry. Sarı bukleleri televizyonun ışığında parlıyordu.

"Elbette."

"Böylece Jerry Rice'a bakmamız da daha kolay olur," dedi. "Gecenin köründe bebeği sırayla besleyebiliriz." Langırt çubuğunu çevirdi ve küçük beyaz topu, benim kaleme soktu.

"Bunu neden bu kadar ciddiye alıyorsun? Jerry Rice'ı gece benim kamyonete atabiliriz. Böylece, ağladığını duymamış oluruz."

"Ben bu dersten iyi bir not almak istiyorum."

"Mısır ekmeği ödevini eline yüzüne bulaştırdın ama." Topu, onun kalesine gönderdim ama Henry'nin küçük, ahşap kalecisi topu engelledi. "Mısır ekmeği ödevinden F aldığına inanmıyorum."

"Çoğu insan, mısır ekmeği yapmak zorunda kalmadan da yaşayabilir. Ama ebeveynlik bambaşka bir mesele."

"Evet," dedim, babamın bazen ne kadar korkunç bir ebeveyn olduğunu düşünerek. Henry ve ben, harika annelere sahip olduğumuz için şanslıydık. En azından Henry'nin babası bir pislik değildi, sadece evde durmuyordu. Benim babam gibi, Bay Henry de tek bir maçımıza bile gelmemişti.

Topu, Henry'nin kalesine gönderip oyunu kazandım. Kollarımı havaya atıp odanın içinde zafer yürüyüşü yaptım. Sonra, ellerimi ağzıma megafon gibi dayayarak kalabalığın tezahüratlarını taklit ettim. "Ve, Woods kazandı!"

"Sessiz ol! Bebeği uyandıracaksın," dedi Henry, gülererek. Kendini deri kanepelerden birine attı ve limonata bardağını eline aldı. Kendime bir bardak daha limonata doldurduktan sonra birkaç tane çikolatalı bisküvi alıp, oturdum ve Henry'ye yaslandım. Henry, bir kolunu bana doladı ve eğilip dişleriyle elimden bir bisküvi kaptı.

"Hırsız!"

"Domuz!"

Gece yarısında Jerry Rice çığlık atmaya başladı. Henry'nin çıplak ayakları burnumun dibindeydi, doğrulabilmek için onları ittim. Yataktan fırlayarak aptal bebeği arabasından aldım ve çubuğu ağzına soktum. Sonra tekrar yatağa döndüm. Anlaşılan o ki çubuğu ağzına sokup bebeği bırakamıyorduk. Onu kucağımıza da almak zorundaydık, aksi halde ağlamaya devam ediyordu.

Yatağın başlığına yaslandım ve bebeği kollarıma aldım. Şu anda bu sahte bebek olmasaydı, büyük ihtimalle günlüğüme Henry'yle ilgili bir şeyler yazıyor olurdum.

Derin uykundaydı; yatağımın diğer ucuna kıvrılmıştı ve huzurlu görünüyordu. İfadesi üzgün değildi ve çılgınca, aptalca bir şeyler yaparak üzüntüsünü belli etmemek için de çabalamıyordu; sadece huzurluydu. Ve bu beni memnun etti çünkü onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordum. Bir yanım onu kaldırmayı hiç istemiyordu çünkü kalkınca Carrie veya düşündüğü her neyse onun için yine üzüleceğini biliyordum. Keşke benimle konuşsaydı... belki ona yardım edebilirdim.

İçim geçip başım aşağı düşerken metal çubuğu da kazara düşürdüm ve Jerry Rice yeniden ağlamaya başladı. Henry kıpırdandı. Yatağın içinde doğrulduğunda, yatak örtüleri de aşağı kaydı ve Henry'nin uğurlu kolyesi ile karın kaslarını açığa çıkardı.

Ty'ın bedeni de bu kadar kusursuz muydu? Kristen'in, onun karın kaslarını kaç kere gördüğünü merak ettim.

"Ne oldu, Woods?" dedi Henry, gözlerini yumruklarıyla ovarak.

"Metal çubuğu düşürdüm, sorun yok." Aptal bebeği tekrar kucağıma aldım.

Henry emekleyerek bana doğru geldi ve kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Omzuna yaslanırken gözlerimi kapadım ve onun bir gün çok iyi bir baba olacağını düşündüm. Babam gibi destek vermeyen veya kendisinin gibi ortalıkta görünmeyen bir baba olmayacaktı.

Harika bir baba olacaktı.

o fırsat

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 12 gün

Perşembe günüydü ve her perşembe olduğu gibi, JJ'le Joe'nun Sınırsız Makarna Büfesi'nde oturuyorduk. Ben, tuzluk ve biberlikle oynuyordum; JJ de, çengel bulmaca kitabından bulmaca çözüyordu.

"Alabama için şimdiden poz vereceğine inanamıyorum," dedi JJ. "Çılgınca."

"Evet, çok acayip, değil mi?"

"Seninle gurur duyuyorum Woods."

"Teşekkür ederim, dostum."

JJ bulmacasına bir şeyler yazdı ve bana dönerek, "Maça hazır mısın?" diye sordu.

Esneyerek omuzlarımı silktim. "Bütün hafta, aptal Jerry Rice'la uğraşmaktan yorgun düştüm."

"Aa, sizin şu bebek nerede?" diye sordu JJ, bebeği gerçekten masanın altına koyarmışım gibi oraya bakarak.

"Şu anda muhtemelen Marie Baird'le yatan annesiyle beraber." Biberliği, tuzluğun üstüne koyarken gözlerimi devirdim.

"Marie de çok taş hatun."

"Domuzlaşma JJ." Tuzluğu, biberliğin altından çektiğim gibi biberlik dimdik masaya düştü.

“Emredersin, müdür,” dedi ve yeniden çengel bulmacasına gömüldü.

Henry’nin değişken ruh hallerinden ve sürekli bizde kalmasından bıkmıştım fakat bunu JJ’e söylemedim. Son haftada iki kere, gece yarısından sonra gelip yatağıma girmişti. Yarın akşam kötü oynarsak kışına tekme yi basacağımı söylemişim çünkü bir haftadır, Jerry Rice’in çılgınlıkları ve Henry ile Ty’ı düşünmekten uykumu alamıyordum.

JJ ne düşündüğümü anlamışçasına başını bulmacasından kaldırıp gülümsedi ve “Hâlâ Ty Green’le mercimeği fırına vermediniz mi?” diye sordu.

Biberliği, tuzluğun üstüne koyup başımı iki yana salladım. “Hayır.”

JJ kaşlarını çatı. “İyi de, neden? Pazar günü locada işi pişireceğinizi sanmıştım. Birbirinize dokunmadan duramıyordunuz.”

Kahretsin. Çok mu belli oluyordu?

Açıkçası pazartesi gününden beri Ty’dan kaçırıyordum ve o da üstüme gelmiyordu. Günlerdir bana yaklaşmıyordu ki bu bir bakıma iyiydi ama aynı zamanda berbattı.

Doğrudum ve “Ty, Kristen’la zaten birlikte oldu ve okuldaki kızların yüzde 99,9’undan istediğini alabilir,” dedim.

“Yani?”

“Yani, benim farklı olacağımın bir garantisi var mı? Onun rasgele yatıp kalktığı bir kız olmak istemiyorum.”

“Öylesine takılmanın nesi kötü?”

“Her şeyden önce aynı takımda oynuyoruz. Ayrıca, Henry ve senin aksine ben bir erkek kaltağı değilim ve birinin, tek gecelik eğlencesi olmak istemiyorum.”

“Öyle bir şey yaparsa ağzını burnunu dağıtırım,” dedi JJ, elindeki kalemi sıkarak.

“Biliyorum, biliyorum,” dedim, teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırarak. “Bak, sadece futbol oynamaya odaklanacağım, tamam mı?”

“Nasıl istersen, Woods...” JJ hafifçe sırtıttı ve başını iki yana salladı.

Kollarımı kavuşturdum. “Önceliğim, bir üniversiteden burs almak; biriyle birlikte olmak değil.”

JJ bulmaca kitabına bakarak gülümsemeye devam etti, belli ki bana gülmemeye çalışıyordu. “Yatıştırıcı bir bitki, beş harfli?”

Omuzlarımı silkerek, “Bilmem... esrar mı?” dedim.

Kalemini bana doğrulttu. “Tam isabet!”

“Bunu yapmasak olmaz mı?” diye sordum, aynada kendime bakarak.

Kahve Takvimleri’nin makyözlerinden biri saçlarımı tamamen düzleştirmişti, saçlarım sırtıma dökülüyordu. Şimdi de yüzümü fondötene buluyordu ve bir başkası da dudaklarıma pembe bir şey sürüyordu.

“Kesinlikle olmaz,” dedi kadın. “Harika görünüyorsunuz.”

“Neden bu kadar uğraşıyorsunuz ki? Beni kaskımla çekmeyecek misiniz?”

“Pek değil.” Kadın, bana büyük beden bir Alabama forması ve kısa bir şort uzattı. “Bunları giy.”

Bir kahkaha patlattım. “Şaka yapıyor olmalısınız.”

Kadın, besbelli ki kostümcülük oynamak istememenden bıkarak dudaklarını büzdü. Bunları bu kostümü giymek, neredeyse bir şey giymemek anlamına geliyordu.

Ancak Alabama Spor Direktörü’nün istediği buysa, bunu yapacaktım.

Lavaboya girip, forma ile şortu üstüme geçirdikten

sonra soyunma odasına geçtim ve Marie ile Carrie'yle karşılaştım.

Beni gördüklerinde ikisi de birer adım gerilediler.

"Vay, Jordan," dedi Carrie. "Yüzün çok güzel görünüyor."

"Ne giydin böyle?" diye sordu Marie, baldırlarıma bakarak.

Yüzümün yandığını hissederek omuzlarımı silktilim. Gözlerimi kapadım ve saçlarımı atkuyruğu yapmamak, yüzümdeki pisliği silmemek için kendimi zor tuttum.

"Çekimler için bunu mu giyeceksin?" diye sordu Marie.

Yavaşça başımla onayladım.

"Bu gerçekten berbat," dedi Marie, başını sallayarak. "Altında hiçbir şey yok gibi."

Kahve Takvimleri'nin elemanları, peşlerinden dışarı gelmemi işaret ettiler ve bu işi bir an önce bitirecek olmanın mutluluğuyla arkalarından fırladım. Benimle alay edip etmediklerini görmek için omzumun üstünden Carrie ve Marie'ye baktım ama sadece endişeli ve üzgün görünüyorlardı.

Sahada, kalenin yanına fotoğraf ekipmanları kurulmuştu.

Islık seslerini duydum ve sesin kaynağına doğru dönünce soyunma odasından çıkan takım arkadaşlarımı gördüm. Ty, bacaklarına bakıyordu.

"Çok ateşlisin, Woods!" diye bağırdı küçükler takımından biri. Küçüklerden başka bir oğlan daha aynı rezilliği dile getiriyordu ki Carter ve JJ tepesinde bittiler. Islıklar durdu.

Yüzüm, Kızıl Savaşçılar formasıyla aynı renk olmuştu.

Henry, hafifçe koşarak yanıma geldi ve beni kenara çekti. "Sen ne halt ediyorsun?" Bakışlarını bacaklarıma indirdi, sonra yüzüme ve saçlarıma baktı.

“Bunu yapmak zorundayım çünkü Alabama benden bunu istiyor.”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin,” dedi Henry. “Sen çok iyi bir oyuncusun. Onlar için kendini küçük düşürmek zorunda değilsin.”

“Küçük düşürmüyorum! Gelecekteki takımım için bunu yapmaktan mutluyum.”

Henry anlayışla başını hafifçe salladı ve omzuma vurdu. “Tamam...”

Yine de üzgün gibi görünüyordu, o yüzden, “Önüme asılı duran bebek olmadan, daha uzun görünüyorsun,” dedim.

“Jerry Rice’ı özleyeceğim. Beni hatun mıknaısına çevirmişti,” dedi, sırtarak. “Ve Bayan Bonner sınıftaki en yüksek notu aldığımızı söyledi. Biz müthiş ebeveynlerdik.” Başını ciddiyetle salladı ve ben başımı iki yana sallayıp gülererek onu göğsünden ittim.

“Çekim zamanı,” dedim, fotoğrafçıya işaret ederek.

Henry, takımın yanına doğru yürümeye başladı fakat sonra dönüp, “Saçın harika görünüyor,” dedi.

Ona gülümsedim.

“Hadi, şu işi bitirelim,” dedim fotoğrafçıya. Bir top aldım ve attığım topun havalanışını yakalayabilmesi için elli yarda çizgisine doğru savurdum.

“Hayır, hayır,” dedi fotoğrafçı. “Bir elini beline koy ve diğer elinle topu tut.”

Söylediğini yaptım ve ısıklar yeniden başladı.

“Seksi şey!”

“Bir dudak versene!”

Topu tüm gücümle sıktım ve zihnimi, hayatımın *en* rezil deneyiminden uzaklaştırmak için mutlu bir ânımı düşünerek kramponlarıma baktım. Alabama’da oynamak için ne gerekiyorsa yapacaktım... ama bu çok yanlış geliyordu.

Çocukların hâlâ ıslık çaldıklarına ve bana böyle saygısızlık ettiklerine inanamıyordum.

Ama takıma doğru baktığımda JJ'i, formasını çıkarmış, erkeklere poz verirken buldum. Omzuna attığı formasıyla yedek kulübesinin önünde ileri geri yürürken fazla kolları sallanıyordu.

Takımımın benimle alay etmediğini görünce rahatladım ve derin bir nefes aldım.

JJ, "Çekim için hazırım, Jordan!" diye seslenince kendimi tutamayıp kahrkabayı bastım.

maç no.2

Hundred Oaks Lisesi, bir numaralı rakibimiz Stones
River Lisesi'ne karşı.

Skor mu?

24-21, Hundred Oaks yendi.

Üç muhteşem pas attım

Ve Henry üç muhteşem sayı yaptı.

Ty, oyuna giremedi

Ki bu bana kendimi kötü hissettirdi.

İkinci çeyrekte, Ty'ı oyuna sokması için Koç'la

konuşmayı düşündüm

Ama gururum; acıma ve suçluluk duygularımı yendi.

Michigan ortalıkta görünmüyordu,

Henry saçını başını yoldu.

Ohio ortalıkta görünmüyordu,

Carter umursamıyordu ama neden?

Muhteşem Donovan Woods da ortalıkta

görünmüyordu,

Kaskımı dolabımın kapağına geçirdim.

doğruluk mu, cesaret mi?

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 10 gün

"Kızları kim davet etti?" diye sordum, omzumun üstünden oturma odasına bakarken. Cumartesi akşamı, Stones River'a karşı oynadığımız maç sonrasıydı ve ailem, babamın pazar günkü maçını izlemek için Jacksonville'e gitmişti. Ben de JJ, Carter ve Henry'yi bize çağırmıştım ve beraberlerinde Lacey, Kristen, Marie ve Carrie'yi de getirmişlerdi. Ve Ty'ı...

JJ ve Carter ellerini ceplerine sokup Henry'ye doğru döndüler.

"Oha, siz ne *müthiş* arkadaşlırsınız," dedi Henry. "Beni Jordan Woods isimli bu trenin altına attığınıza inanmıyorum."

"Bana tren deme! Şişman olduğumu sanacaklar."

"Şişman olup olmamayı ne zamandan beri umursuyorsun?" diye sordu Henry. Gülümsedi ve önce bana, sonra Ty'a, sonra tekrar bana baktı. "Biliyor musun, Woods, Marie'ye bir şans versen onu seversin ve ben bunu sana bıkıp usanmadan söyleyeceğim."

Henry'nin beni ifşa etmesinin sıkıntısıyla omuzlarımı silktim. "Evet, müzik kültürü dersinde oldukça iyi görünüyor."

Henry bana yaklaştı ve “Kızların burada olmasını neden sorun ediyorsun?” diye fısıldadı.

“Kıkırdamalarına dayanamıyorum,” diye cevap verdim ama aslında Kristen’ın, Ty’a yakın olmasını istemiyordum.

“Kıkırdamamalarını söylersem, kalabilirler mi?”

JJ, “Sevişmem lazım, lütfen kalmalarına izin ver,” dercesine, yalvaran yavru köpek ifadesiyle bakıyordu.

Carter da aynı ifadeye bürünmüştü halbuki kızlardan hiçbirisiyle çıkmıyordu, hiç kimseyle yatmamıştı ve bir kez olsun bunu istediğini dile getirmemişti.

Ty bana baktı ve omuzlarını silkti.

Arkadaşlarımla gitmelerini istemiyordum, özellikle de Ty’ın. “Pekâlâ. Kalabilirler. Fakat hiçbir şekilde yatağım da sevişilmeyecek ve kişisel eşyalarım karıştırılmayacak.”

“Kahretsin,” dedi JJ. “Sırf senin yatağında takılmak için gelmişim.”

“Pisliğin tekisin,” diye söylenirken buzdolabından bir soda aldım. O sırada Carrie de mutfığa geldi.

“Jordan,” dedi, “Ağrı kesicin var mı? Başım ağrıyor da.”

“Elbette,” dedim ve beni takip etmesini işaret ettim.

Carter, onun dirseğini tutup, “İyi misin?” diye sordu. “Seni evine götürmemi falan ister misin?”

Carrie gülümseyerek, “Yok, iyiyim ama sorduğun için teşekkürler,” dedi. Banyoya girip, ilaç kutusunu karıştırmaya başladığım sırada Carrie kapıyı arkamızdan kapadı ve “Tylenol’e ihtiyacım yok,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Sadece seninle yalnız konuşmak istedim. Ty’la aranızda neler oluyor?” diye cıyıkladı.

“Hiç.”

“Hadi ama Jordan. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Omuzlarımı silktim ve gözlerimi kaçırarak başımı evet dercesine salladım.

Carrie bana baktı ve kolumu okşadı. “O zaman sorun ne?”

Ty ve benim aramda olup bitenler herkesi neden bu kadar ilgilendiriyordu? Kendimi *The Bachelorette* gibi saçma sapan bir çöpçatanlık programındaymış gibi hissediyordum. Saçımın bağına çözüp sırtıma saldı. Carrie’ye ne söyleyeceğimi düşünürken, bir fırça alıp saçımdaki karışıklıkları açtım ve tekrar topladım.

“Geçen hafta beni öpmeye çalıştı, ona izin vermedim. Ya bir daha denemezse?”

Carrie gülümserken mavi gözleri ışıldıyordu. “Denecektir.”

“Hadi denedi diyelim, o zaman ben ne yapacağım?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Carrie, tek kaşını kaldırarak.

Bunu sormaya çok utanarak dudaklarımı büzdüm. “Onu nasıl öpeceğim?”

“Ah.” Carrie duraksadı. “Pekâlâ, otur şuraya,” dedi, klozetin kapağını indirerek. Oturdum ve Carrie’ye baktım. “Benim, Ty olduğumu düşün... o seni öpmek için eğildiği zaman parmaklarını bu şekilde onun ensesine sar.” İsa aşkına, bu başıma gelen en tuhaf şey olmalıydı.

Carrie, beni öpecekmiş gibi eğildi. “Dudakları, senin dudaklarına değdiği zaman onun her yerine dokunmaya başla. Sırtına, çenesine, boynuna, yanaklarına, kalçalarına... Ellerini yavaş hareket ettir ki merakını çelebilesin.”

“Anladım,” dedim, elimi Carrie’nin ensesinden çekerek.

“Bir de, daha çok dudaklarınla, dilini fazla kullanmadan öpüş.” Carrie, elinin üstünü öperek bana gösterdi.

“Anladım,” dedim ama elimle sevişme kısmını atladım.

“Bu kadar.”

“Bu kadar mı?” diye cıykladım. Televizyonda çok daha karmaşık görünüyordu.

“Evet, şimdi git ve göster gününü,” dedi; bizim Koç’un maç öncesi moral konuşmasını aratmadan. Popoma bir şaplak indirmedigiğine şükrettim.

Yeniden oturma odasına döndük, babamın en sevdiği koltuğa oturdum ve kendime bir diyet kola açtım.

“Evinizi çok beğendim, Jordan,” dedi Marie, etrafa bakınarak. “Bizi davet ettiğin için çok teşekkürler.”

“Ne demek,” dedim.

“Babanın, Heisman kupalarını görme fırsatı bulduğunu inanamıyorum,” dedi, raftaki ödüllere ağzı açık bakarak. “Babam ve ağabeyim çok kıskanacaklar.”

Kaşlarımı kaldırarak Henry’ye baktığımda omuzlarını kaldırmış, gülümsüyordu. Evet, Marie iyi ve tatlı birine benziyordu. Henry yere oturdu ve Marie’yi kucağına çekti. Kulağına bir şey fısıldadı ve onu yanağından öptü, Marie de kıkırdadı. Henry’nin bu akşam mutlu görünmesi içimi rahatlatmıştı. Carrie onlara gülümsüyordu fakat hâlâ kırgın olduğunu söyleyebilirdim. Neden ayrıldıklarını öğrenmek için çatlıyordum.

JJ, Lacey’yle; Carter da muhtemelen, Ty’ı hâlâ ilgiyle izleyen Kristen dışında tek seçeneği Carrie olduğu için onunla oturuyordu. Ty, kendine oturacak bir yer bulduğunda Kristen’dan mümkün olduğunca uzakta kalmaya çalıştığını fark ettim ama Kristen bir şekilde onun yanına yaklaşmayı başardı.

Herkes çift olunca kendimi dokuzuncu tekerlek gibi hissettim.

Lacey, “Kim içki ister?” diye sordu ve çantasından berbat piña colada aromalı gazlı şaraplardan çıkarıp diğer kızlara uzattı.

JJ bir tane almaya çalıştı fakat başımı iki yana salladığımı görünce vazgeçti. Takımın alkol almasını umursamıyordum fakat benim gözetimimdeyken olmazdı.

“Daha iyi bir şey getiremedin mi?” diye sordu Carter, Lacey’ye. “Pinot Grigio veya Chianti gibi.”

“Pinot Grigio’yu severim,” dedi Carrie.

“Siz ne diyorsunuz yahu?” dedim Carter’a. “Chianti’ymiş... Hiçbiri Slurpee’yle* yarışamaz.”

Marie, “Kesinlikle,” dedi ve o şarabından bir yudum almadan önce bakışıp birbirimize sırtttık. Marie yüzünü buruşturunca bir kahkaha attım.

Ty, deri kanepeye yaslanmış, Kristen da onun yanına yapışmıştı. Kristen’in gözleri ışıldıyordu ama Ty tırnaklarına bakıyordu. Bir ara gizlice bana baktı ama ben hızla başımı çevirdim ve akvaryumdaki palyaço balığına bakmaya başladım.

JJ ve Henry, kocaman açılmış gözlerle bana bakıyor, başlarını iki yana sallıyorlardı. Carrie, Carter’ın kulağına bir şeyler fısıldadı, Carter da başını sallayıp güldü.

“Doğruluk mu, cesaret mi zamanı,” dedi Carrie, saçlarını kulaklarının arkasına atarak.

“Ne alaka?..” dedi JJ. “Yedinci sınıfı mı özledin?”

“Woods’la cennette yedi dakika oyunundan sonra hâlâ toparlanamadım,” dedi Henry. Dilini çıkardı, kusacak gibi yaptı ama sonra gülümsedi.

“Ne? Cennette yedi dakika mı?” diye cıyıkladı Ty, önce Henry’ye, sonra bana bakarak.

“Bebattı, dostum,” dedi Henry, kahkaha atarak. “Woods, dolapta beni fena benzetti. Gözüm morarmıştı.”

Ty gülmeye başladı ve haliya bakarak sırttı.

“Tamam, tamam,” dedi Lacey, ellerini kaldırıp, bizi sakinleştirmeye çalışarak. “Carter; doğruluk mu, cesaret mi?”

* Ülkemizde buzlaş ve *slush* olarak bilinen buzlu içecekler. -çn

“Cesaret.”

Lacey tavana baktı, sonra başını hafifçe eğdi. “O zaman Heisman Ödülü’ne bindir.”

“Resmen küfür!” diye bağırdı Henry.

“O kupayı bunun dışında tutacaksınız!” dedim.

JJ, “Cesedimi çığnemedi olmaz!” dedi ve Lacey’ye, kız Peyton Manning’i* öldürmüş gibi ters ters baktı.

“Tanrım, tamam, kusura bakmayın, ya,” dedi Lacey. JJ’den uzaklaştı ve aralarına rahat bir otuz santim mesafe koydu. “Altı üstü bir kupa.”

“Hayır, o altı üstü bir kupa *değil*,” dedi Ty, yüzüme bakarak.

“Başka bir cesaret oyunu bul, tatlım,” dedi JJ. Lacey sırtarak ona tekrar yanaştı ve kucağına oturduğunda JJ, onun kalçasını hafifçe sıktı.

Tatlım mı?

Belli ki nazik ve destekleyici davranmazsa bu gece işi pişiremeyeceğini biliyordu ama bu kadarı da abartıydı. Kızın beli çay bardağı gibi ince ve memeleri de karpuz gibi olabilirdi ama beyni fasulye kadardı.

“Heisman Kupası’na bindir’miş, kıcımın kenarı,” diye mırıldandım.

“Tamam,” dedi Lacey, parmağıyla dudağına vurarak. “Carter, Carrie’yle öpüş.”

Carter, Henry’ye bakarak kaşlarını kaldırdı ama Henry sadece omuzlarını silkti. Bu beni şaşırttı çünkü Carrie’yle ilgili üzgün olmadığını söylese de, terk eden Carrie olduğu için moralinin bozuk olduğunu düşünüyordum. Öyleyse neden en yakın arkadaşlarından birinin Carrie’yi öpmesini dert etmiyordu?

Carter, Carrie’ye döndü. Carrie gülümsedi, hafif bir

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi’nde on sekiz sezon boyunca oynamış, gelmiş geçmiş en iyi oyun kuruculardan kabul edilen oyuncu. —ed.n

kahkaha attı, ellerini geriye koyup arkaya eğildi ve bağdaş kurdu. Carter, yumruk yaptığı eline doğru öksürerek Carrie'nin dudağına hızlıca bir öpücük kondurdu ve geri çekildiğinde birkaç saniye birbirlerine gülümsediler. Aslında sevimli bir görüntüydü. Bir öpücükten sonra Ty da bana bu şekilde gülümseyecek miydi? Geçen hafta beni öpmesine izin verseydim, cevabı bilebilirdim.

"Bu bir öpüşme değildi!" diye cıyakladı Lacey.

"Sıra bende," dedi Carter, Lacey'yi duymazdan gelerek. "JJ, doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk."

"En sevdiğin Ulusal Lig takımı hangisi?"

Lacey hıhladı. "Tanrım."

JJ çenesini sıvazlayarak cevabını düşünüyormuş gibi yaptı. Bir dakika sonra ellerini kavuşturdu. "Ah, sanırım Titans."

Lacey, Carter'a bir yastık fırlatınca Carter, "Ne var?" dercesine ellerini kaldırdı.

"Kristen, doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu JJ.

"Cesaret," dedi Kristen, Ty'a bakarak.

"Mutfağa git ve bana bir biftek ve patates püresi yap, kadm. Orta pişmiş olsun, lütfen. Biftek buzlukta!"

Henry gülmekten koparak karnını tutup yere yuvarlandı.

Marie ve Carrie, başlarını iki yana sallayarak aynı anda, "Pislik," dedi.

"Cinsiyetçi domuz," dedim JJ'e. JJ de Henry gibi katılınca beni de gülme tuttu ki bu da Ty'ı güldürdü.

Bir an sonra Ty ve ben gülerek birbirimize baktık.

Kristen bunu gördü ve derin bir iç geçirdi. Bana ters ters baktı, ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koyarak mutfağa gitti. Bir şeyleri çarptığını, tavaları tıngırdattığını, buzdolabını açıp kapadığını duyabiliyordum.

Mutfaktan, “Jordan, doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu. Önce tavayı ocağa çarptığını duydum. Sonra çekmece ve dolapların patırtıları geldi.

Doğruluk daima iğrenç sonuçlanırdı ama cesaret derssem, geceyi odamda tek başına geçirmemi isteyebilirdi ya da Ty’la baş başa kalabilmek için beni kendi evimden kovmaya kalkışabilirdi. Kahretsin.

“Cesaret,” dedim.

Üstünde mutfak önlüğüyle içeriye başını uzattı ve “Göle atla,” dedi.

Ayağa kalktım. Bu çocuk oyuncağıydı.

“İç çamaşırlarınla,” diye ekledi, elindeki spatulayla bedenimi işaret ederek.

Lanet olsun. Hangi iç çamaşırmı giymiştim ki? Sutyenimle uyumlu muydu? Acaba... iğrenç mi görünüyorlardı? Sanırım altımda beyaz bir külot vardı. Tanrım, Ty’ın beni çirkin iç çamaşırlarıyla görmesini istemiyordum. Yüzümü ellerimle kapadım. Bunu bir an önce halledip kurtulmak zorundaydım, o yüzden iskeleye açılan arka kapıya doğru hızla ilerledim.

Yosun ve balık kokan buz gibi suya atladım. Bu hissi se-verdim. Soğuk su, vücut ısıyı düşürür ve kalp atışlarımı yavaşlatırdı.

Islak mendil gibi üstüme yapışmış beyaz sporcu sutyenime ve dar boxer’ıma baktım. Neden ben de ponpon kızlar gibi güzel iç çamaşırları giymiyordum ki? Sonuçta, takımın bundan haberdar olması gerekmiyordu.

Kimsenin beni görmeyeceği şekilde, çeneme kadar suya daldım. Umarım yerdeki giysilerimi görünce iç çamaşırlarımla atladığıma inanırlardı. Bir dakika geçti fakat evden kimse çıkmadı. Sonra, evden yayılan ışıktaki bana

doğru gelen birini gördüm. Yalnızca o vardı. Sadece Ty.

"Hey," dedi. "Su nasıl?"

"Buz gibi. Millet nerede?"

"Kollarından olmak istemiyorlarsa dışarı çıkmamalarını söyledim."

Güldüm. "Gelirlerse kollarını koparacağını mı söyledin?"

Ty sırttı. "Hı hı."

"J'e bir şey yapabileceğinizi nasıl düşünebildiniz, Bay Cılız Oyun Kurucu?"

"Yeterince deliye dönersem iyi kötü zarar verebilirim, sanırım."

Sırttım. "Kendini kandırmaya devam et. Onları korkuttuğun için teşekkürler. Arkanı dön de, çıkıp üstümü giyineyim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır." Gözlerimin içine bakıyordu. "Onları senin için değil, kendim için korkuttum. Ben de yanına geliyorum." Tişörtünü çıkardı ve parmak arası terliklerini kenara fırlattı. Bedeni kusursuzdu, bir Yunan heykeli gibiydi. Kemerini açmaya ve pantolonunun fermuarını indirmeye başladığında suda arkamı döndüm. Gölün karşı kıyısına bakıyor; ağaçlara, kuma, kayalara odaklanmaya çalışıyordum.

Sıçrama sesini duydum. Su üstüme doğru dalgalandı.

Birdenbire ellerinin beni arkadan sardığını hissettim. Alnını sırtıma koydu. "Tanrım, çok soğuk," dedi. "Isıt beni."

"Ben de üşüyorum."

"Neden benden kaçırıyorsun?"

Titreyerek, kesik kesik nefes alıyordum. "Ty, odaklanmam lazım."

"Dikkatini mi dağıtıyorum?" Güldü.

"Olabilir."

"Peki, ben senin yüzünden bütün kontrolümü çoktan kaybettim, desem?" Çenesini omzuma koydu ve yüzüme baktı.

"Dalga geçiyorsun, derim."

"Ama bu doğru. Senin yanında olmak bir şat viski çakmak gibi."

"Benim yanımdayken sarhoş mu hissediyorsun?"

"Bu hafif kalır."

"Al benden de o kadar."

Elini, göbeğimin üstüne kaydırды ve parmağıyla göbek deliğimle oynadı, o anda dudagını omzumda hissettim. Beynim, buradan kaçıp olanları unutmamı söylüyordu. Ama bedenim, beynime sesini kesmesini emrediyordu.

"Jordan," diye mırıldandı.

"Evet?"

Beni kendine döndürdüğünde su dalgalandı ve dudaklarını, dudaklarımda buldum. İlk öpüşmemiz, gazozla atılmış naneli şeker patlamasına benziyordu. Yumuşacık dudaklarının hissi hayal edemeyeceğim kadar güzeldi. Dudaklarım ve dilimle ne yaptığımı bilmiyordum, o yüzden onu takip etmeye çalışıyor, esas işi onun yapmasına izin veriyordum. Dudaklarımın lapa pılav hissi vermesi için dua ediyordum.

Kısa bir süre sonra nasıl karşılık vereceğimi öğrenmiştim; o, dilini dudaklarımda gezdirirken ben de karşılık olarak onun altdudağını ısırdım. Güldü. Parmak uçlarını, omuzları ve dirseklerinde gezdirirken, dudaklarımı, boynuna indirdim.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Teşekkürler." Artık eskisi kadar korkmuyordum. Beni, ben olduğum için beğeniyorsa giydiğim iç çamaşırı,

makyaj yapmamam, bir seksenden uzun olmamı sorun etmezdi. "Sen de çok tatlısın," dedim ve parmak uçlarımı karın kaslarına bastırarak dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

"Hayatımda, hiç kimseyi bu kadar çok istemedim."

Önce boynumu, sonra kulağımın tam arkasını öptüğünde hafifçe inledim. "Beni istiyor musun?"

"Her zerreni," diye mırıldandı. Ellerimi, ellerinin içine aldı ve gözlerime baktı. Başparmaklarıyla ellerimin üstünü okşuyordu. "Karşı kıyıya yarışalım mı?" diye sordu.

Tek istediğim, bedenini bedenimde hissetmekti ama meydan okumalara zaafım vardı. "Tamam." Fırlayarak yüzmeye başladım ki bunu yüzlerce kere yapmıştım. Gölü, boydan boya iki dakikada geçebiliyordum. Onu kolayca yendim, kıyıya çıktım ve yumuşacık yosunların üstüne uzandım. Yosun örtüsü halı saha kadar yeşildi ama onun gibi can yakmıyordu.

Ty, "Keşke Michael Phelps'in dişisi olduğunu söyleseydin de kendimi rezil etmeseydim," dedi, kıyıya çıkarırken. Saçlarındaki suyu silkeledi.

Yanıma uzandı, dirseğine yaslanarak gözleriyle bedenimi süzmeye başladı. Sırılsıklam iç çamaşırımı umursamıyor gibi görünüyordu. Bir genç kız kendini benim şu an hissettiğimden daha az seksi hissedemezdi.

Ty bir parmağını çıplak göbeğimde, boxer lastiğimin tam üstünde gezdirirken bedenim ürperdi. Sonra bedenimi dudaklarıyla keşfetmeye başladı. Ellerimi saçlarına daldırdım. Bana bakması için onu yukarı çektim. Gülümsemi ve burnunu burnuma sürttü. "Seni istiyorum."

Biraz daha öpüştükten sonra derin bir nefes aldım ve "Her şeyimle seninim," dedim.

söylentiler

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 8 gün

Pazartesi sabahı, okulun tuvaletinde saklanıyordum. Cumartesi gecesinden beri Ty dışında kimseyi görmemiştim ve geleceğine emin olduğum soruları dört gözle bekliyor sayılmazdım. Ty ve ben nereye kaybolmuştuk? Aramızda neler oluyordu? Bunun cevabını ben bile bilmiyordum. "Seni istiyorum" ve "Her şeyimle seninim" cümleleri, birlikte olduğumuz anlamına gelir miydi? Yoksa öylesine takılmış mıydık?

Tam kalkıp tuvaletten çıkmak üzereyken kapının açılıp kapandığını duydum.

"Boşuna endişelenme, Kris," dedi bir kız.

Bulunduğum bölmenin kapısındaki çatlaktan sessizce baktığımda Lacey ve Kristen'in aynaya bakarak saçlarını kabarttıklarını ve dudaklarına parlaticı sürdüklerini gördüm.

"Nasıl endişelenmeyeyim? Bunca kız dururken Jordan Woods'u bana tercih etti. Tabii ona kız denirse. Çirkin yaratık," dedi Kristen.

"Ondan hoşlandığını sanmıyorum," dedi Lacey. "Bu mümkün değil."

"Belki de sadece bakire olduğu için onu becermek istemiştir."

“Evet... belki.”

Derin bir nefes aldım. Kristen cumartesi günü Ty’la ortadan kaybolduğumu bütün okula anlatacaktı. Yedinci sınıfı sil baştan yaşayacaktım.

Peki ya haklıysa? Ya Ty sadece bekâretimi bozmak istiyorsa? Ama bâkire olduğumu nereden bilebilirdi ki? Lacey ve Kristen, sandıklarının aksine her şeyi bilemezlerdi. Mesela Mike’ın arkadaşı Jake Reynolds’la yatsam bundan haberleri dahi olmazdı.

“Yani ne yapayım?” diye sordu Kristen.

“Soğukkanlı davran. Jordan’la uzun süre ilgileneneğini sanmıyorum, özellikle de Sam Henry’yle ne kadar zaman geçirdiğini anladığında. JJ, Henry’nin sürekli onların evinde kaldığını söyledi. Aynı yatakta falan yatıyorlarmış!”

Kristen şaşkınlıkla soluğunu tuttu. “Ne? Bu çok acayip. Belki de bâkire değildir. Belki kaltağın tekidir.”

Lanet olsun, Henry benim kardeşim gibiydi, bunu bilmiyorlar mıydı? Bu korkunç kızlarla yüzleşmektense onlar gidene kadar kabinde beklemeye karar verdim. Sonra basıp gidecektim. Cumartesi gecesinin sonuçlarıyla uğraşmaktansa okulu asmayı tercih ederdim.

Gittiklerinde sessizce tuvaletten çıktım ve okulun ön kapısına yöneldim. Yarı yoldayken, gülümseyerek bana doğru koşturan Marie’yi gördüm. “Jordan! Aman Tanrım, Ty ve sen, ha? Çok şanslısın.”

Aslında iyi bir kız olduğundan, onu görmezden geldiğim için kendimi kötü hissetsem de onunla şimdi uğraşamazdım. Gerçekten.

Koridordaki diğer kızlar da beni görünce duraksadılar. Kendi aralarında gülüşüyor, fısıldaşıyorlardı.

Bates ve Higgins yanıma geldiler. “N’aber, Woods?” dediler.

"Cuma günü müthiş bir maç oldu," diye ekledi Bates, benimle yumruk tokuşturarak.

"Kesin Alabama'nın ilk tercihi olacaksın," dedi Higgins, kolunu omzuma dayayarak. "Umarım benimle ilgili de iyi bir şeyler söylersin."

Çok şükür... Fotoğraf çekiminden bile bahsetmediler. Sonra, yanımdan başka oğlanlar geçti ve onlar da gayet normal davranarak selam verdiler. Ama bütün kızlar gözlerini dikip bana bakıyorlardı.

JJ'i gördüm, yanıma geldi ve dirseğimden tuttu. "İyi misin? Çünkü iyi değilsen o yumurta yüzü bebeğe dersini verebilirim. Hemen şimdi."

Ne? JJ, Bay "Duygularını Benimle Paylaşırsan Senin Kafanı Koparırım" benim aşk hayatımla mı ilgileniyordu?

"Sıkıntı yok," dedim, "ama kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gideceğim." Tekrar yürümeye başladığımda Ty'yı gördüm. Bana doğru geliyor, gülümsüyordu. El salladı. Koşarak ön kapıdan dışarı fırladım.

Bahçedeki kulübede saklanmış, günlüğümü yazmak ve top atıp tutmak arasında gidip geliyordum. Burada olmak hoşuma gidiyordu. Kendimi yeniden çocuk gibi hissetmemi sağlıyordu. Bu sorunların hiçbirleriyle uğraşmadığım zamanlara dönüyordum.

Topu havaya atıp bininci kez yakaladıktan sonra el fenerini çenemin altına sıkıştırdım ve yazmaya başladım:

Bütün okul, cumartesi günü olanları biliyor.

Cumartesi, Ty'la ortadan kaybolmak doğru bir karardı;

Beyzbol maçında fıstık yemek,

Cumartesi sabahı öğütülen kahvenin sesi kadar doğrudu.

Bugün mü? Sudan çıkmış balık gibiyim.

Yazmayı bu kadar sevdiğime şaşırıyordum. Yazarken sadece kafamdaki düşüncelerden uzaklaşmakla kalmıyor, aynı zamanda yaratıcı kelimeler, ritimler ve eğlenceli betimlemeler buluyordum.

Havai fişeklerin ardından yükselen duman gibi

Ama yine de zayıf bir yetenektir. En azından oyun kuruculuğa veya Titans maçında Ty'la gözümüzden yaş getiren aşırı acılı kanatları yemeye kıyasla.

Kulübenin kapısı birdenbire açıldı ve Henry yanıma emekleyip, günlüğümü sulama kovanın arkasına saklarken beni izledi.

Bir elini, kıvrıkcık saçlarının arasına daldırırken kalçasıyla beni kenara itekledi ve omzunu benimkine yasladı.

"Baksana, Woods, sen nasıl oldu da antrenmanı kaçırdın? Veba falan mı kaptın?"

"Kaptıysam, şimdi sana da bulaştı demektir."

"Neden okulu astın?"

Sırtımızı kulübenin duvarına yasladık. Henry'nin kolunun altına kıvrıldım ve futbol topunu kucağına bıraktım. Güneşin solgun ışıkları, kirli pencerelerden içeri vuruyordu.

"Çünkü insanlar koridorda benim hakkımda konuşuyorlardı."

"Yani?"

"Yani, bu daha önce hiç olmamıştı."

Henry beni kendine çekti ve ben konuşmaya devam ederken kolumu okşadı. "Takımın saygısını kaybetmek istemiyorum. Kendime güvenimi yitirirsem kötü oynarım ve kötü oyuncular, Alabama gibi birinci lig takımlarına giremezler."

Henry gözlerini gözlerime dikti ve bir süre öylece bir-

birimize baktık. Yanık teni ve zümrüt yeşili gözleriyle çok yakışıklıydı ve bir anda, okuldaki pek çok kızın, onunla bir kulübede yalnız kalmayı isteyebileceğini fark ettim. "El yakmaca oynamak ister misin?" diye sordu.

Bağdaş kurdum, Henry de aynısını yaptı. Avuçları açık halde ellerini bana doğru uzattı. Ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. Bir saniye sonra ellerini ellerimin altından çekti ve elimin üstüne vurmaya çalıştı ama ellerimi kaçırdım.

Başımla göğsünü işaret ederek, "Kazanan, uğurlu kol-yeyi alır, tamam mı?" dedim.

Anında, "Hiç şansın yok," diye karşılık verdi. Elini yeniden uzattı ve birkaç sefer daha oynadıktan sonra yeniden konuşmaya başladı: "Bugün, müzik kültürü dersinde Bayan Majors, hepimizin bir enstrüman seçip kökeniyle ilgili beş sayfalık bir araştırma yazmamızı söyledi. Ayrıca aletin günümüz toplumundaki yerini de tartışacağız. Ama merak etme, senin için harika bir enstrüman seçtim."

"Ne?"

"Çimbalo."

"Çimbalo da ne?" diye cıyakladım.

"Bilmiyorum," dedi, gülümseyerek. "Sınıftaki bir posterde gördüm."

"Şaka yapıyor olmalısın. Adını hiç duymadığım bir enstrümanın günümüzde nasıl bir yeri olabilir ki?"

"Okulu asmasaydın böyle şeyler olmazdı."

"Ah, yapma ama. Kendine ne seçtin?"

Omuz silkti. "Günümüz toplumunda oldukça geniş bir yer tutan bir enstrüman. Gitar."

Sırıtarak ellerine sertçe vurdum. Birkaç el daha oynadık ve ondan daha fazla kazandım ki buna memnundum.

"Woods, birileriyle ilgilenmen çok normal. Bir erkek arkadaşın olabilir yani." Eli yerine, kafasına vurdum.

“Lanet olsun,” diye cıyıkladı, gülerek. “Bana vurmayı kes. Bana bak, sana bir şey söyleyeceğim çünkü sen benim en iyi arkadaşımın. Takımdaki bütün çocuklar kafadaki saç dediğin o çalı süpürgesinin altında gerçek bir kız olduğunu biliyor ve hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz.”

Omzuna bir yumruk attım.

“Ciddiyim, Jordan. Neden korktuğunu anlamıyorum. Ty’dan hoşlandığını biliyorum, onun da senden hoşlandığı belli. Ama onu süründürüyorsun... yani sonunda normal bir kız gibi davranmaya başladın.”

Ona ters ters baktım.

“Ve bu kötü bir şey değil,” diye ekledi.

“Ty ve ben aynı takımdayız, Sam.”

“Umurumda değil.”

“Onunla çıkmam faciaya neden olur.”

“Bence esas onunla *çıkmanın* faciaya neden oluyor... Antrenmana bile gelmiyorsun, kışımın kenarı... Açıkçası Koç çok endişelendi ve kızdı; seni aramaya çalıştı ama karşısına telesekreter çıktı.” Henry bir tur daha oynamak için avuçlarını öne uzattı. Ellerimi onunkilerin altına koydum, sonra birdenbire çektim ve Henry’nin ellerine sıkı bir şaplak indirdim.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Sam... onunla çıkarsam, kimse benim... şey, bir sürtük falan olduğumu düşünmez, değil mi?”

“Elbette, hayır... çünkü sanırım, sürtük sayılman için birden fazla insanla hatta çok fazla insanla yatman gerekir.”

Gülerek, “Sen iyi bilirsin tabii,” diye karşılık verdim.

Elini alınmışçasına göğsüne koydu ve “Erkek sürtüğü olduğum için kendimle gurur duyuyorum,” dedi.

“Siz oğlanlar neden sürekli birileriyle düşüp kalkıyorsunuz? Neden tek bir kişiyle birlikte olamıyorsunuz?”

Henry, elime vurduktan sonra elini saçlarına daldırdı ve gözlerini bir saman çuvalına dikti. "Bilmiyorum... belki doğru insanı henüz bulamamışımdır. Bunun önüne geçmek çok zor."

"Birileriyle yatmanın önüne geçmek mi?"

Evet dercesine başını salladı.

"İşte, bunu anlayamıyorum, Henry."

Saman çuvalına bakmaya devam ediyordu. "Bir sürtük olduğun fikrine nereden kapıldın ki sen?"

Ellerini sıkı sıkı tuttum. Dudağımı ısırarak gözlerine baktım. "Ben, şey, bugün Lacey ve Kristen'in tuvalette benimle ilgili atıp tutuklarını duydum. Benim bir sürtük olup olmadığımı merak..."

"Seni kıskanıyorlar Woods. O kızların ne düşündüğüne neden kafanı takıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Ty'ın benimle sadece bekâretimi bozmak için ilgilendiğini söylüyorlardı ve bu beni korkuttu... çünkü önceki gece bu, neredeyse oluyordu."

Henry, bir saniyeliğine gözlerini kapadı. "Bu koca bir yalan. Ty seni önemsiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"JJ, Carter ve ben, onunla konuştuğumuz için olabilir mi?"

"Hadi oradan."

"Ciddiyim."

"Ah, Tanrım..."

"Woods, bana cevap ver; Ty'a bir şans tanıyacaktı mı?"

Korkuyordum. Bütün okulun Ty ve benimle ilgili konuşmasını istemiyordum. Kimsenin beni bir sürtük olarak tanımasını da istemiyordum. Futbol takımının kaptanı olarak liderlik ettiğim insanların saygısını kaybedemezdim. Fakat ağabeyim ve Henry de haklıydı; zihnimde, otuz yaşında, bakire bir oyun kurucu belirdi. Tüylerim ürperdi.

Hem Ty'ın kız arkadaşı *hem de* takımın yıldızı olmanın bir yolu yok muydu? İkisine de sahip olamaz mıydım?

Mesela bizim oğlanlar o saçma sapan fotoğraf çekimini izlemişlerdi ama bana hâlâ saygı duyuyorlardı.

"Tamam," diye fısıldadı. "Ona bir şans vereceğim."

"Tek bilmek istediğim buydu," dedi Henry. Alnıma bir öpücük kondurdu, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Hadi."

Kulübeden, pembe bir akşamüstüne çıktık ve Ty'ın, yaşlı dişbudak ağacından sarkan tekerlek salıncağın yanında durduğunu gördüm. Ona doğru yürüdüğüm sırada hafif bir esinti çimenleri okşadı.

"Görüşürüz, Woods," dedi Henry, cebinden anahtarlarını çıkarırken.

"Akşam yemeğine kalmıyor musun?"

"Hayır, Savannah Bailey'yle bir *ödev randevum* var. Ama Ty kalacak."

Henry garaj yoluna doğru evin yan tarafında gözden kaybolunca Ty'ın yanına gittim.

Tekerlek salıncağı gülümseyerek bana doğru itti ve tekerleği yakaladığım gibi geri ittim. Sonra kendimi ona bıraktım ve ağaçtan sarkan yemyeşil yaprakların altında beni kollarına aldı.

Beni öpmesine izin verdim.

Yeniden kendimi, benim için önemli olan her şeyin izini kaybediyordum. Ve bunun düşüncesi bile beni korkuttu. Bir erkek yüzünden bütün kontrolünü ve mantığını kaybeden kızlara benzemek istemiyordum ama Ty ve elleri ve dudakları, bu düşünceyi, kendime yaptığım bu uyarıyı bile zihnimden kazıyordu.

"Hadi, odana gidelim," diye fısıldadı.

* * * * *

Üstümüzdekileri çıkarmaya başlamıştık.

Annem, hâlâ hastanede gönüllü çalışıyordu ve babam da antrenmandaydı ama risk alamazdım. “Ty, bekle,” dedim, yataktan çıkarak.

“Sorun ne?”

Cevap vermeden, iç çamaşırlarımla kapıya giderek kilidi çevirdim ve tekrar yatağa, Ty’ın yanına döndüm.

Her şey kızışmaya başladı, artık ikimiz de ne olacağını biliyorduk. O yüzden, “Yanında şey var mı?” diye sordum.

“Evet.”

Yatağın yanından aşağı uzandı. Kotunun cebinden bir kondom çıkardı. Biraz korkmuştum ama yaptığım doğru gibi geliyordu. Beni, ben olduğum için beğeniyordu. Ve ben kendimi ona sahip olmak zorunda hissediyordum. Her zerresine. Hemen.

Kısa süre sonra örtünün altında birbirimize sarılmış halde uzanıyorduk.

“Bunu resmileştirmek ister misin?” diye sordu.

“Nasıl yani? Bir çift mi olalım?”

“Hı hı.”

“Elbette,” dedim, gülümseyerek.

Yüzüme düşen saçları serçeparmağıyla iterek çenemi avcuna aldı. Bunu yaptığımıza inanamıyordum. *Bunu!* Biraz canım acımişti ama korkunç değildi... sanki... eğlenmeli ve hoş bir histi.

Birbirimize bakıyorduk ve Ty, beni sürekli minik minik öpüyordu. “Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,” dedi.

“Ben de öyle. Pekâlâ, neden ben?”

“Güçlüsün, kontrollüsün, farklısın ve olgunsun. Neden ben?”

Tek düşünebildiğim, ne kadar seksi olduğuydu ama “Zeki ve tatlısın,” dedim.

"Bu kadar mı?" diye sordu, karnımı gıdıklayarak. "Bu kadar mı?"

"Daha ne istiyorsun?" diye sordum, iki büklüm olup kakhaha atarak.

"Valla Kristen Markum, beni ne kadar istediğini uzun uzun anlatan bir not yazmıştı. Bir fotoğraf eşliğinde." Kaşlarını kaldırdı ve güldü.

"Ah. O kızdan nefret ediyorum."

"Neden?"

Derin bir nefes aldım. "Bana lezboş ve sürtük demesinin yanında, Henry ve JJ'le yattığımı iddia ediyor..."

"Başka?"

"Kristen ve ben, çocukken iyiydik... ama sonra yedinci sınıfa geldik. İkimiz de Noel Balosu'na gideceğimiz için çok hevesliydik."

Çok sabırsızlanmıştım; gıcır gıcır kırmızı New Balance ayakkabılarımı giyecektim. Kristen'la birörnek kırmızı, kaşmir kazaklar almıştık. Baloya sekizinci sınıftan yakışıklı bir çocukla gitme olasılığım vardı. Belki ilk öpücüğümü de alabilirdim.

Devam ettim: "Sonra Carter, Kristen'a birlikte gitmeyi teklif etti ve Kristen ona açık açık güldü."

"Çüş!"

"Bence de. Carter kendini berbat hissetmişti. Ben de takımımdaki tüm erkekleri, baloyu boykot etmeye çağırdım ve onun yerine bizim evin bodrumunda bir parti düzenledim. Korku filmleri maratonu yaptık. Babam acılı sosisli sandviçler hazırladı, bize alkolsüz bira verdi ve oğlanlara, Emmitt Smith ve Michael Irvin'le yaptığı maçların hikâyelerini anlattı... Pazartesi günü oğlanlar okulda, bizim evdeki partinin her türlü balodan daha iyi olduğunu söylediler."

Ty gülüyordu. "Çok acayıpsın."

“Ve okuldaki bütün kızlar bana ateş püskürüyordu çünkü balolarını mahvetmişim ve Kristen, *herkese* kimse benimle gitmek istemediği için baloyu boykot ettiğimi söyledi.”

Çünkü ben bütün oğlanlardan daha uzundum... ve kocamandım.

Çirkindim.

“Ah,” dedi Ty, tavana bakarak.

“Hâlâ da bir baloya daha gitmedim.”

Tabii ki Ty’a, Kristen’in bu sözlerinden sonra bir erkek gibi takılmanın daha iyi olduğuna karar verdiğimi çünkü takım arkadaşlarımdan hiçbirinin bana böyle korkunç şeyler söylemeyeceğini anlatmadım. Ama haklıydım; bugüne dek tek kötü söz etmemişlerdi.

“Valla ben sizin sosisli sandviçli korku filmi partinize gelirdim çünkü sen çok güzelsin,” dedi Ty, gülümseyerek.

Kapım tıklatıldı ve kapının tokmağıyla oynandığını duydum. Kahretsin! Bizimkilerin gelmesine daha yarım saat olduğunu düşünmüştüm! Dönüp saate baktım; zamanı kollamayı unutmuştum. Hızla üstümü giyinmeye başladım. Ty da ayaklandı. Tişört, pantolon ve iç çamaşırlarımızla mücadele ederek, çabucak giyinmeye çalışırken birbirimizin haline gülüyorduk.

Annemin, “Jordan, orada ne yapıyorsun?” dediğini duydum.

“Hiç... Ty’la takılıyoruz.”

Birkaç saniye hiçbir ses duymadım fakat sonra, “Pekâlâ, yemeğe in artık. Ty? Sen de yemeğe kalır mısın? Bay Woods seninle tanışmak istiyor,” dedi.

Hay lanet. Yumruğumu dişledim ve telaşla Ty’a bakıp başımı iki yana salladım ama bu onu caydırmadı. “Çok isterim, Bayan Woods. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler.” Yüzüne yayılan sırıtışı görünce omzuna bir yumruk

attım ve Ty, yatağıma devrildi. "Azıcık yavaş ol, Woods. Canım acıdı!"

Pantolonunu giyerken ona gülümsedim. Saçlarımı yeniden bağladıktan sonra aşağı inerken, annemin, Ty'la kilitli bir odada ne haltlar karıştırdığımı sormaması için içimden dua ediyordum.

Nitekim annem mutfağa girdiğimizi gördüğünde bana bilmiş bimiş baktı ama hiçbir şey söylemedi. Daha sonra sorguya çekileceğime şüphe yoktu. Bana, rostoyu masaya götürmemi, Ty'a da pürelili sosu almasını söyledi. Bu sırada ikimiz de kıkırdayıp duruyorduk.

Ancak Ty, babamın olmazsa olmaz Gatorade şişesiyle çoktan masaya oturduğu yemek odasına girdiğimizde kıkırdamayı kesti. Yürürken dikleşip resmen birkaç santim daha uzadı ve yüzündeki gülümsemeyi sildi. Sosu masaya koyduktan sonra babama elini uzattı ve "Ben Tyler Green, sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi.

Babam gülümsedi ve Ty'la tokalaştı. "Donovan Woods. Adınızı çok duydum." Babam başıyla hemen sağındaki sandalyeyi gösterip Ty'a oturmasını işaret etti. Ben de Ty'ın sağına oturdum ve rostoya saldırmaya hazırlandım.

"Eh," dedi babam, "oğlum çok sağlam atışlar yaptığını söyledi."

Ty, hafif bir gülümsemeyle, "Sizinle ve Mike'la yarışmam elbette," dedi.

Ne yani? Benden hiç mi bahsetmeyecekti? İster inanın, ister inanmayın, ben de topu, en az Mike kadar sert ve uzağa fırlatabiliyordum. Ty bunu bilmiyor muydu? Ben, Mike ve Ty'ı kıyasladığımda Ty, gerçek bir futbol dehasıydı. Belki kendimle çok gururlanmamalıydım ama yeni erkek arkadaşım yeteneklerimi azıcık övse güzel olurdu.

Annem sonunda mısırı ve ekmeği masaya getirdi ve yemeğe başladık.

Babam tabağına rosto alırken Ty'a, "Üniversite için planların ne?" diye sordu.

"Henüz bir planım yok," dedi Ty.

"Hangi üniversitelere bakıyorsun? Şimdiye kadar hangi okullar seninle bağlantı kurdu?"

"Şimdiye kadar hiçbir, efendim."

Babam ekmeğini ısıırıp çiğnerken gözlerini kıstı. "İşte, buna inanmam."

Ty'ın bana bakıp derin bir nefes aldığını görünce, "Konuyu değiştirelim, baba," dedim.

Babam bana sert bir bakış attı. "Jordan, takımdaki pozisyonuna rakip geldi diye bencilleşmene ve Ty'ın üniversite hayallerini baltalamana gerek yok. Ty gerçekten de, herkesin dediği gibi senden daha iyiye iyi bir burs alması için takım arkadaşına yardımcı olmalısın. Belki Koç Miller'la konuşup onu biraz daha fazla oynatmasını söyleyebilirsin."

Babam, bu korkunç cümleleri postaneden pul alıyormuş gibi rahatlıkla söylemişti.

Limonatam boğazımda kaldı. Gözüme yaşlar hücum ederken Ty sırtıma hafifçe vurdu.

"Donovan, lütfen yapma," dedi annem, burun kemerini hafifçe sıkarak. "Jordan, o takımdaki yerini hak ediyor. Oynadığı her saniyeyi bileğinin gücüyle kazandı."

Babam, lokmasını çiğnemeye devam ediyordu. "Ty da oynamayı hak etmiyor mu?"

"Baba, neden bahsettiğini bile bilmiyorsun. Ty'ı henüz tanımıyorsun. Ayrıca şimdiye dek tek bir maçımıza bile gelmedin." Dönüp anneme baktım. "Anne, eline sağlık ama ben iznini isteyebilir miyim?"

Annem ağlamak üzereydi. Yavaşça başını salladı. Ros-tosuna yumulmuş babama kısa bir bakış atıp odadan çıktım. Beni ne kadar kırdığının farkında mıydı? Yeni erkek

arkadaşımın önünde beni küçük düşürmüştü. Ty'ın yüzüne baktığımda ifadesiz olduğunu gördüm. Beyaz bir sayfa kadar bomboştu. Bana olan hisleri de mi öyleydi?

Yukarı çıktıktan sonra dolabımı açtım ve spor ayakkabılarım ile koşu eşofmanlarımı çıkardım. Evin içinden rüzgâr gibi geçerken yemek odasına bir göz attım ve Ty'ın hiçbir şey olmamış gibi orada babamla oturup yemek yediğini gördüm.

Ay ışığında yol boyu koşup, evimin etrafındaki küçük dönemeçleri, otağı ve ahşap, kırmızı bir ahır geçerken Ty'ın arkamdan gelerek, babamın suratını yumrukladığını, bir şekilde tepki verdiğini söylemesini bekliyordum. Bir saat kadar koştum fakat Ty arkamdan gelmedi.

Henry'nin aksine Ty'ın babama karşı durmadığını ya da bana arka çıkmadığını fark etmekten kendimi alamadım. Babamın insanların gözünü korkuttuğunu biliyordum ama Ty nasıl *hiçbir şey* söylemezdi? Onun kız arkadaşıydım! Az önce onunla sevişmiştim ama o, babamın bana saldırmasını kabullenmiş, hiç olmamış gibi davranmıştı.

Şu anda burada olması, peşimden gelmesi gerekmez miydi?

aydınlanma

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 7 gün

Antrenmandan sonra soyunma odasından çıkıp otoparka yönelmiştim ki Carrie peşimden geldi. Ty'ın beni kamyonetimin yanında beklediğini görebiliyordum ama Carrie'nin ne istediğini öğrenmek için durdum.

"Carter, Ty'la birlikte olduğunuzu söyledi. Senin adına çok sevindim."

"Teşekkürler."

"Ee, iyi öpüşüyor mu?"

Gülümседim ve düşünmeden, "Harika," deyiverdim. İtiraf etmeliyim ki Ty'la ilgili konuşmak eğlenceliydi. JJ, Henry veya Carter'ın, Ty'ın dilinin nasıl hissettirdiğini bilmek isteyecek halleri yoktu ya!

Carrie gülümsememe karşılık verdi. "Gördün mü, öpüşmek çok da zor değilmiş."

"Hı hı."

"Vücudu da çok sıkı."

"Hı hı."

"Jordan? Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Benden asla laf çıkmaz."

Ona baktım ve başımı hafifçe salladım. Onunla her şey hakkında konuşmak, belki oğlanların nelerden hoşlandığıyla ilgili biraz tüyo almak harika olurdu. "Teşekkürler,

Carrie. Aslında bir sorum var ama kimseye söylemeyeceksin."

"Tek kelime etmem, söz."

"Ah, tamam, şey, anlarsın ya, hani *şey* biraz canımı acıttı. Hep acıtıyor mu? Çünkü JJ ve Henry bunun harika bir his olduğunu söylemişlerdi."

Omzundaki çantasını düzelterek gülümsedi. "İlkinde mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Elbette acır. Fakat onlar erkek; onlar kendilerini daima iyi hissederler. O halde sadece bir kere mi yaptınız?"

Başımı hafifçe salladım.

"Bir dahaki sefere bu kadar kötü olmayacak."

"İlki de *kötü* değildi!" İkimiz birden kahkahalara boğulduk.

"Mutlu olduğuna sevindim Jordan."

"Senden ne haber? Sen ve Carter?.."

Başını iki yana salladı. "O çok iyi ama Sam'i özlüyorum ve biriyle yeniden çıkmaya başlamadan önce onu unutmam gerekiyor."

Şaşkınlıkla çantamı yere düşürdüm. "Ne? Ama ondan ayrılan sendin."

"Biliyorum... Bunu yapmak zorundaydım."

"Neden?" diye sordum, bir elimi belime koyarak. Kafası bu kadar karışık birine güvendiğime inanamıyordum.

"Jordan... Sanırım, bunu onunla konuşman gerekiyor."

"Neden? Ayrılmanız senin hatandı!" Carrie'yi yere atıp yüzünü yumruklamak istiyordum. O ayrıldığından beri Henry kendine gelememişti ama Carrie karşıma geçmiş, hâlâ ondan hoşlandığını söylüyordu! Terbiyesizlik.

Atkuyruğunu sıkılaştırdıktan sonra bana baktı. "Benimle yeniden birlikte olmak istiyor. Onu çok sevdiğimi bilmelisin... ama beni sevmeyen biriyle birlikte olamam."

"Neden bahsediyorsun? O seni seviyordu."

"Sana böyle mi söyledi?" diye sordu Carrie, kaşlarını çatarak.

Hafızamı yokladım ama bir düşününce, Henry'nin Carrie'yi sevdiğini söylediğini hatırlayamadım. Ama onunlayken çok mutlu görünüyordu! "Hayır, bunu bana açıkça söylemedi ama sevdiğinden eminim."

Carrie dudağını ısırarak ve tırnaklarına bakarak başını salladı. "Başkasına âşık oluğu sürece onunla birlikte olamam."

"Kime âşık?" diye sordum.

"Bilmiyor musun?" dedi Carrie, yavaşça.

Başımı iki yana salladım.

"Bir düşün. Anlayacaksın." Gözlerinde yaşlarla bana uzun uzun bakarak kaşlarını kaldırdı, sonra uzaklaştı. Carrie'yi ağlattığımı düşünecek olursak, kız kıza muhabbet konusundaki ilk girişimim boka sarmıştı. Yazık. Halbuki Carrie'yle, Ty hakkında konuşmak hoşuma gitmişti.

Benimle bir daha konuşmak isteyecek miydi?

Ama bu bir yana, Carrie *neden* bahsediyordu? Henry kime âşıktı? Birine âşık olsa bunu bana söylerdi. Kesinlikle söylerdi.

Sonra *kime* âşık olduğunu anladım.

Bana.

* * * *

Aynı yatağı paylaştığımız onlarca gece,
Kolunu bana doladığı onlarca zaman,
Beni mutlu etmek için yaptığı onlarca şey,
...Ty'a bir şans vermem için beni yüreklendirmesi.
Başka bir erkekle çıkmama göz yumabiliyorsa beni
gerçekten seviyor olmalı.

sadece mutlu olduğumdan emin olmak için.
Ama o benim kardeşim gibi,
Ve Ty benim yeni erkek arkadaşım,
Hayalimdeki sevgili,
Bekâretimi verdiğim adam.
Korkunç olan şu ki;
Ty için yanıp tutuşuyorum
Ama Henry'yle kendimi bir bütün gibi hissediyorum,
Hem de çok farklı bir şekilde,
Üstüne atlamayı hiç düşünmesem de.
Siktir, siktir, siktir.

* * * *

Ty'ı evine bıraktım. Evlerinin garaj yolunda, kamyonette öpüşüp koklaşıyorduk ama tek düşündüğüm Henry'ydi. Hayır, elbette, Ty'ı öperken Henry'yle yiyiştığimi hayal etmiyordum, sadece duygularını neden bana açmadığını merak ediyordum. Neden gerçek bir erkek arkadaşım olana kadar kimse bana bundan bahsetmemişti?

"Ty?" dedim, mırıldanarak.

"Evet?" dedi ve dudaklarını boynuma kaydırıldı. Müt-hiş bir duyguydu. Ancak ellerini tişörtümün altından soktuğunda kendimi kaybetmek yerine, aklım yeniden Henry'ye gitti.

"Bir sürelğine Henry'nin evine gitmek zorundayım ama sonra tekrar buraya gelebilir miyim?"

"Neden gitmek zorundasın ki?" Üstüme çıktı ve koltu-ğu yatıran sapı çekti. Bir çatırtı geldi ve gülerek koltukla beraber arkaya devrildik. Onu tekrar öptüm.

"Henry için endişeleniyorum," dedim.

"Neden? Her şey yolunda mı?" Elini saçımda gezdirdi. Gözleri öyle maviydi ki... Gözlerini seviyordum. Bu mavi-

likte boğulmayı hayal ettiğimi hatırladım ama sonra birdenbire Henry'nin yeşil gözlerini düşünmeye başladım.

"Bugün antrenmandan hiçbir şey söylemeden çıktı. Bu çok tuhaf. Ayrıca aradım ama açmadı."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Sorun yok, kendim gidebilirim."

Ty elimi tuttu ve sıktı. "Seninle gelirsem kendimi daha iyi hissederim."

Elimi çektim. "Neden?"

"Nerede olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor."

"Telefonum yanımda."

"Seninle gelip dışarıda bekleyebilirim."

"Ty, arkadaşımın evine tek başıma da gitmeyi becerebilirim."

"Pekâlâ," dedi Ty, alnımı öperek. Üstümden kalktı ve şoför kapısından çıktı. Sonra kafasını pencereden içeri sokup beni öptü. "Çok kalma. İki saat içinde dönmezsen bir arama kurtarma ekibiyle peşine düşerim."

"Anlaştık," dedim.

"Dinle," dedi Ty, saçını alnından çekerek. "Dün için çok üzgünüm... yemekteki olay için."

Ty ve Henry arasındaki en büyük fark, Henry'nin ağzına geleni söylemesi, Ty'nin ise her zaman sonradan özürlerle gelmesiydi.

"Boş ver," dedim.

"Hayır, boş veremem. Sen gittikten sonra o kadar sinirlendim ki aileme durumumu açıkladım ve sadece futbol oynayıp seninle birlikte olmak istediğimi ama senin pozisyonunu elinden almayacağımı söyledim." Ty çene mi okşadı.

"Bizimkiler ne dediler?"

"Baban, kazaya çok sinirlendi, annen de sanırım üzüldü ve annemin bakım ücretini ödemeyi önerdi ama ben kabul etmedim."

Annemi seviyorum. Çok özverilidir. "Neden reddettin?"
"Yardıma ihtiyacım yok Woods. Sıkı çalışmam ve düzenli olmam yeterli. Ama harika bir kız arkadaşaya ihtiyacım var." Beni tekrar öptü ama bu kez içim erimedi.
Ty, benim için doğru insan mıydı?

Henry'nin karavanına gitmeden önce Mike'ı aradım. Telefonu açınca, "Dev kriz var!" diye bağırđım.

"Sakin ol, Jordan. Neler oluyor? Babam yine mi pislik yapıyor?"

"Hayır."

"Ty'la mı ilgili?"

"Ah... hayır. Yani, kısmen."

"Birlikte olduğunuzu duydum."

"Kimden?"

"JJ aradı. Ve anneme hiçbir şey söylememişsin ama tahmin ediyor. Ona söylememene kırlmış."

"Ona sonra anlatırım."

"Pekâlâ, büyük kriz nedir?"

"Carrie Myer bugün Henry'nin bana âşık olduğunu söyledi!" Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. "Mike?"

"E, evet, bilmiyor muydun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim, iç geçirerek.

"Jordan, oğlan seni ezelden beri seviyor. Gün gibi ortada. Sana nasıl baktığını hiç görmedin mi?"

"Hayır... o sadece... bizim Henry."

"Annemle, senin bunu bildiğini ama onunla ilgilenmediğini düşünüyorduk. Onunla ilgilenseydin annem ve babam, Henry'nin bizim evde kalmasına gerçekten izin verir miydi sanıyorsun?"

"Ama bilmiyordum." Şoke olmuştum, bu çılgıncaydı. Nasıl fark edememiştim? Sadece arkadaş olduğumuzu

düşünüyordum; arkadaşlığımızın doğasının bol teması, duygusal ve destekleyici olduğunu sanıyordum. JJ ve Carter'la olan arkadaşlığım farklıydı çünkü onlar duygusal tipler değillerdi. Onlar, Henry gibi sevgi dolu, sadık ve tatlı değillerdi. Tanrım, içime bir kız kaçmıştı.

"Peki," dedi Mike, "şimdi bildiğine göre, ne yapacaksın? Ondan hoşlanıyor musun?"

"Emin değilim."

"O harika bir oğlan, Jor. Ve iyi bir arkadaş. Sakın kalbini kırma. Ona karşı dürüst olmalısın."

"Olacağım. Şimdi yanına gidiyorum."

"Sonra beni ara, tamam mı?"

"Tamam," dedim. Ardından direksiyona kafa attım.

Zili çaldım. Henry'nin dört yaşındaki en küçük kardeşi kapıyı açtı. Ben olduğumu görünce çocuk, "Jordan!" diye haykırdı ve bacağıma yapıştı. Bayan Henry gülümsedi ve kızını benden ayırdıktan sonra bana sarılıp saçlarımı okşadı. Kadıncağızın bir fırça ve saç maşası kapıp hep beni baştan yaratmak istediğini hissederdim.

"Nasılsınız, Bayan H? Sam nerede?" dedim, on iki yaşındaki diğer kız kardeşine el sallayarak.

"Odasında. Sanırım kendini kötü hissediyor." Koridora bakarken yüzü endişe ve hüznle gölgelendi. Onun ve eşinin, çocukları için ellerinden geleni yaptıklarını biliyordum ama Henry'nin en yakın arkadaşları ben ve Carter, yani babaları Ulusal Lig oyuncusu olan iki zengin çocuğuyken durumu kesinlikle zordu.

Başka bir şey söylemeden odasına gittim ve kapısının önünde durdum. Ne söyleyeceğimi ya da onun bana gerçekten âşık olup olmadığını nasıl anlayabileceğimi bilmiyordum. Bu ne zamandır sürüyordu?

Nihayet içeri girmeye karar verdim. Kapıyı çaldım, açtım ve Henry'yi yüzüstü uzanırken buldum. Kafası yastığa gömülmüştü. Bana bakmak için döndüğünde sarı bukleleri yüzünün her yerine yayıldı.

"Selam, Woods," dedi ve ikiz yatağında dönerek bana yer açtı. Bir seksenden uzun iki Amerikan futbolu oyuncusu için dar bir alandı. Ne yaptığımı bilmeksizin Henry'nin yanına uzandım ve tavana yapıştırdığı, karanlıkta parlayan yıldızlara bakmaya başladım.

Öksürdüm. "Sam?"

"Efendim?" Bana döndü, dirseğine yaslanarak doğrulup yüzüme baktı. Normalde bunu çok sevimli ve dostane bulurdum fakat bugün, bunu yaptığında içime, tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı. Yeşil, muhteşem gözleri benimkileri delip geçti ve alnında ileri geri sallanan buklelerini yüzünden çektim. Parmak uçlarım şakaklarında oyalandı. Henry gözlerini kısıtı ve tekrar sırtüstü uzandı.

"Ee, Ty'la dün gece nasıldı?" diye sordu.

"Her şey yolunda. Sanırım artık birlikteyiz."

"Güzel... zincirlerini kırmaya başladığına sevindim Woods."

Yutkundum. "Bugün, okul çıkışında Carrie'yle biraz konuştuk."

"Öyle mi?" Elini saçına daldırdı ve tekrar dirseğinin üstünde doğruldu.

"Bana neden söylemedin?"

"Neyi söylemedim?"

"Anlarsın işte... Carrie'yle neden ayrıldığınızı?"

Tekrar yastığına gömülerek gözlerini ovdu. "Sana ne anlattı?"

"Sana hâlâ âşık olduğunu söyledi, ben de seni bu kadar incittiği için onu neredeyse yumruklayacaktım ama sonra seninle birlikte olamayacağını... çünkü senin başkasına... âşık olduğunu söyledi."

“Eh, öyle,” diye fısıldadı. Yan dönüp duvara bakmaya başladı. “Bunu sana söylediğine inanamıyorum.”

“Belki ona vurmamam için söylemiştir.”

Henry hafifçe güldü. “Evet. Doğru.”

Ben de döndüm ve dirseğimin üstünde doğrulup omzunun üstünden ona baktım. “Sorumu cevaplamadın. Bana neden söylemedin?”

Bir saniye gözlerime baktı, sonra gözlerini kapadı. “Bu her şeyi değiştirirdi Woods. Ama hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.”

“İnan bana, seni anlıyorum.”

Ne yaptığımı düşünmeden, içim, ona sarılma isteğiyle dolup taşınca ona yaklaştım ve arkadan sarıldım. Çok tuhaftı çünkü bir yanımda, bunun doğru olduğunu söylüyordu. Diğer yanımda ise Ty’la birlikte olmak istiyordu. Keşke Carrie neden ayrıldıklarını anlatmasaydı. Artık Henry’yle aramdaki aşılamayacak ve şimdiye kadar hiç fark etmediğim engeli aklımdan çıkaramıyordum.

İçimde bir şeyler oluyordu. Yoksa bunca zamandır onu bir arkadaştan öte mi sevmiştim?

Benim sorunum neydi? Hep kendim için neyin iyi olduğunu bilirdim. Sanırım, bu büyük bir karardı. İlişkimizi bir üst basamağa taşımayı seçmek. Ama Ty’la buna karar vermek o kadar da zor olmamıştı. Ty’ı istiyordum, sonunda da birlikte olduk. Ancak Henry’yle, hayatımın on yılını dolduran bir erkekle bunu yapmak kolay değildi.

Hem Ty ne olacaktı? Tom Brady’den bile yakışıklıydı ama Henry gibi değildi.

Ona sıkıca sarılınca Henry döndü, kolunu aradan çekerek omzuma attı ve beni sıkıca kendine çekti. Çenemi göğsüne koydum ve gözlerine uzun uzun baktım.

Sonra dudaklarımın ona, dudaklarına sürüklendiğini hissettim ve bunun nasıl bir his olduğunu anlamak için

onu öpmek üzereyken Henry elini göğsüme koyup beni engelledi.

“Yapamayız Woods. Üzgünüm...”

“Ah. Peki.” Utanmıştım. Başımı tekrar göğsüne yasladım. Öyle sessizlik içinde uzanırken pencerenin önünde kuşlar cıvıldıyordu ve salonda oynayan kız kardeşinin gülüşlerini duyuyorduk. Gözlerime yaşların hücum ettiğini hissediyordum. Elimin tersiyle gözlerimi sildim.

“Bir erkek arkadaşın var, Woods! Önüne gelenle öpüşemezsin,” dedi gülerek. Omzumu sıktıktan sonra doğruldu, komodinin üzerinden bir deste kart aldı ve karmaya başladı. “Hadi biraz savaş oynayalım.” Desteyi ikiye böldü.

Bir gözyaşı dalgası daha gözlerime hücum etti ama onu silecek gücüm kalmamıştı. Yüreğim, bütün enerjimi harcıyordu çünkü iki kat daha hızlı atıyordu. Henry beni neden öpmemişti?

Kartları dağıtmaya devam ediyordu. Bütün kartlar dağıldığında kendi destemi aldım ve kartlarımı tekrar karıştırdım. Sonra Henry’nin gözlerinin içine baktım, o da bana, yaşla dolu gözlerime baktı ve göz çevresindeki küçük kırışıklar oluştu; üzüntüden kaynaklanan kırışıklıklar. Dudaklarını ısırarak kaşlarını çatı.

“Az önce ne oldu ya?” dedim, gözlerimi Henry’nin arkasındaki Jerry Rice posterine dikerek.

“Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum.” Ortaya 5 koydu. Ben 9 koydum. İki kartı da kendime çektim ve kendi desteme kattım. Bir papaz koydu, ben 4 koydum. Kartları kendine aldı.

Her şeyin çoktan *değiştiğini* ona söylemeli miydim?
Ortaya 7 koydum.

münazara

Ty:

Kahretsin, çok yakışıklı.

Kahretsin, çok iyi bir oyun kurucu.

Kahretsin, çok nazik ve sevimli.

Kahretsin, çok güzel öpüşüyor.

Kahretsin, çok kaslı.

Kahretsin, ailesine karşı çok iyi.

Kahretsin, şimdi Henry'yle ilgili gerçeği biliyorken,

Ty'la birbirimiz için doğru insanlar olduğumuzdan
emin değilim.

Henry:

Buklelerinin alınına düşüp sallanmasını seviyorum.

Hemen kazanmama izin vermemesini, beni çabalamak
zorunda bırakmasını seviyorum.

Bana sebepsiz yere dokunmasını seviyorum.

Sadakatini seviyorum.

Başlı-ayaklı yatarken

yan yana uyumak için bahaneler bulmasını seviyorum.

Koşulsuz desteğini seviyorum.

İçtenliğini ve çılgın espri anlayışını seviyorum.

Aptal danslarını seviyorum.

Onu... seviyorum.

carter

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 6 gün

Saat 10.30.

Bahçedeki kulübede, bir çuval gübreye yaslanmış, otuyordum.

Bugün okula gidemezdim. Günlüğüme bir cümle yazdım:

Aşk, 113 kiloluk bir savunma oyuncusundan darbe almaktan daha çok acıtıyor.

Henry dün, "Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum," cümlesini sarf ettikten ve sessizce savaş oynadıktan sonra da beni neden öpmediğine dair bir açıklama yapmadı. Hakkını yemeyeyim, ben de tekrar sormadım. Sadece fikrini değiştirmesini umarak öylece oturdum.

Normalde okulu hiç asmadığım için sabah annem beni kontrol etmeye geldi.

"Sıkıntı baban mı?" diye sordu. "Çünkü geçen gece yemekte sana öyle davrandığı için kendini berbat hissediyor."

Başımı iki yana salladım.

"Ty mı?"

"Hayır," dedim, Henry'nin yaptığı gibi kafamı yastığa gömerek. Mike'ın dün söylediğini hatırlayarak, "Ah anne, bu arada, sanırım Ty'la çıkıyoruz," dedim.

Annem gülümsedi ve ellerini birbirine kenetledi. "Güzel. Baban ve ben ondan çok hoşlandık. Kendini iyi hissedersen aşağıya, kahvaltıya gel."

Kendimi hâlâ daha iyi hissetmiyordum.

Telefonum çaldı. Kimin aradığını bakmadan önce kim olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. Ya Ty ya da Henry olmalıydı. İçimden Henry olması için dua ettim. Ekrana baktığımda arayanın Carter olduğunu gördüm.

"Selam," dedim.

"Woods, sen ne halt ediyorsun?" dedi. "Kıçını topla ve okula gel yoksa Koç öğleden sonraki antrenmana girmene izin vermeyecekmiş."

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Sorun ne?"

"Her şey."

Carter karşılık vermedi. Onunla çok iyi arkadaşız fakat JJ'le olduğu gibi onunla da umutlar, hayaller, yavru köpekler ve ıvır zıvır hakkında konuşarak çok zaman geçirmeyiz. Sadece, birlikte takılan, birlikte yemek yiyen ve birlikte futbol oynayan iyi arkadaşlarız.

"Henry'yi bulmamı ister misin?" diye sordu sonunda.

"Hayır!"

"Woods, neler oluyor? Gelip seni almamı ister misin?"

"Evet, lütfen gel ve beni al. Waffle Evi'ne gidelim," dedim.

"Tamam. Yirmi dakikaya oradayım. Ama bana borçlusun. Aşçılık dersini ekmek zorunda kalacağım ve bugün mantı açmayı öğrenecektik."

"Sana bir ömür yetecek kadar mantı alacağım," dedim ve Carter fikrini değiştirmeden telefonu kapadım.

Koşarak banyoya gittim, hızlıca bir duş aldım ve Henry'nin beğendiği siyah iç çamaşırlarımı giydim. Bugün iç çamaşırlarımı görebileceğinden değil, sadece şans getirmesi için. Tanrım, bunca zamandır ipuçları gözümün önündeydi ama ben hiçbirini fark edememiştim. Bir erkek, iç çamaşırını fark ediyorsa sana bakıyor demektir Jordan!

Henry, hiçbir şeyin değişmesini istemediğini söylemişti ama samimi miydi? İnsan, birine asırlardır âşık olup da şans sonunda yüzüne güldüğünde fırsatı değerlendirmeye nasıl isteksiz olabilirdi ki?

Carter'la on kişiye yetecek kadar yiyecek sipariş ettikten sonra önümdeki tuzluk ve biberliklere yapıştım. Tuzluğu biberliğin üstüne koydum, sonra biberliği çektim. Tuzluk, içinden bir tanecik tuz saçılmadan masanın üstüne düştü. Carter, biberliği alıp tuzluğun üstüne koydu. Tuzluğu hızla çektiğinde biberlik düştü ve içindeki biber masanın her tarafına saçıldı.

Telefonum titredi. Ty mesaj atmıştı: Neredesin?

Cevap yazmadım.

Onun yerine diyet kolamdan bir yudum alarak, "Ohio'yla işler nasıl?" diye sordum.

"Benimle hâlâ ilgileniyorlar," dedi Carter.

"Ama sen ilgilenmiyor musun?"

"Onlarla sözleşme imzalayacağım; babam her şeyi ayarladı."

"Ama?"

"Aslında futbol oynamayı seviyorum ama hayatımın futbol olmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Başımı anlayışla sallayarak biberliği tuzluğun üstüne koydum.

Carter, parmaklarını masaya yayılan biber taneciklerinin üstünde gezdirerek, "Sanki hayatımın tamamı futboldan ibaret değil gibi. Yani futbol, babamın hayatı. Benden yapmamı beklediği şey," dedi.

Bu çok büyük bir olaydı. Carter asla böyle açılmazdı. "Peki, sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum... belki aşçılık."

"Aşçılık mı?"

"Evet, aşçı olmak, yemek yapmak istiyorum."

Bu çığlıktı. Carter istese Ulusal Lig'de kesinlikle oynayabilirdi. Ama o yemek pişirmek mi istiyordu?

İnsanlar benim hakkımda da böyle mi düşünüyorlardı? Jordan Woods bir kız ama futbol oynamak mı istiyor? Makyaj malzemeleri, kıyafetlerle oynayıp alışveriş merkezlerinde tur atması gerekmez mi? *Kızın sorunu ne?*

Dolayısıyla Carter'ı yargılamamam gerekirdi. Chianti ve L'Auberge Bilmemne gibi şeylerden bahsetmesine şaşmamak lazımdı.

Yazmaktan ne kadar hoşlandığımı ve bunu açıklamanın onun için ne kadar zor olduğunu düşünerek, "Carter, eğer aşçı olmak istiyorsan, olmalısın," dedim.

Carter'ın ağzı açık kaldı. "Gerçekten mi?"

"Elbette... Ben futbol oynuyorum çünkü bunu seviyorum. Sevdiğin bir işi yapmak için kimsenin iznine ihtiyacın yok. Sadece yapmalısın."

Carter dudaklarını büzdü ve yumruklarını sıktı. "Tamam, yapacağım. Ama önce bunu babama, kalp krizi geçirtmeden anlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

"İyi şanslar. Ama Ohio'da *hem* aşçılık dersleri alıp hem de futbol oynayamaz mısınız?"

"Sanırım. Yani muhtemelen öyle yapacağım ama sadece bu ben değilmişim, benim kararım değilmiş, kendi hayatımı yaşamıyormuşum gibi hissediyorum. İşin içinden çıkamıyorum."

“Bazen istemediğin şeyler yaparsın, yani daha iyi bir şeyi elde etmek için, anladın mı?”

“Evet. Pekâlâ, şimdi bana sorununun ne olduğunu anlatacak mısın, Woods? İki haftadır çok tuhaf davranıyorsun.”

“O hallerim genelde Ty’la ilgiliydi.”

“O kadarını anladım. Ama artık birliktesiniz, okulu neden asıyorsun ki?”

“Henry bugün nasıldı?” diye sordum, garson siparişlerimizi getirdiğinde.

“İyi, sanırım. Yorgun. Geç saatlere kadar Kristen Markum’la dışarıda olduğunu söyledi.”

Kristen mi? Henry benimle dalga mı geçiyordu? Kristen’in pazartesi günü benimle ilgili söylediklerini bildiği halde onunla mı çıkmıştı?

Bunu duyunca yeniden gözlerim doldu. Ketçap şişesini aldığım gibi patates mücverlerinin üstüne boca ettim. Şişeyi patlatmak istercesine, içindeki ketçap bitip de mücverler ketçap içinde yüzene kadar sıktım.

Elimdeki boş şişe kaybolunca başımı kaldırdım ve Carter’ın onu yerine koyduğunu gördüm. Sonra, şişesiz kalan elimi tutup sıkı ve masanın kenarından dolaşarak yanıma oturdu. “Konuş benimle.”

“Beni sevdiğini düşünüyordum.”

“Kimin? Ty’ın mı?”

“Hayır... Henry’nin.”

“Tabii ki seviyor... Ben de seviyorum. JJ de.”

Kolunu bana dolayan Carter’a baktım. “O şekilde değil.”

“Ah.” Carter huzursuzlanarak omzumu gereksiz bir şiddetle sıkı ama hiçbir şey söylemedi; sonraki bir saat boyunca oturduk, mücverlerimizi ve waffle’larımızı yedik, tuzluk-biberlik oynadık. Hiçbir şey söylememesine

rağmen yanımda, benimle olmasından dolayı mutluydum. Bazen arkadaşlık bu demektir; sadece yan yana olmak.

Sonra Carter'ın telefonu çaldı. Cevap vermeden önce ekrana bakarak derin bir nefes aldım. "Selam... evet... evet..." Ağlamaktan şişmiş ve acıyan gözlerime baktı. "O iyi... dışarıda, Waffle Evi'ndeyiz... tamam... görüşürüz."

"Ona nerede olduğumuzu söylemiş olamazsın!"

"Onunla konuşman gerekiyor." Carter, adisyonu aldı ve hesabı ödemeye gitti, sonra gelip masaya birkaç dolar bıraktı. "Henry seni almaya gelecek. Ve benim burada olmamam gerekiyor." Son bir kez hafifçe sırtıma vurdu ve gitti.

pazarlık

Henry'nin arabasına bindim. Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sessizlik içinde saman yığınları boyunca, arka yollardaki ağaç dallarının altından hızla ilerliyorduk. İlk önce hangimiz konuşacaktı?

Beni almaya geldiğinde gözlerimdeki şişliği gördüğünü biliyordum ama o bir çöp kutusuna bakmayı tercih etti. İnsanın en iyi arkadaşı yüzüne değil de bir çöp kutusuna bakmayı tercih ediyorsa durum ciddi demektir.

Ty'dan mesajı geldi: Nerede olduğunu bilmek istiyorum.

Cevap yazmadım.

Henry, sonunda Cumberland Nehri'nin kıyısına park etti ve arabadan inip nehrin üstündeki bende doğru ilerledik. Artık eylül ayında olduğumuz için hava serinlemişti. Bu hoşuma gidiyordu. Yaprakların kokusunu alabiliyordum; yakında renkleri değişecekti. Bu gerginlikten kurtulmak istiyordum, o yüzden nehir boyunca koşmaya başladım. Arkamdan gelmesini, benimle yarışmasını bekliyordum ama Henry yavaş yavaş yürümeyi tercih etti.

Henry'nin yarış yapmak istememesi tuhaftı.

Beş dakika kadar koştuktan sonra devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne oturdum. Sığ suda yüzen küçük

balıklara ve kurbağa yavrularına baktım. Küçükken Henry'yle, Jordan Gölü'nün yanındaki derelere giderdik. Bütün gün ıstakoz ya da bizim deyimimizle kerevidesler bulmaya çalışırdık. Kerevides yakalamanın hilesi, bir yılanı enseler gibi, enselerinden yakalamaktır. Öyle yapmazsanız, kıskaçlarına yakalanabilirsiniz. Bizi sürekli kısıtırlardı ama bu, sonunda on santimlik bir kerevides yakalamaya değerci.

Şimdi, hiç büyümemiş olmayı diliyordum çünkü bugün ne olacağını bilmesem de iyi bir şey olmayacağını hissedebiliyordum. Gözyaşlarım akıp sığ suya karışıyor, balıklara, kayalara çarpıyordu.

Henry sonunda kütüğün üstüne, yanıma oturdu ama birbirimize dokunmuyorduk.

"Jordan?" dedi.

"Evet?"

Küçük, düz bir taş aldı, ayağa kalkıp taşı suda iki kez sektirdi. Ne kadar beceriksizce bir girişimdi; ben en az üç kere sektirebilirdim. Kütüğün dibinde toprağı eşeleyip ağır, gedikli ve siyah noktalarla dolu, düz bir taş buldum. Ayağa kalktım ve taşı üç kez sektirdim. Tabii ki galip bendim.

"Nasılsın?" diye mırıldandı.

"Nomar Garciaparra'nın Red Sox'tan Cubs'a transfer olduğu zamanı hatırlıyor musun?" diye başladım.

"Hı hı," dedi Henry. Başka bir taş alıp üç kere sektirdi.

Kaşlarımı çattım. Ah, demek yarışıyorlardı. Eğilip kütüğün yanından başka bir taş aldım. "Nomar, Oakland Athletics'te oynamaya başlayıp, bir maç için Boston'a geldiğinde sanki hâlâ Red Sox için oynuyor gibi karşılanmıştı ya? Fenway stadyumundaki herkes, neredeyse bir dakika boyunca onu ayakta alkışlamıştı hani?"

"Evet?"

“İşte, sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Red Sox taraftarları onu hâlâ seviyorlardı ve Nomar’ın gözleri falan dolmuştu.”

“Evet.”

Yeni bulduğum taş aldım ve suda üç kez sektirdim. Bu kadarı da fazlaydı. Etrafta bir yerlerde dört kez sekebilen bir taş olmalıydı. “Ama bir şeyler *değişmişti*. O artık bir Red Sox oyuncusu değildi. Bir Athletic’ti.”

Henry derin bir iç geçirdi. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Diyorum ki, artık ikimiz de Red Sox oyuncusu olmasak da, şey, birbirimizi gördüğümüzde hâlâ ayakta alkışlayabiliriz.”

Henry başka bir taş fırlattı ama sadece iki kez sektirebildi. Sonra alnındaki bukleleri kenara atarak güldü. “Woods, ben Bektan Spor Metaforu Dilini bilmiyorum. Neden bahsettiğini hiç anlamadım.”

Ona yaklaştım ve koluna dokundum. “Beni bir arkadaştan öte gördüğünü söyleseydin, duygularımızın karşılıklı olduğunu söyleyebilirdim.”

Henry başını salladı. “Ama bunu önceden bilmiyordun,” diye fısıldadı. “Benim hislerimi öğrenmeden önce.”

“Evet, bunu hiç düşünmemiştim. Benim kardeşim gibisin... yani, kardeşim *gibiydin*.”

“Şimdi?”

“Şimdi...” Büyük bir taş aldım ve suya dosdoğru attım. Bolca su sıçradı. Bu, iyi gelmişti. “Bir kardeşten daha fazlasın.” Dönüp tekrar Henry’ye baktım.

Henry daha büyük bir taş aldı ve nehre fırlattı. Benimkinden daha çok su sıçrattı. Lanet olsun.

Daha büyük bir taş aradım, bir tane buldum ve nehre attım. Sıçrattığım su, Henry’ninkine beş basardı.

“Woods, ben sadece Red Sox’ta kalmak istiyorum.”

“Ne?”

Güldü. Dönüp yüzüme baktı ve bir elini belime koyup başparmağıyla tenimi okşadı. "Seni seviyorum..."

"Ben de seni seviyorum," diye yumurtlayıverdim.

Gülümsedi ama yüzündeki mutluluk değil, teslimiyet tebessümüydü. "Seni gerçekten seviyorum, Woods ama şu anda sahip olduğumuz şeyler hoşuma gidiyor. Ve sonunda farklı okullara gidersek halimiz korkunç olur. Sürekli ayrı kalırız. Bunu kaldıramam. Şimdiden buna üzülüyorum."

"Ben de..."

"Ve eğer şimdiden, sadece iyi arkadaşınken üzülüyorsam, daha fazlasına sahip olursak ne kadar kötü olacağını bir düşün... Hem ya ayrılırsak? Bunu atlatamayız. Yani, ben yapamam." Başka bir taş aldı ve Cumberland'in midesine fırlattı.

"Anlıyorum. Ama Kristen Markum ne alaka?"

Yüzü kıpkırmızı oldu ve yerdeki taşlardan birkaçına tekmeyi savurarak onları nehre gönderdi. "Bir daha olmayacak."

"Bir daha önüne gelenle yatmayacağını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde başa çıkmalıyım."

"Senin *baş*a çıkmaların," dedim, parmaklarımla tırnak işaretleri yaparak, "yüreğimi paramparça ediyor. Daha bu hislerini öğrenmeden önce bile kalbimi kırıyordun. Senin için endişeleniyordum."

"Senin Ty'la birlikteliğin beni öldürmüyor mu sanıyorsun?"

"Dostum!" Gülmeye başladım. "Daha üç gün oldu."

Henry sırtarak elini elime doğru uzattı. "Arkadaş mısınız?"

Elini tuttum. "Sonsuza dek Red Sox." Hemen ardından, Kristen Markum'u düşünerek Henry'yi nehre itip

hiçbir taşla sıçratamayacağım kadar çok su sıçratmayı başardım.

O akşam günlüğümü yazıyordum ki Ty kapıyı çalmadan odama daldı. Günlüğümü zar zor saklayabildim.

"Neden aramalarımın cevap vermedin?" diye sordu, telaşla.

"Üzgünüm, kötü bir gün geçirdim."

"Umurumda değil Jordan," diye bağırdı. "Aradığımda telefona cevap vereceksin."

Bu kadarı fazlaydı. Gözlerimi kapadım. Sıkıttığım dış-
lerimin arasından, "Sen ne dedin? Benimle böyle konuşa-
mazsın. Asla. Anladın mı?" dedim.

Gözlerimi açtığımda Ty'ı yatağın ucunda, yanakların-
dan yaşlar süzülürken buldum. "Sana kötü bir şey oldu-
ğunu sandım," diye fısıldadı. "Sandım ki..."

"Ne sandın?"

"Yaralandığımı sandım. Ya da öldüğünü. Ailemden de
saatlerce haber alamamıştım... Telefonlarına ulaşamamış-
tım."

Ona doğru sokulup başını kucağıma aldım ve saçlarını
okşamaya başladım. "Sorun yok. Ben iyiyim," diye fısıl-
dadım. "Üzgünüm."

Bir saat boyunca kollarımın arasında kaldı. Bundan
daha kötü ne olabilirdi? Kontrolü asla kaybetmemekle
övünen bir oyun kurucunun paramparça oluşunu seyre-
diyordum.

aptal balık levhası

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 5 gün

Joe'nun büfesine yaptığımız haftalık ziyaretten sonra JJ'le bizim eve gelip Nintendo Wii oynadık. JJ, toprak pistte ineğe binip korkulukları devirerek puan kazanılan oyunda kışma tekme atıyordu.

"Woods," dedi JJ, ineğiyle korkuluklara dalarken, "bir antrenman daha kaçırmazsan iyi edersin. Bebek yüzlü erkek arkadaşına diklenmekten nefret ediyorum."

"Kes sesini, dostum," dedim, beş tane korkuluğu kaçıırken. Video oyunlarında neden bu kadar kötüyüm ki?

"Ty aşırı titiz," diye devam etti JJ. "Topu tam doğru hız ve açıda atmazsam hemen celalleniyor."

"Onunla konuşacağım."

"İyi edersin. Yoksa Carter'la ona dalacağız artık."

"Lütfen erkek arkadaşına dalmayın," dedim, bezginlikle. Hayatımdaki bütün erkekler neden dangalak gibi davranıyordu?

Bodrumun kapısı açıldı ve kapıyı açanın sesini duyana dek nefesimi tuttum. Henry miydi? *Lütfen Tanrım, gelen Henry olsun.* Birlikte dört dersimiz ve aynı saatte öğle aramız olduğu düşünülürse bugün okulda hiç konuşmamış olmamız çok tuhaftı. Bir gün sonra bile Henry bu kadar

garip davranırken, nasıl sonsuza kadar Red Sox olabilir-
dik ki? Keşke Carrie ayrılıklarının nedenini bana hiç söy-
lemeseydi.

“Jordan?” Babam üst kattan seslendi. “Çalışma odama
gelebilir misin, lütfen?” Wii kumandasını yere koydum
ve çalışma odasına çıkıp kapı eşiğinde durdum.

“İçeri gel.”

Babam, masasında oturmuş, evraklara gömülmüştü.
Beni çalışma odasına çağırmazdı; burası onun kutsal fut-
bol mekânıydı. Kapıya “Kadınlar Giremez” levhası assa
yeriydi çünkü annem bile yıllardır bu kapıdan içeri gir-
memiştir. Odanın temizlendiğini hiç sanmıyordum; içerisi
boş pizza kutuları ve Gatorade şişeleriyle dolu, yerler de
toz içindeydi.

“Otursana,” dedi, Mike’la birlikte geçmiş maçları izler-
ken oturdukları deri kanepeyi göstererek. Beynim, onun
benimle asla maç izlemeyeceğini söylüyordu, yüreğim
ise beni buraya birlikte maç seyretmek için çağırdığını
umuyordu. Buna şüpheliydim. Oturduğumda bir çıtırtı
duyunca ayağa kalktım ve bir cips tanesinin üstüne otur-
duğumu fark ettim. İğrenç.

Baldırımdaki turuncu tozu silkelediğim sırada babam,
“Jordan,” dedi babam, “bu gece go-karta ve milkshake
içmeye gitmek ister misin, diye soracaktım. Hani eskisi
gibi?”

“On yaşımıdaykenki gibi mi?”

Babam başını salladı.

Bir omzumu kaldırdım. “Pek istemem açıkçası.”

“Peki,” diye mırıldandı, önündeki kâğıtlara bakarken.
“Dinle, önceki gece yemekte söylediklerim için üzgü-
nüm. Haklısın; Ty ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyor-
muşum.”

Omuz silktim.

"Beni affedebilir misin?"

Bu, Ty'la ilgili miydi? O kadar deliye dönmüştüm ki düz ekran televizyonunu paramparça edebilirdim. Futbol topu şeklindeki lambasını alıp camdan dışarı fırlatmak istiyordum. Ve küfürden beter olacağını bildiğim halde Joe Montana imzalı fotoğrafı yırtmayı düşünüyordum.

"Ty'la ilgili olarak seni affedebilirim ama bencil olduğumu nasıl söyleyebilirsin? Sırf sevdiğim işi yapmak için çabalıyorum. Henry ve Ty'a övgü yağdırırken benim adıma bile anmıyorsun! Gezegende benim dışımda ne kadar futbolcu varsa desteklemeye hazırsın!"

Bunu sesli söylediğime inanamıyordum. Başımı arkaya attım ve kupa büfesine bakarken raftaki, şarkı çalan balıklı ahşap plakayı fark ettim. Annemin onu yıllar önce attığını sanıyordum! O aptal balığı burada tuttuğu için annemle başı fena halde derde girebilirdi.

Babam, neye baktığımı görmek için kafasını çevirdi. "Ah, kahretsin," dedi, balığa bakıp başını ovarken. "Annene söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bir şartla," dedim.

"Neymiş o?"

Derin bir nefes aldım. "Destegini istiyorum. Maçlarıma gelmeni istiyorum."

"Jordan... Seni seviyorum ama bu oyunun insanlara neler yaptığını biliyorum..." Ayağa kalktı ve pencereden Jordan Gölü'ne bakmaya başladı. "Bunların senin başına gelmesini istemiyorum."

"Mike için neden sorun olmuyor da benim için oluyor?"

"Şiddetli beyin sarsıntıları, parçalanmış dizler, dört yerden kırılan bacaklar gördüm." Babam derin bir nefes verdi. "Mike bunları kaldırabilir."

"Ben de kaldırabilirim! Onun tüm maçlarına gidiyorsun. Benimkilere hiç gelmedin. Üstelik çok sıkı çalışıyo-

rum." Ayağa kalkıp o aptal balıklı plakayı kafasına fırlatmak için çok büyük bir istek duyuyordum.

Babam gözlerimin içine baktı. "Çok çalıştığını ve çok iyi bir oyuncu olduğunu biliyorum... ama korkuyorum. Sana kötü bir şey olduğunu görmek istemiyorum... Bunu kaldıramam." Sesi kısıldı.

"Ama ben futbolu seviyorum ve Alabama'da oynamaya şansım var!"

"Alabama'ya gitmeyi neden bu kadar istiyorsun?"

"Ülkedeki en iyi futbol takımı." Sorması bile saçmaydı.

Babam, masasından bir kalem aldı ve arkasına basarak birkaç kez açıp kapadı. "Seni oynatacaklarını düşünmüyorum."

"Neden bahsediyorsun? Elbette oynatacaklar."

"Seninle birebir görüşmeden yerleşkeye davet edip tam burs teklif etmelerini tuhaf bulmuyor musun?"

Kafam önüme düştü. Ben de aynı şeyi merak etmiştim. "Belki geçen yıldan birkaç kaydımı izlemişlerdir."

"Üstüne bir de sana takvim pozu verdirdiler. Sanki seni sergilenecek bir ganimet olarak istiyorlar. Ve aynısını abine yapsalar ona da bunları söyledim."

"Baba, Tennessee'deki en iyi futbolculardan biriyim. Alabama'nın onlara birkaç maç kazandırmamı isteyebileceklerini hiç düşünmedin mi?"

Babam başını iki yana salladı ve kalemmini birkaç kez daha açıp kapadıktan sonra tepesini kemirmeye başladı. "Harcayacağın uzun saatlerin, alabileceğin darbelerin, altmış tane Jake Reynolds'la sürekli başa çıkmak zorunda kalacağının... pisliklerin seni sürekli aşağılamaya kalkışacaklarının farkında mısın?"

"Evet, baba. Bunların farkındayım."

Babam bana uzun uzun baktı, sonra yerdeki bir futbol topunu havalandırıp kucağına attı.

Topu elinde çevirerek pencereye doğru ilerledi. "Jordan, seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Daha iyi olmaya çalışacağım."

Boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim ve zar zor yutkunabildim. "Ben de seni seviyorum, baba."

"Bu arada, erkek arkadaşınla ilgili konuşmak için Teksas'tan Buddy Simpson'ı aradım."

Buddy, babamın eski arkadaşlarından biridir. Cowboys'da oynamıştı ama şimdi Teksas'ta takılıp futbol ortamlarını takip etmek dışında fazla bir şey yapmıyor. Teksas'ta futbolla ilgili bir şey olursa Buddy'nin genellikle haberi olur.

Babam topu havaya atıp tuttu. "Geçen yıl birkaç okul onunla ilgilenmiş fakat Ty aramalara ve e-postalarına cevap vermemiş," dedi babam. "Aralarında Florida bile var."

"Yani bize yalan mı söyledi?" diye sordum, parmak ucumu avcumun içindeki çizgilerin üstünde gezdirerek.

"Hı hı."

Derin bir nefes aldım. "Şaşırmadım. Sadece, ailesinin başına gelenlerle ilgileniyor... ve kız kardeşinin iyi olduğundan emin olmak için uğraşıyor..."

"Ona yardım etmek istiyorum; ona ve kız kardeşine. Onun için endişeleniyorum."

Ty'ın dün akşamki ağlamaklı halini düşünerek, "Ben de endişeleniyorum," dedim.

"On yedi yaşında bir oğlan, kız kardeşi ve hasta annesinin bakımıyla ilgilenmek zorunda kalmamalı."

"Evet. Ama ne yapabileceğimi bilmiyorum. Yardım istemiyor. Kontrolün elinde olmasını istiyor."

Babam topu bana attı. Yakaladım ve tekrar ona attım. "Pekâlâ, o zaman kontrolü ona verelim. Annesinin bakımı için ona ihtiyaç duyduğu parayı vereceğimi ona borç vereceğimi ama faiziyle geri istediğimi söyle."

Gülümsedim. "Bu fikri sevdim."

"Buna razı olacağını düşünüyor musun?"

"Belki. Bunu onunla bir konuşacağım."

"Tamam. Biliyor musun, Jordan, Ty futbol yerine başka bir şeyle ilgilenseydi, mesela matematik kulübünde olsaydı da ona yardım etmek isterdim."

Muhteşem Donovan Woods, bazen çok kafadır.

işler daha kötüye gidiyor

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 4 gün

Üçüncü maçımızdan önce kamyonetimle okulun otoparkına girerken telefonum çaldı. Arayan Mike'tı.

"Hey, abi, tahmin et, ne oldu."

"Ne?"

"Alabama'nın spor direktörü bir e-posta daha attı. Bir arkadaşım, bir Alabama mezunu bu akşam beni izlemeye gelecekmiş." Takım yetkililerinin sezon boyunca her oyuncunun yalnızca bir maçını izlemelerine izin verildiği için bazen bir oyuncunun diğer maçlarını izlemeye destekçilerini veya mezunları gönderebiliyorlardı. Tuhaf bir durumdu ama işler böyle yürüyordu. "Ve fotoğraflar için bana teşekkür etmiş," diye ekledim.

"Harika."

Kontağı kapadım. "Salı günü yerleşke ziyaretine benimle gelecek misin?"

"Gelemem. Büyük bir tarih sınavım var." Kamyonetten indiğim sırada, "Dinle, oraya giderken güzel giyinmelisin. Bir elbise giy, saçlarını yaptır, tamam mı?" diye ekledi.

"Neden?"

"İlk maçında antrenörle konuştuğumu hatırlıyor musun?"

“Evet.”

“Takıma katılırsan, antrenörlerin senden bir hanımefendi gibi davranmanı bekleyeceklerini söyledi.”

“Ne? Neden?”

“Bilmem. Muhtemelen belli bir imaj oluşturmak istiyorlar.”

“Ah.”

“Pekâlâ, Alabama’da oynamak istiyorsan, söylediklerini yapmak zorundasın. Buna ha şimdi başlamışsın, ha sonra.”

“Tamam,” dedim, titrek bir sesle. “Sanırım bunu yapabilirim.” Ama bu hiç benlik değildi. Futbol sahasında koşturmak ile hanım hanımcık davranmanın ne ilgisi vardı?

Futbol oynamaya karar verdiğim zamanı hatırladım. Aslında, çocuk ligindeki Eşekarıları takımında bir ponpon kız olarak başlamıştım. Annem bana etek giydirmiş, saçıma kurdeleler bağlamış, elime ponponları vermişti. Henry oyun kurucu pozisyonundaydı ve ben, tezahürat edip dans etmek yerine birkaç ağacın arkasında çekirge avına çıkmıştım çünkü balık tutarken iyi yem çok önemlidir. O sırada top sahadan çıktı, ben de topu aldığım gibi geri fırlattım ve top, Henry’nin paslarından daha da uzağa gitti. Henry topu yakaladı, bana doğru koştu ve eksik ön dişleriyle, kocaman gülümseyerek, “Vay be, çok iyisin,” dedi. “Maçtan sonra pizza yiyip masa hokeyi oynamak ister misin? Ben ve takımla birlikte?”

O gün ponponlarımı, kramponlara terk etmiştim. Ve Henry bir top tutucu olmuştu. Ve yüreğimin bir parçası da onun olmuştu.

Soyunma odasına gittim, üstümü değiştirdim ve saha kenarına çıktım. Henry’nin, ay ışığında, yıldızların altında Carter’la sohbet ettiğini gördüm. Alabama meselesini ve babamla konuştuklarımızı anlatmak için yanına gitmek üzereydim ki Koç beni kenara çekti.

“Koç, Alabama bu akşam beni izlemeye birlerini gönderecekmiş!”

Koç gülümsemeksizin taktik tahtasını göğsüne dayadı ve gözlerini, çocukların ısındığı sahaya dikti.

“Woods, sana ne olduğunu bilmiyorum ama bana tek kelime söylemeden iki antrenmana birden gelmemelik yapamazsın.”

Kramponlarıma bakarak, “Üzgünüm, Koç,” diye mırıldandım.

“Alabama burada olmasaydı, kışını yedek kulübesinden çıkaramazdın ve Ty’ı oyuna sokardım. Anladın mı?”

Başımı kaldırıp Koç’un gözlerine baktım. “Bir daha olmayacak. Söz veriyorum.”

“İyi. Yoksa Ty, baş oyun kurucumuz olur. Sen bu takımın liderisin, Woods. Bu çocuklar senden çok şey bekliyorlar. Antrenmanlara katılacak kadar umursamıyorsan ya da en azından hayatında neler olduğunu bana anlatma zahmetinde bulunmuyorsan kaptan olmayı da hak etmiyorsun demektir.”

Her şeyi feci berbat etmiştim.

Sadece bu maçı atlatmak zorundaydım. Alabama’ya, çok iyi bir oyuncu olduğumu ve nasıl giyindiğimin bir öneminin olmadığını kanıtlamalıyım. İskoç eteği giyip sahada gayda çalsam bile futbol yeteneğimi takdir etmelilerdi.

“Üzgünüm, Koç.”

“Git de biraz talim yap,” dedi, taktik tahtasıyla sahayı işaret ederek.

Henry’ye doğru hafifçe koştum ve onu diğerlerinden uzaklaştırdım fakat her zamanki rahat ve oyunbaz halinden eser yoktu, kaskatıydı.

“Ne oldu?” diye sordu, elleri kalçalarında.

“Futbola başladığım zamanı hatırlıyor musun? Çekirge ararken topu yakalayıp sana attığımı?”

“Hayır.”

Ne? Bununla ilgili sürekli şakalaşırdık. Gelecekte Titans’ın oyun kurucusu olma olasılığını nasıl da mahvettiğime dair.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, soyunma odasından çıkıp sahada yerlerini alan ponpon kızlara bakarak. Carrie, arkaya doğru perende atınca kalabalık da ellerini kollarını sallayarak tezahürata başladı.

“Konuşmak istediğim birkaç konu vardı,” dedim. Henry iyi miydi? Gözlerime bakmıyordu. “Maçtan sonra bize gelmek ister misin? Film izleriz, ha?”

“Gelemem.” Kollarıyla daireler çizerek ısınıyordu.

“Ah. Bu akşam ne yapıyorsun?”

“Hiç.”

“O zaman neden gelmiyorsun?”

Gözlerini sahaya dikti ve “Çünkü gelmek istemiyorum Woods,” dedi.

Kaskımı kafama geçirdim ve yanağımın içini dişledim. Bana daha önce hiç böyle davranmamıştı.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var,” dedi.

Bir hakem, “Kaptanlar,” diye seslendi ve Henry hiçbir şey söylemeden kenar çizgisine gitti.

Kaskımın kayışını yavaşça bağlarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Henry arkadaşım olmazsa ben boş bir kabuktum. İçinde şarkı olmayan bir albüm gibi.

“Woods,” diye bağırdı Koç, taktik tahtasını sallayarak, “Yazı turaya git.”

Başımı kaldırdığımda görüşüm gözyaşlarımdan bu-

lanıklaşmış halde Carter ve JJ'in bana doğru koştuğunu gördüm. JJ dirseğimden tuttu ve beni sahanın ortasına götürürken kulağıma eğilerek, "Sorun nedir?" diye fısıldadı.

"Bir Alabama mezunu, beni izlemeye geldi," diye mıldandım.

"Çok iyi," dedi Carter, sırtıma hafifçe vurarak.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim.

"Harika bir maç çıkaracaksın," dedi JJ. "Northgate'in hiçbir avantajı yok. Sen varken hiçbir şey yapamazlar."

"Carter... yazı turayı sen halleder misin?" diye fısıldadım ve Carter hafifçe omzuma vurarak başını salladı.

Carter tura dedi, tura geldi. Topu karşılamayı seçti.

Yedek kulübemize doğru giderken, "Teşekkürler," dedim. Henry başlangıç vuruşunu karşılamak için sahaya koştu ve ben omuzlarımı silkeleyip Gatorade'imi yudumlarken Ty geldi.

Gözlerime bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Hiç."

Kaskını kolunun altına aldı ve diğer eliyle ensesini ovdu. "Şeyden, yani, birlikte olduğumuzdan beri tuhaf davranıyorsun. Kendini baskı altında falan hissettiysen... özür dilerim."

Şu an bu konuşma o kadar gereksizdi ki. "Öyle bir şey değil. Sadece oyun kafasına girmem gerekiyor."

Northgate başlangıç vuruşu için hazırlanıyor, Henry de topu karşılamak için sayı çizgisinde zıplıyordu, benimse dizlerim titriyordu. Kısmen izleyiciler arasındaki Alabama mezunu yüzünden, kısmen Henry'den ama çoğunlukla, hayatımın son bir ay içinde tamamen değiştiğini hissetmemden kaynaklanıyordu.

Kontrollü olmaya alıştım ama artık onu bile sağlamıyordum. Antrenmanları kaçırınca, kalan kontrolümü de kaybetmiştim.

“Oynayabileceğinden emin misin?” diye sordu Ty. “Bölge finallerine gidebilmek için bu maçı kazanmak zorundayız.”

“Ben iyiyim,” dedim, dişlerimin arasından.

“Tamam. Köşelerden gelecek ani saldırılara hazır ol.”

“Biliyorum.”

Başını iki yana salladı, birkaç saniyeliğine kalabalığa baktı, “Maçtan sonra konuşmamız gerekiyor,” dedi ve Koç’un yanına gitti.

“Amannegüzel,” diye fısıldadım, kendi kendime.

Tribünlere göz gezdirerek annemi aradım. Bay ve Bayan H’in yanında oturuyordu. Henry’nin, babası sonunda bir maçına gelebildiği için mutlu olduğundan eminim. Güzel bir duygu olmalıydı.

Annem aşağıya, bana bakarken yüzünden kaygı akıyordu. Sessizce dudaklarını oynatarak, “Seni seviyorum,” dedi.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünerek ona el salladım.

Northgate topu attı ve Henry otuz yarda çizgisine kadar gittiye de sonra yere serildi. Takım ve taraftarlar çığlıklar atıyor, alkışlıyordu ve bando takımımız savaş müziği çalıyordu. JJ’le sahaya çıktık ve JJ, pozisyonumuzu almadan önce sırtıma hafifçe vurdu. Ellerim titriyordu.

“Z dağılımı, on sekiz,” diye bağurdım ve JJ topu bana attı. Sahayı tarayarak üç adım geriledikten sonra Higgins’e kısa bir pas attım. Higgins, topu yakalamak için zıpladı ama top tam kafasının üstünden uçtu. Başarısız pas.

“Lanet olsun,” diye mırıldandım. Terli ellerimi havlu-ma sildim.

Tekrar yerlerimize geçtik.

Topu yine JJ attı. Oyunu basitleştirerek topu Bates’e pasladım ve on beş yarda kazandık. Bu iyi olmuştu.

Sonraki tur mu? Topu sahanın ilerisindeki Henry'ye savurdum ama o son saniyede bir köşe savunmacısından kaçınca top, savunmanın kucağına düştü.

Kaptırdık.

Köşe savunmacısı bizim sayı çizgimize doğru fırladı. Koşup üzerine atıldım ama onu ıskaladım ve havalanıp çimlerin üstüne sırtüstü düştüm. Ah.

Savunma oyuncusu sayı yaptı. Hem de benim yüzümden.

Bok gibi oynadığım için.

Yedek kulübemize ilerlerken Carter, "Sorun yok," dedi.

"Sorun var." Geçen yıl boyunca topu yalnızca bir kez, eyalet şampiyonluğundaki maçımızı batırdığımda kap-tırılmışım.

Bunu tekrar yapamazdım.

Northgate'in topu atmasından sonra JJ ve ben aceleyle sahaya döndük. "Sen halledersin, Woods," dedi.

İlk turda on yarda için topu Bates'e attım ama sonraki aşamada topu düşürdüm ve peşinden koşarken bir darbe aldım. Kaskım yere savruldu. Birisi burnuma tuğla atmış gibiydi.

Neyse ki JJ topu kurtarmıştı.

Ama on yardayı kaybettik.

Çocuklarla konuşurken ellerim titriyor, derin nefesler alıyordum. "Henry'ye doğru gidin. Sahanın ucuna doğru bombalama yapacağım."

Ellerimizi çırpıp ayrıldık ve JJ tekrar topu attı. Beni de-virmeye çalışan, ikinci hat savunmasından kaçarak geri-ye doğru birkaç adım attım ve topu Henry'ye attım ama pas kısa kaldı. Yeterince kuvvetli atamamıştım ve Henry de yanlış yöne gitmişti; topa doğru gelmesi gerekiyordu ama bunu yapmamıştı.

Topu yine kaptırdık.

“Hay sıçayım!” diye bağırdım. Higgins, üstüme gelen son sıra savunmasını engellemeyi başardı ama yine de top Nothgate’teydi.

Yedek kulübesinden bağırان takım arkadaşlarımı duyabiliyordum. Ty, kollarını iki yana açmış, “Ne halt ediyorsun, Woods?” diye bağıırıyordu.

“Sadece benim hatam değil!” diye bağırınmak istiyordum ama kaptanlar bunu yapmazdı.

Henry başını çevirdiğinde oyunu mahvettiği için kendine kızdığı belli oluyordu.

Tel örgülerin hemen arkasında duran üniversite temsilcileri ve mezunlarına bakıp şapkasında Alabama logosu olan adamı buldum. Başını iki yana sallıyor, defterine notlar alıyordu. Yanında da turuncu bir Tennessee yağmurluğu giymiş bir adam duruyordu. İşte, bu harikaydı. Böylece her şeyi mahvettiğimi Mike da öğrenecekti.

Alabama’nın zamanını boşa harcamışım.

Kaskımın kayışını gevşettim ve onlarca kameranın kör eden ışığında rüzgâr gibi koşarak yedek kulübesine gittim. Kahrolası gazeteciler.

Koç bana doğru gelirken Henry benden mümkün olduğu kadar uzak duruyordu ama bana bakarken şiddetli soluk alışverişlerini görebiliyordum. Güzel. Bunun, kendi hatası olduğunu bilmesi gerekiyordu. Yüreğimi darmanın etmek için maçın bitmesini bekleyemez miydi?

“Neler oluyor, Woods?” diye sordu Koç.

“Üzgünüm, Koç,” dedim, omuzlarımı silkerek.

“Ben de üzgünüm. Kafanı oyuna veremiyorsun. Seni oyundan alıyorum,” diye fısıldadı.

Ve hemen o anda başımı kaldırıp tribüne baktığımda babamın, annemin yanağını öperek yanına oturduğunu gördüm.

kafayı yemek

Ty skoru 28-7'ye yükseltti.
Topu saha boyunca defalarca
Higgins'e doğru yağıdırırken
Zerre zorlanmadı.
Muhteşem Donovan Woods sonunda teşrif etti,
Tribünde oturup
İmza dağıttı,
Gülümsedi ve kahkahalar attı.
Sanki oyundan çıkarılacağım,
Sanki Ty'ın oyuna gireceği içine doğmuştu da
Bunun için gelmişti.
Mike'ın okulundan bir temsilci geldi,
Ty'ı ağız açık izledi.
Daha da kötüsü,
Bay Henry de geldi
Ama Henry'yi gerçekten oynarken göremedi;
Ty, Henry'ye hiç pas vermedi.
Alabama şansımı kaybettim.
Kaskımı dolabıma fırlattım.

günün spesiyali

alabama'ya gidebilecek miyim ki?

Maçtan sonra Ty'la birlikte kamyonetime yöneldik. Hâlâ konuşmak istiyordu.

Otoparkta, annesinin Ford Taurus'una dayanmış halde oynayan JJ ve Lacey'nin yanından geçtik. Gerçekten mükemmel.

Higgins kamyonetinden rap şarkıları bangırdatarak kutlama yapıyordu ve Carrie ile Marie, Carter'ı şenlik ateşi yakması için ikna etmeye çalışıyorlardı.

Kristen, "İyi oyundu, Ty!" diye seslendi. Higgins'in bagaj kapağının üstünde oturmuş, bacaklarını sergiliyordu.

Higgins de Ty'ın sırtına vurarak, "İyi işti, Green!" diye ekledi.

Hiç kimse bana bakmıyordu.

Sonra Henry'yi gördüm, kamyonetinin bagaj kapağına oturmuştu, Savannah Bailey de Henry'nin bacaklarının arasında, ayakta duruyordu. Kızı öptü, bir eliyle kalçasını kendine doğru çekti, diğer elini de kahverengi saçlarına gömdü ve ben, göğsüme tuhaf bir acının saplandığını hissettim.

"Okulda birlikte olmadığı kız kaldı mı?" diye sordu Ty, Henry'yi göstererek.

“Güzel soru.”

Henry, yaptığı işe ara vererek Savannah’nın omzunun üstünden bana baktı. Sessizce, “Üzgünüm,” dedi.

Çok kızgın olmama rağmen belli belirsiz gülümsedim. “Anahtarlarını ver,” dedi Ty, elini uzatarak.

“Neden?”

“Anahtarları ver. Üzgünken araba kullanamazsın.”

“Üzgün değilim!” diye terslendim.

“Babamın bir araba kazasında öldüğünü biliyorsun.”

Anahtarları gönülsüzce Ty’a verdim. Anahtarları elimden çekip aldı, kamyonete bindik ve Ty, sürmeye başladı. Bir dakika sonra Henry’den bir mesaj geldi: Gerçekten çok üzgünüm.

Cevap yazdım: Peki.

Ama o kadar basit değildi.

Henry’yi düşünmek göğsümde bir sızıya neden oluyordu. *Bu* ne kadar sürecekti?

Ty’ın evine vardığımızda o, hâlâ tanışamadığım annesinin yanına gitti ve ben oturma odasında bekledim. Sonra uyuyan kardeşini kontrol edişini izledim. Vanessa’nın yüzündeki saçları geriye atarak, yanağına bir öpücük kondurdu.

Ty’ın yatağına oturdum ama o yanıma gelmedi. Çalışma masasından sandalyesini çekti, sırtını çevirdi ve bacaklarını açarak oturdu. Kollarını sandalyenin arkasında birleştirerek bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.”

“Ee, baban bu akşam ciddi ciddi seni izlemeye geldi...”

Gözlerimi devirdim. “Belki antrenmanı asmamın cezasını çekiyordumdur.”

“Maçtan sonra baban, beni abinin okulundan bir antrenörle tanıştırdı.”

“Eh, normal,” dedim, yüzümü ellerime gömerek. Fakat Henry’ye karşı olmadığım gibi Ty’a karşı da bencil olmayacaktım. Babamla korkunç bir ilişkim var diye Ty’ın geleceğini mahvetmeyecektim. Ona baktım ve samimi bir gülümsemeyle, “Bence bu harika,” dedim.

Ty, gözlerini haliya dikti. “İyi olduğundan emin misin?” Kalkıp yatakta yanıma oturdu ve elimi tuttu. “Geçen gece sana bağırduğım için üzgünüm.”

“İyiyim... bekle. Babamla, üniversiteye gidebilmen için annenin bakımına yardım etmesi meselesini konuştum.” Ty, içini çekerek kendini sırtüstü yastığına attı. Ben de yanına uzandım. Yastığa sinen sabun kokusunu içime çektim. “Yardım istemediğini biliyorum; inan bana, ben de istemezdim ama bir borç olarak kabul etsen? Üniversite bittikten sonra faiziyle ödemek şartıyla?”

Ty bana baktı. “Faiziyle.”

“Evet, mesela Ulusal Lig’e girince.”

“Gireceğimin garantisi yok.”

“Denemeden bilemezsin. Ve bunu da ailemin önerdiği parayı kabul ederek yapabilirsin. Babam, bana karşı geze-gendeki en pislik adam olsa da sen bu fırsatı kaçırmama-lısın. Kendin için değilse bile Vanessa için. Üniversiteye gidersen onun için şu anda yaptığından daha fazlasını yapabilirsin.”

“Woods, bunu kabul etmeden önce senin bunu isteyip istemediğini bilmem *gerekiyor*.”

“Tabii ki parayı almanı ve üniversiteye odaklanmanı istiyorum.”

“Bizi kastediyorum. Benimle birlikte olmak istiyor musun?”

Henry’ye hissettiğim kadar güçlü olmasa da Ty’a karşı da bir şeyler hissediyordum. Yakışıklıydı, tatlıydı ve futbolun benim için önemini anlıyordu. “Evet, istiyorum.”

“Senden çok hoşlanıyorum. Geçen aylarda başıma gelenlerden sonra daha fazlasını kaldıramam.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Buraya taşındığımda ne olacağını bilmiyordum. An-nemin bakımı ve kız kardeşimin okulu dışında hiçbir şey umurumda değildi. Bu meseleleri çözdüğümde, en azından bir süreliğine biraz bencil davranabileceğimi düşün-müştüm. Futbol oynayıp, arkadaş edinebilirdim... ve sonra seninle tanıştım.”

Tırnaklarımı kemiriyor, içimdeki sızının daha derin bir acıya dönüştüğünü hissediyordum. Jordan Woods’un bir gönülçelen olabileceği kimin aklına gelirdi? Sağımda solumda ne kadar futbolcu varsa hepsinin kalbini fethediyordum. Nedeni kesin, yeni destekli sutyen olmalıydı.

“Ve sana iyice kapılmaya başladım; azmini ve ciddiye-tini seviyorum. Aramızda olanlara inanamıyorum. Ama sen benimle olgun ve ciddi bir ilişki yaşamayacaksan, şu anda bitirebiliriz,” diye devam etti.

“Bitirmek mi?”

“Evet. Henry’yle birlikte ortadan kaybolmaya devam edeceksen, ne yaptığınızı bilemeyeceksem, bu ilişkiyi istemiyorum. Sana ulaşamamak hoşuma gitmiyor. Nerede olduğunu bilmem gerekiyor.”

Bana, kardeşine kızdığı gibi kızdığına göre onun için çok önemli olmalıydım. Telefona cevap vermek zor bir şey değildi. “Bundan sonra telefona cevap vereceğim. Önceki gün için üzgünüm. Telefonumu arabada bırakmışım.” Yalandı.

“Güzel. Ve geceleri Henry’nin senin evinde kalmasına dayanamıyorum. Bunu yapmasanız?”

Pekâlâ, Ty’ın Henry’yle arkadaşlığıma karışması *faz-laydı*. Ty’la kaç gündür çıkıyordum? Beş mi? Ve şimdi-den Henry’yle arkadaşlığımı mı sorguluyordu? Aslında

haksız sayılmazdı. Demek istediğim, daha iki gün önce Henry için bu ilişkiyi bitirmeye hazırdım. Ama eğer Henry'yle birlikte olamayacaksam, Henry bir pislik gibi davranmaya devam edecekse, gözümün önünde başka bir kızı öpecekse hayatımı beklemeye alamazdım.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diyen en iyi arkadaşım için erkek arkadaşımдан vazgeçmeyecektim.

"Ty... ilişkimizle ilgili ciddiym. Henry, yıllardır benim en iyi arkadaşım ve onunla takılmamayı hayal dahi edemem ama artık bizde kalmayacak. Ve aramızda hiçbir şey olmadığını bilmelisin. Sen, benim şimdiye dek istediğim tek erkeksin. Her konuda ilksin."

"Ne? Bunu bana neden söylemedin? Jordan..."

Elini tuttum. "Ben iyiyim. Ama iyi olmadığını düşündüğüm bir şey var, bu akşamki oyunun. Neden Henry'ye pas atmadın?"

Ty bana yan yan baktı. "Şey... bilmiyorum... Sanırım ona kızmıştım. Çarşamba günü onun da senin gibi bir anda ortadan kaybolduğunu duydum. Ve sen telefonunu açmayınca... düşündüm ki..."

Eğilip onu öperek sözünü kestim. Bu öpüşmeyle, Ty'a ne kadar ciddi olduğumu ve olacağımı anlatıyordum.

Karşılıksız sevgi, mönüdeki en pahalı şeyse insan gü-nün spesiyaline razı olabiliyor.

hem pastam dursun

kaç gün mü kaldı? alabama'ya 1 gün

Pazartesi günü antrenmandan sonra Ty'la kamyonetime yaslanmış, küçükler takımının gözü önünde öpüşüyorduk. Gözlerimi hafifçe araladığımda dokuzuncu sınıftan iki çocuğun bize baktığını gördüm. Sırıttım ve Ty'ı öpmeye devam ettim. Gözlerimi ikinci açışında Koç'un bize bakarak şapkasını çıkardığını ve kafasını kaşıdığını gördüm. Taktik tahtasına odaklanmaya çalışsa da birkaç defa başını kaldırıp bize baktı, sonra gerisingeri okula girdi. Bu, bir futbol antrenörünün gördüğü en garip sahne olmalıydı: iki oyun kurucunun yiyişi.

Gözlerimi üçüncü açışında, nihayet soyunma odasından çıkan Henry'nin bize dik dik baktığını gördüm ve hemen öpüşmeyi bıraktım çünkü hiçbir şekilde onu kırmak istemiyordum.

"Woods, lütfen kendine bir oda bulur musun? Gerçekten," dedi Henry.

Ty benden uzaklaştı ve gözlerimin içine bakarak sırtıttı. "Ne istiyorsun, Henry?" diye sordu.

Henry sadece bana bakıyordu. "Bir dakikanı alabilir miyim?"

"Elbette," dedi Ty ama yerinden kıpırdamadı. Döndü ve beni korumak istercesine kolunu belime doladı. Beni

Henry'yle yalnız bırakmayacağını anlatmak ister gibiydi.

"Yalnız," dedi Henry.

"Ona söyleyeceğini, bana da söyleyebilirsin," dedi Ty, parmaklarını kürekkemiğine gömerek.

"Ty," diyerek araya girdim, "en iyi arkadaşım, istediğim zaman konuşabilirim." Ona uzaklaşmasını işaret ettim, Ty da başıyla onayladı. Elimi sıktıktan sonra Higgins'le konuşmak için otoparkın diğer ucuna gitti.

Henry, Ty'ın arkasından ters ters bakarak, "Böyle davranamaz," dedi.

Ty'ın nasıl davranacağı, Henry'yi ilgilendirmiyordu. "Ne oldu?" diye sordum, kamyonetime yaslanarak.

"Bu gece sizde kalabilir miyim? Evden uzaklaşmam gerekiyor."

Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunda benimle takılmamasına içten içe kızarak, ellerimi şortumun cebine soktum. Yalnız kalma ihtiyacına ne olmuştu?

"Henry, bunu yapamayız. Artık bir erkek arkadaşım var."

"Öyle mi? Hiçbir şeyin değişmeyeceğini sanıyordum."

"Ama bu değişmek zorunda. Erkek arkadaşım varken başka bir erkekle aynı yatağı paylaşamam."

"Ben herhangi bir erkek değilim Woods."

"Biliyorum ama bir daha bizde kalamayacağına dair Ty'a söz verdim."

Henry küplere binmişti. Altdudağını ısırtıyor, birini yumruklamaya hazırlanır gibi yumruğunu ovuyordu. "JJ ve Carter haklıymış. Ty'ın her şeyi eline geçireceğini söylemişlerdi. Pozisyonunu çoktan elinden aldı. Sahayı o kontrol ediyor. Ve şimdi de seni benden uzaklaştırıyor."

"Bu doğru değil! Cuma günü maça çıkabildi çünkü ben antrenmanları asmıştım ve berbat oynuyordum."

"Cuma günü bana tek bir pas bile atmadı!"

"Bu benim sorunum değil. Belki sen boşa değildin."

"Bunu söylediğine inanamıyorum. Boşta olduğumu biliyorsun."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum Henry. Hem karım doysun hem pastam dursun diyemezsin."

"Sanki anlamını biliyorsun da."

Ağlıyordum. "Pardon ama ben aptal değilim. Her şeyin aynı kalmasını bekleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğine karar vermiştik!"

"Ben artık Ty'la birlikteyim. Benden tek bir şey istedi; senin, benim evimde kalmamanı."

"Jordan..." İki eliyle buklelerini çekiştirirdi.

"Ve madem onun beni senden uzaklaştırmasını istemiyordun, o zaman cuma günü sana çok ihtiyacım varken benimle konuşsaydın." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Ya da hâlâ şansın varken benimle birlikte olsaydın."

"Bak, Woods, biz asla birlikte olmayacağız, o yüzden bunu unutmaman gerekiyor."

"Unuttum bile." Yalan.

Henry bana bakıyordu. "Bunu aşmanın senin için bu kadar kolay olduğunu duyduğuma sevindim."

"Bu senin hatan, Sam. Buradaki her şeyi sen idare ediyorsun. Ama bir durup benim ne isteyebileceğimi hiç düşünmüyorsun. Sadece bana işlerin bundan sonra nasıl olacağını söyledin. Beni Ty da, sen de kontrol etmiyorsunuz. Ben, kendimi kontrol ediyorum."

Henry, bulutlu, mavi gökyüzüne bakarak alay edercesine bir kahkaha attı. "Zırvalama. Herkesin seni kontrol etmesine ve nasıl hissetmen gerektiğini söylemesine izin veren sensin bir kere. Ty, Kristen Markum, Alabama, baban..."

"Defol git. Alabama bursunu kaybedersem, sebebi sensin."

Kamyonetime bindim, kapıyı çarptım ve alnımı direksiyona gömdüm. Gözyaşları içinde, Ty'ın geri geldiğini ve Henry'yle kamyonetin arkasında birbirlerine bağıldıklarını gördüm. Kontağı çevirdim ve oradan uzaklaştım.

Hayatım bir aydan kısa sürede nasıl bu kadar darıma-
dağın olabilmisti?

O gece, *Monday Night Football* başlamadan önce egzersiz salonumuza girdim ve kum torbasını yumruklamaya başladım.

“Pislik,” diye bağırdım, yumruğumu indirerek. “Be-yinsiz,” dedim, torbayı tekmeleyip duvara doğru bir metre kadar savurarak. “Beni sevdiğini sanmıştım! Sen benim Alabama şansımı elimden aldın.” Birkaç yumruk daha salladım ama kapıdan gelen höpürtüleri duyunca durdum.

Kum torbasının arkasından bakınca Carter'ın ağzında bir pipetle Slurpee içtiğini gördüm. Saate baktığımda maçın beş dakika sonra başlayacağını fark ettim. Neyse ki Vikings-Chargers maçı, Henry'ye olan öfkemi kafamdan atmak için iyi araçtı.

“Selam,” dedim, eldivenlerimi çıkarıp alnımdaki teri atletimle silerek.

“Selam,” dedi Carter, yanıma gelip bana bir kâğıt bardak uzatarak. “Slurpee'nin seni neşelendireceğini düşündüm. Çilekli limonata aromalı.” Ben pipetle içeceğimi yudumlarken Carter gülümsüyordu. Lanet olsun, Slurpee çok güzeldi.

“Teşekkürler,” dedim. Bir ağırlık sehпасına oturup dizlerime doğru eğildim. “Babama, buraya 7-Eleven'dan bir Slurpee makinesi almasını söylemeliyim. Langırt masasının yanına koyabiliriz.”

“Ama sonra JJ ve ben buradan hiç ayrılmayız,” dedi Carter, gülerek.

“Benim için sorun yok. En azından siz dangalaklık etmiyorsunuz.”

Carter derin bir soluk alıp verdi, sonra yeniden içeceğini höpürdetti.

“Henry iyi mi?” diye sordum ama bugün ben ayrıldıktan sonra neler olduğunu bilmek isteyip istemediğimden emin değildim.

“Yani...”

“Bana karşı açık ol, dostum. Benden nefret mi ediyor?”

“Elbette hayır.” Carter gözlerini tavana dikti, yüzüme bakmıyordu. “Seni her şeyden çok seviyor,” dedi alçak sesle, sonra bardağının tepesini açıp sallayarak buzları yukarı çıkardı.

“Bana anlatmadığın bir şeyler var.”

Carter yine derin bir nefes aldı. Böyle şeylerden konuşmamız çok garipti. Yani, cuma günü Cool Springs’in takımını nasıl yeneceğimizi planlamamız gerekmez miydi?

“Eh, pekâlâ,” dedi. “Birbirlerine daldılar ve biz onları ayıramadan Henry, Ty’ın çenesine yumruk attı, Ty da Henry’nin burnunu ezdi ve Henry, Ty’ın gözünü morarttı. Ciddi bir hasar yok ama ikisi de bir hafta okuldan uzaklaştırma cezası aldılar ve cuma günü oynayamayacaklar.”

“Güzel.”

Carter boğazını temizledi. “Güzel mi?”

“Evet, güzel,” dedim ve ayağa kalkıp kum torbasını yeniden tekmeledim. Torba daire çizerek gidip geldikçe tavana asılı zincirleri gıcırdıyordu. “Yani oyun boyunca sahada olabileceğim ve Henry’ye top atmak zorunda kalmayacağım. Pislik.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Jake Reynolds ağzını her açtığında kendini böyle hissediyor olmalıydı. Yeniden ağırlık sehпасına

çöktüğümde içimde bir ağlama isteği kabardı. Henry ve Ty'ı ne kadar incittiğime inanamıyordum.

Ve Alabama da artık beni istemeyecekti.

Carter, yanıma oturdu ve kolunu belime doladı. Başımı onun omzuna yasladım ve "Bir daha futboldan uzaklaşmayacağıma söz veriyorum," dedim.

Carter başını sallayarak sırttı. "Evet, insanın iyi arkadaşları ve futbol varken kız arkadaşına neden ihtiyaç duyar ki?"

JJ aniden kapı eşiğinde belirip sırttı. "Bir futbol topuyla işi pişirecekseniz sizi yalnız bırakabilirim." Cüzdanını açtı ve birkaç kondom çıkarıp bize fırlattı.

"Kes sesini, dostum," dedim, kondomlardan kaçarak, "yoksa seni döve döve dışarı atarım ve bu senin için çok kötü olur çünkü babama bize bir Slurpee makinesi almasını söyleyeceğim."

Elimizdeki bardaklara bakarken JJ'in yüzünde bir kırılganlık ifadesi belirdi. "Benim Slurpee'm nerede?"

Carter başını iki yana salladı ve kapıyı gösterdi. "Artık maç izleyip biraz langırt oynayabilir miyiz?"

"Hadi o zaman," dedi JJ, acelemiz varmış gibi ellerini çırparak. Arkadaşlarımı seviyordum; kendimi şimdiden iyi hissetmeye başlamıştım. Tek eksiklerimiz Henry'ydi. Bugün ikimiz de birer pislik gibi davransak da, onun iyi ve burada, yanımda olmasını istiyordum.

Birkaç tur langırt oynayıp JJ ve Carter'ın kıcını tekmelediğimde, Vikings, on puan farkla öne geçmişti ve Henry hâlâ görünürde yoktu.

"Henry geliyor mu?" diye sordum JJ'e, kısık sesle. Yine ağlama krizine yakalanmamak için dudağımı ısırıyordum.

JJ, dart tahtasına bir ok fırlattıktan sonra bir saniyeliğine gözlerime baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Sanmıyorum Jordan."

alabama'ya yolculuk

Planım mı?

Spor departmanı direktörüne ve antrenörlere, cuma akşamı bir talihsizlik olduğunu, Joe'nun Yeri'ndeki yiyecekler yüzünden gıda zehirlenmesi geçirdiğimi söyleyecektim ve futbol tanrılarına, bana bir şans daha vermeleri için dua edecektim.

Bana bir şans daha verirlerse, tek nedeni, babamın *Muhteşem* Donovan Woods olması olacaktı.

Bugünü atlatmak için aileme bel bağladığıma inanamıyordum.

Annem ve ben... ve babam, Alabama Üniversitesi'ne henüz ulaşmıştık. Babam bizimle birlikte arabaya bindiğinde nefesimi öyle bir tutmuştum ki akciğerlerimin patlamadığına şükretmeliydim.

Bugün biraz top atıp tutmayı ve takımdaki oyuncularla tanışmayı umuyordum ama daha çok stadyumu göreceğim için heyecanlıyım.

Babam ve Mike'tan dolayı profesyonel sahalar ve üniversite sahalarında yüzlerce defa bulunmuştum fakat ilk defa *kendi* sahama adım atacaktım. Lise futbolunun metal tribünleri ve ucuz, dondurulmuş, pizzalarına kıyasla,

tarafklarlarım için loca koltuklar  bira ve VIP koltuklar büyük bir gelişme sayılırdı.

Alabama, benden bir hanımefendi gibi davranmamı istediği için yeni bir gri elbise ve topuklu ayakkabılar giymiştim, o yüzden kırmızı-beyaz logolu bayraklarla kaplı avluya girerken sürekli t kezliyordum. Aralarında çok yakışıklı oğlanların da olduğu birçok kişinin dikkatini üstüme çekmiştim. Açıkçası Ty’la kıyaslanamazlardı ama Hundred Oaks’takilerden daha fazla seçeneğim olacağını bilmek beni mutlu etti. Bazıları bize gülümsüyordu.

Anneme dirsek attım. “Babam dikkat etse iyi olur. Bu  niversiteli oğlanların hepsi seni kesiyorlar.”

Annem güldü. “Bu gerçek bir skandal olurdu. Tennessee Titans oyun kurucusunun karısı, yirmi yaşındaki  niversiteli bir gençle katı.”

Sonra esmer tenli, siyah dalgalı saçlı, uzun boylu bir oğlan yanımıza geldi. Ty’y gölgede bırakırdı. “Anne, bu çocukla kasan seni kimse sulamazdı.”

Babam yumruğunu kafama sürterek, “Ne dedin?” diye sordu.

“Baba! Dur,” diye cıykladım, saçımı düzelterek. “Herkes bize bakıyor!” diye ekledim. Bu onu daha çok güldürdü.

Spor departmanını bulduk. Müdür Mark Tucker bizi kapıda, heyecanla karşılayıp, yiyecek, içecek, kahve ikram etmek istedi ve sözünü kesmeseydik bize spa, bir tatil ve yeni bir Ferrari bile teklif edeceğinden emindim.

 devimi yapıp gelmiştim. Bay Tucker, Alabama’nın Spor Departmanı Direktörü olmadan önce olimpik bir kayakıydı. Bir yarışın son saniyelerinde kayaktan düşmüş ve altın madalyayı kaçırmıştı. O yüzden emekli olmuş, ömrü boyunca bir daha kayak yapmamaya falan yemin

etmişti. Sonra üniversiteye geri dönmüş ve okul yöneticiliği diploması almıştı.

“Ziyaretinizden dolayı çok memnun olduk,” dedi Bay Tucker, elimi sıkıp omzuma dokunarak. “Buyurun, ofisime geçelim.” Bize yolu gösterdiği sırada fısıldaşan ve beni işaret eden insanları fark ettim. Bu da neydi böyle?

Annem, babam ve ben, birer sandalye çekip oturduk. Sonra Bay Tucker’ın yükselen sesini duydum ve başımı çevirince asistanıyla konuştuğunu gördüm. “O nerede?” diye sordu Bay Tucker hızlıca, kısık sesle.

“Buna zamanı olmadığını söyledi,” dedi asistanı.

“Ne dediği umurumda değil,” dedi Bay Tucker. “Buraya gelmesini söyle. Şimdi.”

Kimin, neye ayıracak zamanı yoktu?

Bu konuşmayı izledikten sonra başını çeviren babamın kaşları çatılmıştı. Bana baktı.

Bay Tucker kapıyı kapadı ve ceketinin düğmelerini açarak masasına geçti. “Pekâlâ, Jordan, hangi bölümde okumak istiyorsun?”

Yaratıcı yazarlık demek istedim ama son ihtiyacım, gelecekteki takım arkadaşlarımdın, şiirden hoşlandığımı duymalarıydı. “Henüz emin değilim, Bay Tucker. Belki fizik tedavi olabilir. Bilemiyorum.”

Bay Tucker hafifçe güldü. “Endişelenme. Buna karar vermek için çok zamanın olacak. Programımıza katılmayı düşündüğün için ne kadar sevindiğimizi bildiğinden eminim.”

“Evet,” dedim. “Efendim, cuma akşamı oynadığımız maçta kendimi iyi hissetmiyordum, iyi bir oyun çıkaramadım ama bir daha ol...”

Elini salladı. “Endişelenme. En iyilerimize bile oluyor böyle şeyler.”

Cuma akşamı berbat oynamıştım... Nasıl umursamazdı? Belki de Süper G kayak pistinden uçup, kendini çam ağaçlarının arasında bulduğu için bu kadar anlayışlıydı. "Ama..." dedim.

"Cuma akşamı gösterdiğin performans, sorun değil," diye ekledi Bay Tucker.

"Ama topu iki kere kaptırdı," dedi babam. Şaşkınlık ve öfkeyle yüzü bulutlandı.

Bay Tucker tekrar elini salladı. "Burada, Alabama'da ekibin bir parçası olmanı istediğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim. Ama bunun ne demek olduğunu tam bilemiyorum. Potansiyel oyuncularınıza konuşmamı mı istiyorsunuz?"

Bay Tucker, masasındaki kâğıt ağırlığıyla oynamaya başladı. "Pekâlâ... evet, ama hepsi bu değil." Ofisin kapısı sertçe açıldı ve içeriye, bej pantolon, bir yağmurluk ve beyzbol şapkasıyla bir adam girdi. Tipik antrenör kıyafeti. Gelen, başantrenör Rob Thompson'dı. En iyi Amerikan futbolu antrenörlerden biriydi; uzmanlığı ise Ulusal Lig'e oyun kurucu yetiştirmekti. En iyi oyun kurucuların bir kısmı, bu okuldan çıkmıştı.

Ayağa kalktım ve elbisemi düzelttim fakat kendimi tanıtmama fırsat kalmadan Koç Thompson, "Beş dakikan var, Tucker. Antrenmanım var," dedi.

Ağzım açık kaldı. Bir antrenör, potansiyel bir oyun kurucuya beş dakikadan fazla ayıramıyor muydu? Tam burs vermek istedikleri bir oyun kurucuya? Bu da ne demektir?

"Bize on dakika verebilir misin, Rob?" diye sordu Bay Tucker. "Ve Bay ve Bayan Woods ile Jordan'a yerleşkeyi ve stadyumu da gezdireceğim."

"Beş dakikan var," dedi Koç Thompson, babamın elini sıkarken. Annemin diğer yanına oturdu.

Annem dudaklarını büzdü ve çantasını kucağına aldı. Her an kalkıp gidebilirmiş gibi görünüyordu.

Acaba Koç Thompson, Titans'ı sevmiyor muydu? Belki ağabeyim, Alabama'nın bir numaralı rakibi, Tennessee için oynadığından dolayı böyle davranıyordu. Ama bir dakika; ben onlar için çok değerli olabilirdim çünkü Mike'ın nasıl oynadığını ve nasıl düşündüğünü biliyordum. Koç Thompson bunun farkında olmalıydı. Pekâlâ, o zaman bu adamın sorunu neydi?

Babam sandalyesinde arkasına yaslanmış, başparmağı ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturuyordu.

Önce annem söze girdi. "Bay Tucker, Jordan'ın yeni oyuncu alımındaki rolünü açıklıyordunuz. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bazı etkinliklerde konuşma yapmasını ve fotoğraf çekimlerine katılmasını istiyoruz... destekçilerimizin takviminde olduğu gibi. Ayrıca bağış programımızın yeni yüzü olmasını istiyoruz. Yetim çocukları spora yönlendirmeye ve onlara bir takımın, aynı zamanda bir aile olabileceğini göstermeye çalışıyoruz."

Şaşırmıştım. Mike, Tennessee için bunlardan hiçbirini yapmak zorunda değildi. Tabii ki posterleri basılıyordu ama benim verdiğim gibi poz vermek zorunda kalmamıştı. Ve hayır işine ve çocuklara yardım etmeye itirazım olmasa da antrenmanlar, okul ve maç seyahatleriyle birlikte bunlara nasıl zaman ayıracağını anlamamıştım.

"Tamam. Bunları yapabilirim," dedim, Koç Thompson'a bakarak. "Fakat bütün bu faaliyetler, antrenmanlara ayıracağım zamanı etkileyebilir. Top oynamaya odaklanmam gerekmez mi?"

Koç Thompson kollarını kavuşturdu ve pencereden dışarı baktı. "Yakın zamanda benim için top oynayacağını sanmıyorum."

“Ama Tennessee’nin en iyi oyun kurucu istatistiklerine sahip,” dedi babam ve kalbim duracakmışçasına heyecanlandım.

“Doğru; sadece geçen yıl, 2.653 yardalık atış ve otuz bir sayı yaptım.”

Koç güldü ama hoş bir gülüş değildi. “Sanırım, benim beş dakikam doldu, Tucker.” Ayağa kalktı ve kapıyı çarparak ofisten çıktı. Ben bu ahmak için mi oynayacaktım?

Bay Tucker, kapıya ters ters bakarak elini saçına daldırdı ve masasından kalktı. “Koç Thompson’ın kusuruna bakmayın. Çok stresli... bilirsiniz, Florida maçı yaklaşıyor. Size okulumuzu gezdirmeme izin verin.”

“Kızım takımın bir parçası olduktan sonra Koç’un kızına bu şekilde davranmayacağını umuyorum,” dedi anem, ellerini önünde kavuşturarak.

“Ah, elbette hayır,” dedi Bay Tucker, ofisten çıkmamızı işaret ederken.

“Bence eve dönelim,” dedi babam.

“Ama henüz sahayı görmedim.”

“Sanırım yeteri kadarın gördük.”

“Baba, yapma,” diye fısıldadım, ayak parmaklarımın ucunda esneyerek. Buradan ayrılmam için her şeyi bahane edebilirdi. Bay Thompson kötü bir günündeyse ne olmuştu? “Alabama benim hayalim.”

Babam bir elini omzuma koydu ve sonunda başıyla onayladı. “Yerleşkede bir tur atmanın zararı olmaz.”

Birkaç sınıf, son teknolojiyle donatılmış spor salonu ve yeni bir havuzu da içine alan tesisleri gördük. Bütün bunlar beni sıkımişti. Ben, lanet olasıca stadyumu görmek istiyordum! Ayağımdaki yeni ayakkabılarla oraya varmamız neredeyse bir asır sürdü; elbette bir de Bay Tucker, bisiklet parklarından, gazete ve dergi büfesine, öğrencilerin sigara içtikleri yere kadar her küçük detayı göster-

mek istemişti. Spor departmanı direktörünün, bir oyun kurucuya kül tablasını göstermesi tuhaftı ama her neyse. Sahayı görene kadar, Bay Tucker'ın turist rehberliğine katlanacaktım.

Nihayet stadyuma vardığımızda babam, "Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi. Bir banka oturdu. "Bazı aramalar yapmam gerekiyor."

Gözlerini otoparka dikti ama telefonunu cebinden çıkarmadı.

Annemle, televizyondakinden daha güzel görünen Bryant-Denny'ye girdik. Yoğun yeşil saha, İrlanda kırsalını anımsatıyordu ve yeni boyanmış yarda çizgilerinin taze kokusunu alabiliyordum. Kırmızı, devasa skor tabelası ve soyunma odasına giden küçük tünel başımı döndürdü. O tünelden koşmak için sabırsızlanıyordum. Kenarlardaki banklara su soğutucular yerleştirilmişti ve çalışanlar, top-ları ve ilgili ekipmanları sahaya taşıyorlardı.

Kendimi hayallere kaptırdım. Berabere bitmesine on saniye kalan bir oyunda sayı yapmak ve elli yarda çizgisinden sayı atmak. Tamam, bu asla olmayacaktı ama havalı bir hayaldi. Bana doğru koşarak gelen oğlanlar, gündüz hayallerimi yarıda kestiler. Kırmızı-beyaz formalar giyen bu oğlanlar, daha önce gördüklerimizden de yakışıklıydılar. Onları takımın internet sitesinden tanıyordum; üç top tutucu, iki savunma oyuncusu.

Hepsi de gülümseyerek anneme, "Merhaba, *hanfendi*," dediler. İlk anda onların Güneyli centilmenler olduklarını düşündüm fakat içlerinden biri, "Ve sen de Jordan Woods olmalısın, yeni poster kızımız!" dedi.

Diğer dördü güldüler. Böyle mi olacaktı? Sadece oyun kurucu olmayı değil, bu oyunu oynamayı da bilirdim: Alaycı şirretlik. Topuklu ayakkabılarımla tökezleyerek, benimle alay eden top tutucunun yanına gittim. "Aynen

öyle. Yeni poster kızımı. Sen yeterince güzel değilmişsin. Taraftarları korkutup kaçırmak istemeyiz.”

Diğerleri, “Vaay,” ve “Offff,” çekerek top tutucunun sırtına vurdular. Oğlan onların kollarını itti.

“Düşündüğümden daha güzelmışsin,” dedi top tutuculardan diğeri. “Fikrimi değiştirdim. Takıma girmeni hiç dert etmiyorum. Umarım oda arkadaşı oluruz.” Yanıma geldi ve kolunu omzuma doladı. Öff. Bir anda, zihnimde Jake Reynolds’ın yüzü belirdi. Çocuğu sertçe ittim ama hemen pişman oldum çünkü bir hanımefendi bu şekilde davranmazdı. Neyse ki, antrenörlerden hiçbiri görmemişti. Top tutucu gülerken sendeledi.

Bay Tucker, bir bana, bir oyunculara bakarak kol düğmeleriyle oynuyordu. “Sizin antrenmana hazırlanmanız gerekmiyor mu?” Kaşlarını çatarak, bir oyuncunun dizini inceleyen ve aynı zamanda masörle konuşan Koç Thompson’ı gösterdi.

Hepsi bir anda, “Evet, efendim,” dedi ve banklara koştu.

Son on yılda çok şanslıydım çünkü Tennessee’deki herkes benim iyi bir futbolcu ve iyi bir insan olduğumu kabullenmişti. Erkek olmamamın bir önemi yoktu.

Fakat diğer herkes bana böyle bakıyordu. Öncelikle bir kız, sonra futbolcu.

Henry’nin dediği gibi.

Omzuma sarılan top tutucu koşarak gelip bana bir top atınca her şey daha da kötüye gitti. Topu, bana o kadar sert fırlattı ki yakaladığımda ayağımdaki aptal topuklular yüzünden geriye sendeledim. Çocuk halime güldü. Topukluları ayağımdan fırlattım, bu çocuğun beni utandırmasına izin vermeyecektim. Orada durmuş, kollarını geriyor, bir yandan da meydan okurcasına sırtıyordu. Geriye doğru birkaç adım koştum ve topu ona doğru fırlatmak

yerine kolumu geriye çektim ve elemanın üstünden otuz beş yardalık bir bombardıman yaptım. Ah, evet, top tam istediğim yere gitti. Diğer iki ahmağın tam ortasından uçtu ve su soğutucusuna çarparak, soğutucudaki suyu ve buzu, benimle alay eden oyuncuların üstüne yağdırdı.

Hepsi dönüp ağızları açık halde bana baktılar. Koç Thompson bile bakakalmıştı. Kalçalarım şaplak atıp o aptallara “Koydum mu!” diye bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Top tutucu ağzı açık halde omuzlarını silkti. “İyisin. Ama hâlâ kanıtlaman gereken çok şey var, küçük kız,” dedi.

Başka bir topum daha olmasını dileyerek ona baktım çünkü kaskının iyi bir oyuna ihtiyacı vardı. Geçen yıl takımımı eyalet şampiyonasına çıkardığım düşünülürse kendimi çoktan kanıtlamıştım. Cinsiyetim ne olursa olsun, ben çok iyi bir oyuncuydum.

“Pekâlâ anne, sanırım göreceğimizi gördük. Bay Tucker, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.” Sahanın diğer ucunda soğutucunun yarattığı pisliğe bakarak gülen annemi dirseğimle dürttüm.

“Ah, evet, teşekkürler, Bay Tucker. Okulda, en azından bir tane centilmen olduğuna memnun oldum,” dedi annem.

Tucker kadar utanmış bir insan daha gördüğümü sanmıyorum. Yüzü kızarmış, ter basmıştı ve bir mendille alnını siliyordu.

Babam haklıydı. Alabama beni oynatmayı hiç düşünmemişti. Bay Tucker’ın cuma akşamki feci sıçışımı umursamamasına şaşmamak gerekirdi.

Peki ya şimdi ne olacaktı?

* * * * *

O gece geç saatlerde gölün kenarında oturmuş, yosunlarla kaplı Jordan Gl'ne vuran ay ışığını seyrederek günlüğümü yazıyordum.

Eve gittiğimde üstümdeki aptal elbiseyi çıkarıp dolabıma atmıştım ve o sırada benim dizliklerime yaslı Henry'nin mavi Converse'lerini ve Super Mario tişörtünü görmüştüm. Böylece dolabın içine çöküp yüzümü Luigi'nin suratına gömerek ağladım. Bunun ne kadar manyakça bir davranış olduğunun farkına varınca kendimi dışarı, gölün kıyısına attım. (Elbette, üzerime bir şeyler giydikten sonra.)

Eve sırtımı döner dönmez, bağıra bağıra ağlamaya başladım. Hangisi daha kötüydü acaba: Sahada her şeyi altüst edip, takımımı hayal kırıklığına uğratmam mı yoksa Alabama'nın beni oynatmak istememesi mi?

Telefonumu açıp kapıyordum. Henry'yi aramayı çok istiyordum ama ne gereğı vardı?

Ve Ty'ı arayıp, Alabama gezimi anlatamazdım. Zayıflığına ona gsteremezdim; cuma günü yaptığı gibi oynama kabiliyetimi sorgulardı.

Carter ve JJ'le de bu konularda konuşamazdım. Ayrıca bugün olanları kimsenin bilmesini de istemiyordum. Alabama, benim oynamama izin vermeyecekse Hundred Oaks'ta oynamaya devam etmemin ne anlamı vardı ki? Ty'ın nn açıp üniversiteden tam burs alma fırsatı sunsam daha iyiydi.

O bunu hak ediyordu ve buna ihtiyaı vardı...

Günlüğüme şunları yazdım:

Babam, hep bir ahmak gibi davransa da en azından hayallerime ve en yakın arkadaşıma sahiptim.

şimdiyse Henry yok ve hayalimdeki okulun, aslında bir

hayal olamayacağı ortaya çıktı. Artık bir erkek arkadaşım var ama kusursuz erkek arkadaş, bunca zamandır gözümün önümde olduğu halde ben fark edemedim.

Sanki hiçbir şeyi bilemediğim bir karadeliğe, bir boşluğa düştüm.

"Jordan?"

Günlüğümü kapatıp üzerine otururken omzumun üstünden baktım. Babam, ellerini cebine sokmuş, arkamda duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Lütfen, beni yalnız bırak..."

Gelip yanıma oturdu ve ayakkabılarını çıkararak ayaklarını suya daldırdı.

"Sana söylemiştim mi diyeceksin?" diye mırıldandım.

"Tabii ki hayır. Sadece sana bakmaya geldim; Alabama'dan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin. Annen endişeleniyor." Başıyla evi işaret etti, ben de döndüm ve annemin, kollarını karnının üstünde kavuşturmuş halde mutfağın camından baktığını gördüm.

"Alabama'yı neden istiyorsun?" diye sordu babam.

Kazağımın koluyla burnumu silerken başımı iki yana salladım ve önceki gün söylediğim şeyi tekrar ettim. "Alabama, ülkedeki en iyi futbol okulu." Başka neden olacaktı?

Beni yandan dürttü. "Eee, Ole Miss'e ne dersin? Bak, ben oradan çıktım ve pek de fena sayılmam, değil mi?"

Küçük bir kahkaha attım.

Bir sivrisinek öldürdükten sonra, "Alabama tüm rekorlara sahip olabilir ama bu, senin için doğru okul anlamına gelmez," dedi.

"Benim için en iyi okul hangisi, baba? Futbol takımı olmayan bir okul mu?"

Derin bir soluk verdi ve arkasına uzattığı ellerine yaslanarak gökyüzüne baktı. "Senin için en iyi okul hangisi, bilmiyorum ama seçenekleri değerlendirmelisin."

Dizlerimi çeneme doğru topladım ve Alabama'ya gitmeyeceğimi takım arkadaşlarıma açıklamanın ne kadar utanç verici olacağını düşünerek kollarımı bacaklarıma sardım. Belki daha sert ve iyi oynarsam beni oynatmaktan başka seçenekleri kalmazdı.

"Alabama, benim için en iyi seçenek baba."

Babam bana uzandı ve sırtımı okşadı. "Annen ve ben, seni seviyoruz. Hangi okulu seçtiğinin bir önemi yok ama diğer üniversiteleri de ciddi ciddi düşünmeni umuyorum."

"Bakarız."

Babam bir süre sustu. "Cumartesi balığa çıkalım mı? Sadece sen ve ben?"

Böylece beni yine Alabama'dan vazgeçirmeye çalışıyordu. "Hayır, teşekkürler."

Gözlerime baktığında içindeki acıyı görebiliyordum. Sırtıma koyduğu elini çekti. Sonra kalktı ve ben Ay'a bakıp, sivrisinek öldürmeye devam ederken babam eve yöneldi.

Annemin, mutfak penceresinden bana bakıp bakmadığını görmek için döndüğümde bana bakanın babam olduğunu gördüm.

Belki gerçekten umursuyordu ama beni yıllarca vazgeçirmeye çalıştığını unutamıyordum. Bu, babamın beklediği şeydi; vazgeçmem.

Ama vazgeçmeyecektim.

* * * * *

KİMDEN: Woods, Jordan

KİME: Tucker, Mark (Alabama Üniversitesi Spor Departmanı)

TARİH: 18 Eylül, Cumartesi, 07.32

KONU: Teşekkür ederim

Sayın Bay Tucker,

Geçen salı günü beni okulunuzu ziyarete çağırdığınız için teşekkür ederim. Koç Thompson ve takım oyuncularıyla tanışmaktan memnuniyet duydum. Alabama Üniversitesi'nin oyuncu alımı için ve desteklediğiniz hayır kurumlarıyla çalışmayı sabırsızlıkla beklerken, takımınızda oynayacağım için de çok heyecanlıyım.

Ekte, dördüncü maçımızdan bir videoyu gönderiyorum. Dün akşam, Cool Springs'i 42-14 yendik. Ben toplamda 300 yardalık atış ve bir sayı yaptım. Videomu, antrenörlerle paylaşırsanız sevinirim.

Okulunuzu yeniden ziyaret etmek ve gelecek yıl takımınıza katılmak için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla,
Jordan Woods

KİMDEN: Tucker, Mark (Alabama Üniversitesi Spor
Departmanı)
KİME: Woods, Jordan
TARİH: 20 Eylül, Pazartesi, 09.13
KONU: YNT: Teşekkür ederim

Merhaba Jordan,

Yerleşke turundan hoşlandığını umarım. Seninle ve ailenle tanışmak çok güzeldi. Daha fazla kalamadığınız için üzgünüm.

Gelecek yılın takviminin son hali elimize ulaştı ve fotoğraflarını çok beğendik. Alabama topluluğuna katılacağın için çok heyecanlıyız.

4 Aralık'ta, Alabama Üniversitesi Mezunları'nın Bağış Balosu düzenlenecek ve seni de aramızda görmekten mutluluk duyacağız. Mezunlarımız da seninle tanışmak istediklerini dile getirdiler.

Sevgiler,
Mark Tucker

yalnızlık

kaç gün mü oldu? henry'yle tartışalı 21 gün

"Bir sonraki projenizde," dedi müzik kültürü öğretmeni Bay Majors, sınıfta dolaşarak, "partnerlerinizle klasik bir besteci seçeceksiniz. Bestecinin biyografisini ve eserlerinin günümüz müziğini nasıl etkilediğinin analizini içeren, on dakikalık bir sunum yapmanızı istiyorum. Aynı zamanda besteci tarafından yazılan bir eserin kaydını çalacak ve sizin için ne ifade ettiğini anlatacaksınız. Şimdi lütfen partnerinizi ve bestecinizi seçin."

Benimle konuşmamasına rağmen, hiç düşünmeden, yanındaki sırada oturan Henry'ye baktım. O da yüzüme baktı ve her zamanki gibi kaşlarını çatarak kafasını çevirdi. "Hey, Bates," diye bağırdı sınıfın diğer ucuna. "Benimlesin."

Her zamanki partnerinin yanına gitmekte olan Bates, önce Henry'ye, sonra bana, sonra tekrar Henry'ye baktı. Omuzlarını silkerek, "İyi, peki," dedi.

"Henry," dedim, "yapma ama."

Henry başını iki yana salladı. "Bu kez Bates'le çalışacağım."

Sınıftakiler, gözlerini kocaman açarak bir Henry'ye, bir bana bakmaya başladılar. Bütün sınıf susmuştu.

Sesin dikkatimi dağıtmasını umarak kalemimi aldım ve arkasına basarak açıp kapamaya başladım, aksi halde bir şeyleri parçalayacaktım. Takımdan başka kimse bu dersi almıyordu. Belki projeye hiç katılmazdım; bu dersi pek umursamıyordum nasılsa.

Fakat kötü bir not alırsam okul müdürü, Koç'tan, notlarımı yükseltene kadar beni yedeğe almasını isteyebilirdi. Ve ben bir maçı kaçırmayı dahi kaldıramazdım; ülkedeki en iyi liseli oyun kurucusu olduğumu ve aralarına katıldığım zaman beni oynatmaları gerektiğini Alabama'ya kanıtlamak zorundaydım.

Kafamı sıraya koyduğumda, bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Kafamı kaldırdığımda, Henry'nin son gözdelelerinden Marie'yi gördüm.

"Baksana," dedi, yumuşak bir sesle, "bu projeden iyi bir not almam gerekiyor ve sen de disko projesinde harika iş çıkarmıştın. Seninle eş olabilir miyiz?" Gülümsüyordu.

"Elbette."

"Güzel," dedi, yanıma oturarak. "Ah, bu arada geçen akşam maçtaki pire-fiskesi oyununu çok beğendim. Bu taktiği çok sık göremiyoruz."

Ağzım açık kaldı. "Sen pire-fiskesinin ne olduğunu biliyor musun?"

Marie omuzlarını silkti. "Elbette. Kim bilmez ki?"

Antrenmandan sonra Henry basıp gitmeden onu yakalamaya çalıştım ama hiçbir şey söylemeden gitti. Kamyone-time yaslanarak cep telefonumu çıkardım ve onu aradım ama açmadı. Geçen iki haftada onu en az yüz kere aramış olmalıydım.

Neden Tanrım, neden sahada boşa olmamasıyla ilgili onu suçlamıştım ki? Ve neden Ty'ı savunmuştum? Neden

Henry'nin bizde kalmasına izin vermemiştim? Bunu nasıl düzeltebilirdim? "Sam," dedim, sesli mesaj bırakırken, "umarım iyisindir. Bir ara konuşabilir miyiz? Lütfen. Seni çok özlüyorum."

Telefonu kaparken Carter yanıma geldi ve "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Henry için endişeleniyorum."

"Ben de," dedi Carter, çantasını bir omzundan diğerine alırken.

Bununla ilgili günlüğüme bir şeyler yazmaktan sıkılmışım. "Ty'dan ayrılmalı mıyım? Bunu yaparsam Henry normale döner mi?"

Carter ayakkabılarına baktı ve çantasının sapını kavradı. "Bilmem ki..."

"Yani, Ty'dan hoşlanıyorum ama ona âşık falan değilim."

"Hımm..."

"Bir süredir seks yapıyoruz ve bunun bir hata olmasından..."

"Dur, dur," dedi Carter, ellerini sallayarak. "Bu kadar detay bana fazla."

"Ah." Keşke Carter bana bir tavsiyede bulunup bazı cevaplar verebilseydi. "Sanırım, Henry'nin evine gideceğim."

"Güzel... iyi fikir."

Carter'la yumruklarımızı tokuşturduktan sonra kamyonete binip Henry'nin karavanına doğru yola çıktım. Fakat oraya vardığımda arabası yoktu. Annesinin arabasını görünce kamyonetten indim ve kapıya yaklaştım.

Kapıyı tıklattım ve Bayan H açtı. Saçlarımı elleriyle düzeltip bana sarıldı. "Burada değil, tatlım," dedi, bana bakarak.

"Peki. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

“Sanırım spor salonunda özel alıştırıcısıyla ağırlık kaldırıp ve koşu yapacaktı.”

“alıştırıcı mı?”

Bayan H saçlarımla oynamaya devam ediyordu. “Evet... Baban, Henry’yi özel alıştırıcısıyla tanıştırdı-ğı için çok mutluyum. Üniversiteye başlayana kadar Henry’yi forma sokacak, böylece burs alma şansı çok artacak. Ailen Sam’le de ilgilendiğı için çok seviniyorum. Babanın desteğıne nasıl teşekkür etmemiz gerektiğini bilmiyorum.”

Gülümsedim. Yani Henry babamın sözünü mü dinlemişti? “Hı hı,” dedim, sanki her şeyi biliyormuşum gibi. Annesi muhtemelen Henry’yle aramda olanlardan habersizdi. “Pekâlâ, o zaman ben artık gideyim. Teşekkürler, Bayan H.”

Bayan H sırtımı okşadı. “Uğradığını söylerim.”

Evin önündeki basamaktan aşağı hopladım ve kamyonetime yöneldim fakat sonra arkamı döndüm. “Bayan H? Henry’ye onunla gurur duyduğumu ve onu sevdiğimi söyler misiniz?”

Bayan H gülümsedi. “Elbette... ama o bunu zaten biliyor.”

Öğleden sonra eve gittiğimde babam beni evin önünde durdurdu.

“Hadi, bu akşam, arabayla açık hava sinemasına gidelim,” dedi.

“Film izlemeye mi?”

“Hı hı.”

Alabama, Henry ve hayatımda olup biten diğeryşeylerle ilgili bu kadar kötü hissetmiyordımsaydım muhtemelen yüzüme bir gülümseme yayılırdı.

Arabalı açık hava sinemalarını severim. Yazları Henry, Carter ve JJ'le arabayla gidip birkaç kova kızarmış tavuk alır ve devasa ekranın karşısında katlanır sandalyelere oturup filmdeki karakterlerin ne söylediğini tahmin etmeye çalışırdık çünkü hiçbir zaman hoparlörleri açmazdık.

"Sinemaya gitmek istemiyorum, baba."

"Neden? Orayı çok seversin."

"Severim ama seninle değil."

Babam gözlerini ovdu. "Neden benimle hiçbir şey yapmıyorsun?"

"Bir düşünelim. Henry'ye özel bir çalıştırıcı tutuyorsun ama bana sadece, iyilik yapıyormuşsun gibi, Alabama'nın beni asla oynatmayacağını söylüyorsun ve benimle yerleşkeye gelip bu düşünceni tekrar tekrar kafama kakıyorsun, sonra da bana diğer seçenekleri gözden geçirmemi söylüyorsun."

"Niyetim bu de..."

"Her neyse, baba."

Hızla arka bahçeye yöneldim, babamın beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üstünden arkama bakıp bahçıvan kulübesine daldım ve toprak zemine uzanıp bir saman çuvalını da yastık olarak başımın altına aldım.

Güneş ışığı titreşerek pencereden içeri süzülürken tepedeki örümcek ağlarına bakıp şekiller çıkarmaya çalışıyordum. Ağın bir bölümü Tennessee'nin şeklindeydi. Bir keresinde Henry, Snoopy'nin kafası gibi görünen bir ağ bulmuştu.

Birkaç dakika sonra annemin sesini duydum ve ayağa kalkıp pencereden gizlice baktım. Camdaki tozun bir kısmını elimle sildim. Annem uzun ayçiçekleriyle çevrili bahçesinde durmuş, babamla konuşuyordu.

“Üzgünüm, canım,” dedi, bir ayçiçeğini sapından keserken, “ama Jordan’ın ne istediğiyle ilgilenmediğin sürece, o da hayatına girmene asla izin vermeyecektir.”

“Onun incindiğini görmek istemiyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri, geçirdiği sayısız beyin sarsıntısı yüzünden otuz sekiz yaşında öldü...”

“Biliyorum ama kızının şu anda en sevdiği şey futbol. Ya bunu onunla paylaşırsın ya da muhtemelen hayatının sonuna kadar hiçbir şey paylaşamazsın. Senin seçimin.” Annem kucak dolusu ayçiçeğiyle arkasını döndü ve eve yönelip babamı yalnız bıraktı.

Babam gözlerini biraz daha ovduktan sonra başını kaldırdı ve annemin ayçiçeklerinden birine usulca dokundu.

Üç gün sonra fırında makarnayı yemek masasına götürdüm ve Henry’nin boş sandalyesine bakarak kendi sandalyeme oturdum. Ty bu akşam çalışıyordu, Mike ile Jake de okuldaydı ve sadece ben, annem, babam ve babamın Gatorade şişesiyle yemek odası çok sessizdi.

Tabağıma biraz makarna ve salata ile birkaç dilim ekmek aldım. Oğlanlarla yemek kapmak için yarışmayı özlemiştim.

“Eee, Jordan,” dedi babam, ağzını peçetesiyle silerken. “Okul nasıl gidiyor?”

“İyi işte.” Yalan.

“Henry nerelerde?” diye sordu annem.

“Bilmem... meşgul herhalde.” Yalan. Başımı eğdim ve tabağımdaki makarnayla oynamaya başladım.

“Sanırım onu arasam iyi olur,” dedi annem.

Karşılık vermedim. Son zamanlarda iyice tatsız gelen limonatamdan bir yudum aldım. Artık en sevdiğim içecekten bile zevk almıyordum çünkü limonata bana sa-

dece Henry'yi hatırlatıyordu. Tanrım, onu hatırlatmayan şey mi vardı ki? Makarna bile bana onu hatırlatıyordu.

Dokuz yaşlarındayken bir gün, bizim evde lokantacılık oynamaya karar vermiştik. Restoranımızın adını da *Oltaya Gel* koymuştuk. Ben şeftim, Henry de garsondu. Sehpaye bir masa örtüsü sermiş, üstüne tabak, bardak ve çatal-kaşıklar yerleştirmiştik. Parlak kalemler, sim ve renkli kartonlar kullanarak ayrıntılı bir mönü hazırlamıştık: meyve aromalı toz içecekler, mikrodalgada patlamış mısır, balık kroket, fırında makarna. Tek müşterilerimiz, annem ve Mike'tı ama çok eğlenceliydi. Annem, Henry'ye yirmi dolar bahşış bırakmıştı, onu da hemen gidip atari salonunda harcamıştık.

"Jordan... Henry'yle aranızda neler oluyor?" diye sordu annem.

Omuzlarımı silktim. Gözümün ucuyla babamın, anneme başını sallayarak konuyu kapamasını ima ettiğini gördüm.

"Pekâlâ," dedi babam. Sohbet etmek için bu tuhaf girişimlerinden nefret ediyordum. "Yarın kiminle oynuyorsunuz? Davidson County, değil mi?"

Başımı çevirip babama bakakaldım. Maçtan mı bahsediyordu? *Benim* maçlarımdan birinden mi? Vay be! Başımı çılgınca sallayarak onayladım. "Evet... Davidson'la oynuyoruz. Mezunlar Günü maçı olacak."

Annem, babama gülümsedi ve elini okşadı. Babam tabağına bakıyor, salatasını çiğniyordu. Lokmasını yuttuktan sonra, "Orada olacağım," dedi.

"Güzel," dedim. Limonatamdan bir yudum aldım ve şimdi gerçekten şekerin tadını alabildiğimi hissettim.

annem

Asla benim gibi değil...
Asla patavatsız değil...
Sahne arkasında,
Daima sahne arkasındaydı.
Henry'yle neler olduğunu sordu.
İlginç.
Asla karışmazdı.
Yemekte babam bana kendimi iyi hissettirdi.
Yemekten sonra bütün duygular, yeniden hücum etti,
Boşluk,
Yalnızlık,
Şaşkınlık,
Kaybolmuşluk.
Yatağıma uzandım.
Henry'nin odasındaki gibi,
Tavanımda parlayan yıldızları seyredebilmeyi
diledim.
Ama tavanım bomboştu,
Tıpkı yüreğim gibi.
Gözyaşlarım süzülürken,
Annem odama gelip,
Yanıma kıvrıldı.
"Anne," dedim,
Sesim hıçkırık olarak çıktı.
"Biliyorum," dedi.

mezunlar günü kimin eseri?

kaç gün mü oldu? henry'yle tartışalı 25 gün

Bu partide Tanrı, Henry'nin kral, Carrie Myer'in kraliçe olması gerektiğine karar vererek dalgasını geçmişti. Devre arasıydı ve yumurta sarısı, üstü açılabilir bir arabayla sahayı turlayarak insanlara el sallamalarından sıkılmıştım.

Bando, *Titanik*'in müziği *My Heart Will Go On*'u çalıyordu.

"Buna inanamıyorum." Carter, sahayı çevreleyen parmaklıklara yaslanmıştı. "Bu film asırlık falan değil mi?"

"Ben bile daha iyi bir mezuniyet planlayabilirdim," dedim. "Cart sarı, üstü açık arabalar ve *Titanik*'miş, rezalet." Bir topu havaya atıp tuttum. Hâlâ arabanın arkasında oturan Henry'yi hedef alıp topu ona atarmış gibi yaptım.

"Aklından bile geçirme," dedi Carter, hafifçe gülerek.

"Henry'yi arabadan düşürebileceğime bahse girerim," dedim, uzun bir atış yapacakmışım gibi kolumu gererek.

"Buna şüphem yok ama bence Carrie'yi o şekilde utandırmak istemezsin. Topu bana ver."

Topu, gönülsüzce Carter'ın avuçlarına bıraktım ama Henry'nin, onu arabadan düşürmemi çok komik bulacağına bahse girebilirdim. En azından eski Henry böyle yapardı. "Dansa gerçekten de Carrie'yi mi götüreceksin?"

Carter hafifçe sırttı. “Evet ama özel bir şey değil. Arkadaş olarak gideceğiz.”

Dudaklarımda bir tebessüm belirlediğini hissettim, içten içe bunun özel bir buluşmaya dönüşmesini diledim. Carter, iyi bir kızla birlikte olmayı hak ediyordu.

Ben de elbette Ty’la gidecektim ve JJ, “spor salonunda bayık sosyal etkinlikler”e karşı çıksa da Lacey’yle beraber gelecekti. Fakat Henry’nin partiye katılıp katılmayacağını bilmiyordum.

Bir yıl gibi gelen uzun bir sürenin sonunda Henry ve Carrie arabadan indiler. Bando şimdi de Whitney Houston’ın *I Will Always Love You*’sunu çalıyordu ve ben her an kusabilirdim. Henry’den başka herkes, hatta diğer futbolcular bile smokin giymişlerdi. O ise formasıyla kalmayı tercih etmişti. Gülmek istiyordum, gerçekten istiyordum ama ona hâlâ çok kızgındım. Aynı zamanda üzgündüm.

Kristen, hâlâ Ty’a takık olduğu için ponpon kızlarımız, Ty’dan, Carrie’nin “taç giyme törenini yönetmesini” yani başına ucuz tacı koymasını istemişlerdi. Carrie plastik tacı başında düzeltirken Ty onu yanağından öptü. Uzaklaşmadan önce Henry’yle birbirlerine pis pis baktılar.

Henry’nin başına ucuz, aptal tacı ise ponpon takımının lideri olarak Lacey yerleştirdi. Henry’ye gülümsedi fakat o, bu gülümsemeye kaşlarını çatarak karşılık verdi. Bir saniyeliğine bana baktı ama sonra tacı başından alarak parmağının ucunda döndürmeye başladı. Carrie başını sallayarak tacı Henry’nin parmaklarından aldı ve tekrar onun kafasına yerleştirdi.

Bandonun *When a Man Loves a Woman* yorumunu duymazdan gelmeye çabalayarak Hundred Oaks’un elbette 17-0 önde olduğunu gösteren skor tabelasına bakıyordum ki Carter, “Harika bir oyun çıkarıyorsun, Woods,” dedi.

“Teşekkürler... Sen de öyle.” Duraksadım. “İnsanlara, üniversitede nasıl oynayacağımı göstermek için daha fazla çabalıyorum.”

“Henry sana Batı Kentucky ve Auburn Üniversiteleri’nin gelecek yıl onu kendi takımlarına almak için davet mektupları gönderdiklerinden bahsetti mi?”

Kramponlarıma bakarak gülümsedim. “Hayır, ama bu harika.”

“Eee, başka bir okul seninle iletişim kurdu mu?”

Derin bir nefes aldım ve göz ucuyla Carter’a bakarak topa vurdum. “Pek sayılmaz. Hayır.”

“Ne?” dedi, kaşlarını bir kaleden daha da yukarı kaldırarak. “Herkes senin Alabama’nın teklifini kabul edeceğini bildiği için olabilir mi?”

Mike’ın lisedeki son yılında ülkedeki tüm üniversitelerin onun peşine düştüğünü hatırladım. Louisiana ve Güney Kaliforniya gibi dev okullardan, pek etkileyici olmayan Appalachian Eyalet Üniversitesi’ne kadar. Mike, Tennessee’ye söz verdiği halde mektuplar gelmeye devam etmiş, telesekreterimiz ve posta kutumuz haftada üç kez ağzına kadar dolmuştu.

“Neden aramadıklarını bilmiyorum,” dedim Carter’a. “Ama muhtemelen Alabama’dan dolaydır.” Yalan. Tek sebebi, Henry’nin de dediği gibi, kız olmamdı.

Gözyaşlarıminin hücumunu hissedince kollarımı belime dolayarak kırmızı-siyah formamı kavrayarak parmaklıklara yaslandım ve bandonun vıcık vıcık müziğini dinlemeye başladım. Sonra Bayan H aceleyle yanıma geldi.

“Jordan, canım,” dedi, “Sam’le bir fotoğrafınızı çekmek istiyorum. Hadi.” Elimi tutup beni mezuniyet kral ve kraliçesinin maiyetiyle durduğu yere doğru çekti. Carrie’nin pembe saten elbisesine ayıla bayıla bakan annem ve Bayan Carter da oradaydı.

“Dördünüzün fotoğrafını çekeyim,” dedi annem; beni, Henry’yi, JJ’i ve Carter’ı göstererek. Henry, kafasındaki tacı çıkarırken ben de JJ ve Carter’ın arasında durdum. Annelerimiz fotoğraf heyecanına kapılarak bize milyonlarca kere yer değiştirip gülümsememizi söylediler ve makinelerini elden ele dolaştırıp çektikleri kareleri birbirlerine gösterdiler.

Yaklaşık elli korkunç fotoğrafımızı çektikten sonra Bayan H yaşlı gözlerle, “Sam, Jordan, sadece ikinizi çekmek istiyorum,” dedi.

Carter, ben ve Henry arasında bir boşluk bırakarak geri çekildi. Henry ve ben, aynı anda birer adım yaklaştık fakat birbirimize dokunmadık. Bayan H, “Gülümseyin!” deyince ben yapmacık bir gülümseme takındım fakat göz ucuyla Henry’ye baktığımda yüzünün ifadesiz olduğunu gördüm.

Üç haftadan beri, bana en yakın olduğu an, bu an olduğu için şansımı denemeye karar verdim. “Sam, çok, çok üzgünüm.”

“Ben de,” dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

“Bütün bu olanlar hakkında konuşabilir miyiz?”

“Jordan, bunu şu anda yapamam,” diye fısıldadı, sonra son bir kez yüzüme baktı ve parmaklıklara doğru gitti. Orada bıraktığı kaskını sarı kafasına geçirdi ve bir taktik tahtasını okumaya başladı.

Yıldızımın parladığı maçtan sonra soyunma odasında dans için hazırlanıyordum. Gerçekten heyecanlıydım.

Daha önce bir baloya katılmamıştım ve kadınsı gece elbiselerinden giymemiştim. Annem ve Vanessa, beni alışveriş merkezine götürmüşlerdi ve ben atari salonunda oyun oynarken onlar bana siyah, yandan yırtmaçlı, muh-

teşem bir elbise almışlardı. Elbise, Ty'ı baştan çıkarsa iyi olurdu çünkü içinde nefes bile alamıyordum. Ama çok güzel göründüğünü itiraf etmeliydim.

Aynanın önünde saçlarımı tarıyor, şekil vermeye çalışıyordum ama pek bir şeye benzetemiyordum.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Carrie içeri girdi. O günden sonra onunla hiç konuşmamıştım.

Hiçbir şey söylemedim; Külkedisi'nin perisi gibi bir perinin gelip saçlarımı düzgün bir şekle sokmasını ve kabağı, bir faytona dönüştürdüğü gibi, Gatorade şişemi Ferrari'ye dönüştürmesini umarak saçlarımı taramaya devam ettim.

"Elbiseni beğendim," dedi Carrie. Aynanın yansımasından, Carrie'nin bana baktığını gördüm. Çantasını dolabına koydu ve dirseklerini ovaladı.

"Teşekkür ederim. Ben de seninkini beğendim," dedim, pembe elbisesine bakarak. Bu rengi ancak o bu kadar güzel taşıyabilirdi.

Dudaklarını ısırdı ve gitmek üzere arkasını döndü.

"Carrie... bekle."

"Evet?"

Bir tutam saçımı kaldırarak, "Şey, bunları bir şekle sokabilir misin?" diye sordum.

Carrie, kırmızı-siyah eski halıya bakarak dudaklarını yaladı fakat sonra yanıma geldi ve elimi tutup beni bir banka götürdü. Beni oturtuktan sonra saçlarımla oynamaya başladı.

Aynadan, saçlarımı tarayıp geride toplamasını izledim. Topuzdan ufak tutamlar çıkardı ve saçım, benim dağınık düğümlerimden birine benzedi ama bir şekilde daha yumuşak, daha hoş görünüyordu. Güzel olmuştu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Carrie derin bir nefes aldı. "Sana anlattığım için üzgünüm Jordan... Bütün bunlar benim hatam. Henry'nin beni

affedip etmeyeceğini bilemiyorum. Umarım sen affedebilirsin.”

Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim ve ona gülümsedim. Erkeklerle takılmak hoşuma gidiyordu ama bu arkadaşlığa da ihtiyacım vardı. Sonuçta Carter ve JJ’le kız meselelerini konuşamıyordum. Saçlarımı düzeltmelerini istemiyordum. Carter’dan saçımı şekle sokmasını istesem, muhtemelen köpükle kafama yapıştırıp üstüne bir şapka geçirirdi.

“Evet... kesinlikle. Arkadaş olduğumuza gerçekten mutluyum.”

Carrie ıslıl ıslıl gülümsedi. “Teşekkürler. Baloya hazır mısın? Ty dışarıda, seni bekliyor. O kadar yakışıklı görünüyor ki neredeyse üstüne atlayacaktım.”

Güldüm. “Evet, bunu yapmamak çok zor,” dedim, Ty ve Carter’ın yanına giderken.

“Vay canına, Woods,” dedi Carter, beni tepeden tırnağa süzerek. “Böyle şeyler giyemezsin. Bu, doğanın ya da evrenin düzenine karşı gelmek gibi bir şey.” Kıkırdayarak Carter’a yaklaştım ve onu geriye ittim. Gülerek, “Şaka şaka,” diye fısıldadı. Beni kendine çekerek, “Şaka bir yana, gecenin en güzel kızı sen olmuştun,” diye ekledi.

“Teşekkürler,” dedim, omzuna yumruk atarak.

Ty, elinde kırmızı bir gül, üzerinde de gömlek ve bej pantolonla duruyordu. Kravat takmamıştı. Carrie haklıydı; salaş ve seksi görünüyordu. Gülü elinden aldım ve onu öptüm.

“Gülü sana aldığımı kim söyledi?” diye fısıldadı, boyuma doğru.

“Ya kime aldın? Carter’a mı?”

“Ah, *tabii*.” Ty sırttı.

Gülü yüzüme yaklaştırıp kokladım. “Yine de teşekkür ederim. Hoş görünüyorsun.”

Ty elbiseme baktı. "Seksi görünüyorsun," dedi. Beni Carter ve Carrie'den uzaklaştırarak, spor salonuna değil de otoparka çekti.

"Ty, salon bu tarafta."

Ty beni çekiştirmeye devam ederken arkasını dönüp geri geri yürümeye başladı. "Biliyorum. Ama seni böyle görünce üstündekileri parçalamak istedim."

Güldüm ve elini bıraktım. "Hiç şansın yok, dostum. Daha önce hiç baloya gitmedim. Bunu kaçırmayacağız." Döndüm ve hızla salona yönelerek onu peşime düşmeye zorladım. Hafifçe koşarak arkamdan yaklaştı ve belime sarıldı.

Salona girdiğimizde, duvarlara kırmızı-siyah balonlar asılıydı ve her yere krapon kâğıtlarından süsler asılmıştı. "Çok dandik," dedim Ty'a. "Ben bile bundan daha iyisini yapabilirim."

Yine de mezuniyetimden önce bunu tecrübe edebildiğim için mutluydum.

Tim McGraw'ın bir parçası çalmaya başlayınca Ty elimi tuttu ve beni salonun ortasına götürdü. Beni döndürerek kendine çekti. Çenemi omzuna koydum ve loş salona göz gezdirdim.

JJ ve Lacey köşede dikilmiş, kavga ediyorlardı. Carter ve Carrie dans ediyor, birbirlerine gülümsüyorlardı. İçten içe, Carrie'nin Henry'yi atlatabilmesini umuyordum çünkü Carter, Carrie'den gerçekten hoşlanmış gibi görünüyordu, üstelik şimdiye kadar kimseyi beğendiğini görmemiştim. Kristen, Higgins'le dans ediyordu fakat arada bir, Ty'ı ve beni süzüyor, aniden gözlerini kaçırıyordu. Kısırktan çatlayabilirdi.

Alnımı, Ty'ın alnına dayadım, sonra çenemi tekrar omzuna indirerek salonu izlemeye devam ettim. JJ ve Lacey şimdi de köşede öpüşüyorlardı. Gerçekten tam bir

komediydi. Sonra Henry salona girdi. Baloya göre giyinmediği kesindi. Yırtık bir kot ve eski bir tişört giymişti ama yine de çok çekici görünüyordu.

Ucuz, aptal tacı parmağında çeviriyor ve salona göz gezdiriyordu. Birkaç kız yanına yanaşp muhtemelen dans teklif ettiler ama Henry, onları elini sallayarak uzaklaştırdı. Duvara yaslanarak tacı parmağında çevirmeye devam etti. Yavaş şarkı bittiğinde yeşil gözleri beni buldu ve Ty'dan uzaklaşarak arkadaşşıma doğru ilerlemeye başladım. Henry önce bana, sonra elbiseme baktı. Ardından aptal tacı yere bırakarak arkasını döndü ve salondan ayrıldı.

Bu da neydi şimdi?

* * * *

KİMDEN: Woods, Jordan

KİME: Tucker, Mark (Alabama Üniversitesi Spor Departmanı)

TARİH: 9 Ekim, Cumartesi, 06.47

KONU: Bölge finalleri

Sayın Bay Tucker,

Umarım iyisinizdir. Aralık ayındaki Bağış Balosu'nu dört gözle bekliyorum. Takvim örnekleri için teşekkür ederim. Çok beğendim.

Dün gece sezonun son oyununu da kazandığımızı bilmenizi isterim. Davidson Lisesi'ni 31-7 yendik. 320 yardalık atış yaptım. Antrenörlerle paylaşmanız için ekte maçın videosunu gönderiyorum.

Gelecek hafta bölge finallerine gidiyoruz ve kazanırsak eyalet şampiyonasına katılacağız. Umarım siz ve Koç Thompson maçımızı izlemeye gelebilirsiniz.

Her şey için tekrar teşekkürler.

Saygılarımla,
Jordan Woods

carter'ın evinde parti, cumartesi gecesi

Yüksek müzik,
Loş ışıklar,
Ucuz, kötü bira,
Ty işte.
JJ beni zorla getirdi.
Neden geldiğimi bilmiyorum.
Carter ve Carrie havuzun yanında oturmuş,
derin bir sohbete dalmışlar.
JJ ve Lacey, kanepede oturmuş,
birbirlerinin bademciklerine dalmışlar.
Mutfaktaydım; etrafımda, küçükler takımından,
yalakalık yapan,
oyunlarına övgü bekleyen,
hatunların nelerden hoşlandıklarını soran
oğlanlar
(sanki bilebilirmişim gibi).

Arka kapı açıldı...
İçeriye klor ve sonbahar kokuları doldu
Ve Samantha Milton, Henry'yi çekiştirerek içeri soktu.
Kız, "Hadi bir oda bulalım," dedi.
Henry beni gördü,
Durdu,
Yutkundü.
Dışarı koştum,

Motoru alıştırdım.
Kafamı kaldırdığında,
Henry de dışarı çıkmıştı.
Birbirimize baktık, el salladık.
Sonra arabamla uzaklaştım.

babam

kaç gün mü oldu? henry'yle tartışalı 30 gün

Ty'la bizim evin arka bahçesinde birbirimize top atıp tutuyor, el yakmaca oynuyorduk. Topu, fırlatabildiğimiz kadar sert fırlatıyorduk ve topu düşüren kişi yanıyordu.

Ben topu fırlattığımda Ty otuz metre uzakta duruyordu. Topu tuttu ve tekrar bana attı. Feci iyi bir oyun kurucuydu; kızarmış ellerim bunun kanıtıydı. Birkaç adım geriye gidip topu Ty'a gönderdim ve şaşırtıcı biçimde topu düşürdü.

"Lanet olsun," diye bağırdı. "Top resmen yanıyordu, Woods."

"Tekrar oynamak ister misin?"

"Yok," dedi. Topu havaya atıp tutarak yanıma geldi, sonra beni kendine çekti ve öpüştük. "Tahmin et, ne oldu?"

"Ne?"

"Tennessee'yle anlaşma imzalama olasılığım var."

Ty'ın kollarını sıktım. "Bu harika!"

"Annem ve Vanessa'nın yakınında kalacak olmam güzel. Bir Alabama sayılmaz ama yine de harika bir takım," dedi, gülerek.

Çenemi omzuna yasladım ve kollarımı beline sardım.

“Evet, bir Alabama değil.”

“Ve abin gelecek yıl mezun olacağı için ben ikinci sınıftan başlayabileceğim.”

“Senin adına çok sevindim.” *Aynı zamanda seni çok kıskanıyorum.*

“Sen Alabama’da ne zaman başlayacaksın? Sence ikinci sınıftan mı, birden mi alırlar?”

Ty’a daha sıkı sarıldım ve gözlerimi kapadım. “Emin değilim,” dedim, Mark Tucker’ın, benim sahadaki yeteneklerimden hiç bahsetmediğini ve muhtemelen bahsetmeyeceğini düşünerek. Bu beni çok utandırıyordu ve aslında içten içe gerçeği biliyordum; Alabama, benim top oynamama büyük olasılıkla asla izin vermeyecekti. Kızları takıma alabilecek üniversiteler araştırmadığım sürece Amerikan futbolu kariyerim, bu sezonun sonunda sona erecekti. Ama ya Alabama bana bir şans tanımaya karar verirse ne olacaktı? Bu kadar çok çabalamışken neden pes etmek zorundaydım ki?

“Hadi, kimin daha uzağa fırlatacağına bakalım,” dedim. “Her pastan sonra beş metre geriye gideceğiz.”

“Tamam.” Ty topu bana attı.

Birkaç metre geriye gittim ve topu Ty’a attım. Topu yakaladı, geriye gitti ve tekrar bana attı. Aramız neredeyse elli metre açılana kadar atış yapmaya devam ettik.

“Gölün diğer tarafına git,” diye bağırdım.

Ty sırttı. “Gerçekten topu karşı tarafa fırlatabileceğini mi düşünüyorsun? En az altmış metre var.”

“Hadi ama! Denemek istiyorum.”

“İyi. Ama top suya düşerse sen alırsın.”

“Anlaştık.”

Ty önce gölün kenarına sonra da kıyıdan koşarak diğer tarafına geçti. Onun pozisyon almasını beklediğim sırada babam dışarı çıktı ve gelip yanımda durdu.

“Vay canına, Ty’ın kolu gerçekten çok kuvvetli,” dedi.

Babamın, benim gücümle ilgili bir şey söyleyeceğini sanmıyordum ama yine de bedenimin çöktüğünü hissettirdi. Sanırım, babamın beni desteklemesini ummaktan asla vazgeçmeyecektim.

Babam elini çenesine koydu. “Topu atıp tutmanızı izledim. Sen ve Ty, henüz on yedi yaşınızda müthiş sarmal atışlar yapabiliyorken Ulusal Lig’in kocaman ülkede otuz iki tane iyi oyun kurucu bulamamasına şaşıyorum.”

“Bence de... Çok tuhaf, değil mi?” Topu havaya atıp tuttum.

“O topu gerçekten gölün karşısına gönderebileceğine inanıyor musun?” diye sordu babam, gülümseyerek. “Abinin bile o pası gönderebileceğinden şüpheliyim.”

“İzle de gör.” Birkaç adım geriye gittim ve topu tüm gücümle fırlattım. Top, suyun üstünden uçtu ve tıpkı onların düşündüğü gibi, Ty’ın kollarına yetişemedi. Gölün hemen kıyısına çarptı ve oradan çimenlerin üstüne zıpladı.

Ty gölün diğer tarafında, ıslak topu alıp tişörtüyle kurularken, “Bu inanılmazdı!” diye bağırdı.

“İyi iş,” dedi babam, hafifçe sırtımı pırpıslayarak.

Döndüm ve babama gülümsedim. Şüphesini kafasına kakmak için değil, en azından “İyi iş,” diyerek iltifat ettiğine sevindiğim için.

“Ben o topu gölün karşısına fırlatabileceğimden emin değilim. Yaptığın şey olağanüstüydü,” dedi, omzumu sıkarak. Derin bir nefes aldı. “Sizinle oynayabilir miyim?”

Bir an için ışıldayan suya baktım, nabzım hızlanarak babama döndüğümde, yüzünde beni balığa veya gokarta davet ettiğindeki umut dolu ifade vardı. Kollarımı babamın boynuna doladım ve çok uzun zamandan beri ilk kez onun da bana sarılmasına izin verdim.

“Daha sonra beni milkshake içmeye götüreceksen bizimle oynayabilirsin.”

“Anlaştık.”

“Jordan,” diye bağırdı Ty. “Yakala!” Birkaç adım geriye gitti, kolunu gerdi ve topu fırlattı. Top, yakınımaya bile gelmedi, yaklaşık üç metre öteye, suyun içine düştü. Etrafa su sıçratıp mantar duba gibi suda süzüldü. Babam kahkahayı basarken Ty başını eğdi.

Ben de kendimi tutamayıp güldüm. “Topu sudan sen çıkarıyorsun Ty!”

maç no. 8

Babam bir telefon açtı ve
Michigan, Henry'yi izlemeye geldi.
Kimseye ayrıcalık tanımadan
Paslarımı farklı kişilere gönderdim.
Bir sayı atması için Higgins'e,
Üç tane de Henry'ye.
O müthiş bir top tutucu,
O denyoların hası.
Maçtan sonra
Muhteşem Donovan Woods da geldi.
Babam bana sarıldı,
Sırtımı okşadı,
Alnımı öptü.
Nasıl oynadığımdan söz etmedi
Ama takımdaki herkes arasında
Henry'nin en büyük potansiyele ve azme sahip
olduğunu söyledi.
Hundred Oaks: 31
Tullahoma: 24
Bölge şampiyonluğu cepte.
Poster kızı olsam da, olmasam da
Alabama'ya gideceğim,
Hayallerimin okuluna...
O zaman neden kendimi bu kadar boş hissediyorum?

ilk randevu

kaç gün mü oldu? henry'yle tartışalı 39 gün

Kesinlikle muhteşem bir performans sergilediğim bölge şampiyonluğundan bir hafta sonra cuma günümüz boş olduğu için Ty dışarı çıkmayı teklif etti. Bu, ilk gerçek randevumuz olacaktı. Perşembe, cumartesi ve pazar günlerini bulaşık yıkamaya ayırıyordu, diğer günlerimiz de antrenman ve maçlarla geçtiği için baş başa çıkma şansımız olmamıştı. Genellikle antrenmanlardan sonra birkaç saatliğine bize geliyordu, öpüşüp koklaşıyorduk, sonra evine gidiyordu. Okulda birlikte yemek yiyor ve koridor-da birlikte yürüyorduk ama bu, birlikte çok zaman geçirdiğimiz anlamına gelmiyordu. Bir bakıma, onu çok az tanıyordum.

En sevdiği renk hangisiydi? Ev sevdiği müzik grubu? En sevdiği tatil? Hardal mı, mayonez mi? Her ikisi de mi? Bunları geçtim; doğum günü ne zamandı?

Ancak bazı yönlerden de onu tanıyordum. Saçlarımı toplu mu seviyordu, açık mı? Açık. Boxer mı seviyordu, slip mi? Slip boxer. Elbise giymem hoşuna gidiyor muydu? Kot pantolon ve tişört giymemi tercih ediyordu. Joe Montana mı, John Elway mı? Elway. (Küfür gibi.)

Ama konu Henry olunca iş değişiyordu. En sevdiği renk? Gümüş rengi. En sevdiği müzik grubu? Led

Zeppelin. En sevdiği tatil? Babasıyla araba turuna çıkarak Büyük Kanyon'a gitmek. Hardal mı, mayonez mi? Ketçap. Doğum günü? 1 Aralık.

Ty beni evden aldı ve bilmediğim bir yere doğru yola çıktık. Kot pantolon ve kazak giymiş, bu özel durum için büyükbabasının arabasını ödünç almış ve bana bir buket kırmızı gül getirmişti. Saat henüz 17.30'du; bir randevu için erken bir saatti ve eflatun-pembe bir günbatımına doğru sürerken uzanıp bacağıma okşadı.

Gülümsüyordu ve bu bana onu ilk gördüğüm günü, onu sadece görmenin bile bedenimi çılgına çevirdiğini hatırlattı. Kelimenin tam anlamıyla taş kesilmiştim. Benim için Henry kadar kusursuz bir erkek olmamasına rağmen Ty'dan hoşlanmak zor değildi.

Bir süre sonra kasabadan uzaklaştığımızı ve kırsala, yani hiçliğin ortasına yöneldiğimizi fark ettim. "Ty, nereye gidiyoruz? Buradan sonra hiçbir şey yok."

"Sen öyle san," dedi, yüzüne yayılan yaramaz bir sırıltısla.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz."

"Sürprizlerden nefret ederim. Hem sen sürprizlerden nasıl hoşlanabilirsin ki? Sen kontrolü seversin."

Kıkırdadı. "Evet ama sürpriz yapan bensem, kontrol de bendedir."

Arabayı park etti, aşağı indik. Saman ve yabani otlarla dolu, geniş bir yeşilliği geçtik ve küçük bir şelaleye giden bir patikaya ulaştık. Ty önceden gelip bir piknik sofrası hazırlamıştı. Kadınların yüzde doksan dokuzu bu sofrayı görünce kendilerinden geçerdiler ve ben de bu çoğunluğun içindeydim.

Ağzım açık kalarak Ty'ın dirseğini tuttum. "Burayı nasıl buldun?"

Gülümseyerek yere yaydığı battaniyeye oturmamı işaret etti. "Büyükbabam söyledi." Birkaç fener yaktı.

Su, kayalara çarparak dökülüyor; cırcırböceklerinin sesleri geliyordu. Ty sırt çantasına uzandı ve içinden sandviç, patates salatası ve en sevdiğim çikolatalı kurabiyelerden çıkardı.

"Bir kadının kalbini fethetmeyi iyi biliyorsun."

Kâğıt tabağın üstüne biraz patates salatası koydu ve bana uzattı. "Aslında her kızın kalbini değil; sadece senin-kini." Yüzüm yanmaya başladı. Henry'nin beni sevdiğini hiç duymamış olsaydım hâlâ Ty için çıldırıyor olur muydum? Muhtemelen.

"Pekâlâ," dedim, köfteli sandviçimi ısırarak, "futbol oynamadığın, bulaşık yıkamadığın ve Vanessa'nın sosyal hayatını kontrol etmediğin zamanlarda neler yapmaktan hoşlanırsın?"

Ty, elinin arkasıyla ağzını sildi. "Benim varoluş sebebim, Vanessa'nın sosyal hayatını kontrol etmek. Ama bunu yapmadığım zamanlarda kitap okuyorum."

"Okumak mı? Neler okuyorsun?"

Ty güldü. "Kitaplar... hani kâğıt ve kelimelerden oluşan şeyler."

Bir çatal patates salatasını onun yüzüne fırlattım ama kaçmayı başardı. "Bunu biliyorum, ahmak. Hangi tür kitaplar?"

"Tarih okumayı seviyorum, yani, Amerikan İç ve Devrim Savaşlarını. Üniversitede tarih okumayı düşünüyordum."

"İyiymiş," dedim. Kahretsin, savaşlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Tarih derslerinden zar zor B alıyordum. Bu çocuk *tam olarak* ne kadar zekiymiş?

"Futbol oynamadığında sen neler yapıyorsun Woods?"

Ağzıma patates salatası tıkarken aklıma günlüğüm

geldi. Fakat ondan en iyi arkadaşlarıma bahsetmekten bile çekiniyorsam Ty'a nasıl anlatabilirdim? "Şey, oyun oynuyorum. İskambil oyunları, langırt falan. Koşmayı, meydan okumaları ve yarışmayı seviyorum."

"O kadarını görebiliyorum."

"En sevdiğin renk hangisi?"

"Şeffaf."

"Şeffaf mı?"

"Evet, kadınların mayolarındaki gibi."

"Aman ne komik," dedim, kıkırdayarak. "Ciddi soruyorum."

"Mavi. Seninki?"

İlk tepkim mavi demek oldu ama sonra aklıma Henry'nin yeşil gözleri geldi. Off. Yani burada, yeryüzündeki özel cennetimde, Havva'nın elması kadar çekici Ty'la otururken bile en iyi arkadaşım olduğunu sandığım birini, işler yolunda gitmediğinde beni anında satan bir oğlanı düşünüyordum.

"Benimki de mavi," dedim, yeşile karşı gelerek. Yüreğimin, o rengi seçmemi söylemesi umurumda değildi.

"Güzel."

Sandviçime odaklanıp onu mideye indirdikten sonra kurabiyelere saldırdım.

"Güzel bir gece..." dedi Ty.

"Hı hı. Sonbaharı çok seviyorum..."

"Ben de. En sevdiğim mevsimdir..."

"Benimki de..." Bir kurabiye daha yedim.

Konuşacak *herhangi bir şeyimiz* var mıydı?

Evde takılırken konuşacak çok şeyimiz varmış gibi geliyordu fakat belki de öpüşmekle meşgul olduğumuzdan böyle düşünüyordum. Aşk böyle bir sohbetsizlik hali olamazdı ya? Ama doğru insanı bulamamışsan ne olacaktı? Ömür sohbetlerin çok da harika olmadığı, her şeyin ku-

sursuz olmadığı ama gerçekten nazik ve tatlı olduğu bir ilişkiyle mi geçiyordu?

Henry'yi ne kadar zlediğimin bilincindeyken bu adamlarla birlikte olmalı mıydım?

Belki karşılıksız aşka razı olabilirdim ama Henry'nin beni sevdiğini bildiğime göre, bu karşılıksız aşk sayılmazdı. O halde adı... kabul görmeyen aşk mıydı? Kaçınılan aşk? Sahipsiz aşk?

Bütün kurabiyeler bittiğinde örtüye uzandım ve Ty, şelale ve mavi gözler dışında bir şey düşünmemeye çalışarak, gökte beliren yıldızlara baktım.

eyalet şampiyonasına hazırlık

kaç gün mü oldu? henry'yle tartışalı 45 gün

Eyalet şampiyonasından önceki gün kendimi kötü hissediyordum. Lisenin son yılının, hayatımın en iyi yılı olması gerekmez miydi? Resmen hayal kırıklığı!

“Woods?” dedi JJ, beni, bir haftadır içinde boğulduğum kendine acıma halinden çekip alarak. Joe’nun Büfesi’ndeydik. “Tabağındakileri yiyecek misin?” JJ hiç dokunmadığım spagetti tabağımyı gösterdi ve masanın üzerinden eğilerek elinin dışıyla alımımyı kontrol etti.

“Kes şunu, dostum. Ben iyiyim,” dedim, elini iterek.

“Ye. Maç için karbonhidrata ihtiyacın var.”

JJ’e asker selamı çakıp tabağımya daldım ve soslu spagettiye çatalımya dolayıp ağızımya götürdüm. “Maçtan dolayı gergin misin?” diye sordum, ağızımyı doluyken.

“Hem de nasıl.” Çatal tutmadığı eliyle kaleminin arkasını tıkladımyı duruyordu. “Ama oyundaki sen olduğun sürece sorun yok.”

İç geçirdim. Ty’ın biraz takıntılı olduğunu biliyordum ama neticede o da bir oyun kurucuydu! “Ty’la sorunun ne?”

JJ omuzlarını silktili. “Sana söyledim. Burnu havalar da. Soyunma odasındaki halini görmüyorsun; bize tepe-

den bakıyor, formalarımızı doğru giymediğimizde veya Carter omzunun yanlış tarafını kullanarak blok yaptığında sürekli söyleniyor. Bu çok saçma. Açıkçası onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

Makarnama odaklandım. “O çok sevimli, bana karşı çok nazik ayrıca çok çekici. Dürüst olalım, etrafımda pek seçenek yok.” Çatalımı JJ’e doğru salladım. “Senin de söylediğin gibi... Yani Lacey iyi bir yatak arkadaşı, değil mi?”

JJ pes edercesine başını eğdi. “Hey, eğer seks iyiye başka neye ihtiyacın olur ki?”

“Aslında eğer âşıkсан, bahse girerim ki seks daha da iyi oluyordur, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Parmesanı uzatır mısın?”

Peyniri JJ’e uzatırken hüzünlendim. Henry hayatımda yokken günlüğüm dışında içimi dökebileceğim kimsem yoktu ve günlüğümün bana karşılık verdiği söylenemezdi.

“Bak, Carter ve ben, senin Ty’la birlikte olmanı takmıyoruz. Ama Henry...”

Bu beni şaşırttı çünkü JJ, Henry’yle küstüğümüzden beri ilk kez ondan bahsediyordu. “Ne? Size ne dedi?”

JJ kaleminin arkasını tıklattı ve çekinerek, “Sadece sen Ty’la birlikteyken sana katlanamadığını söyledi ve senin Ty’ı, bize tercih ettiğini düşünüyor,” dedi.

Çatalımı elimden düşürdüm. “Ah, bu tam bir saçmalık, JJ.”

“Biliyorum.”

“Bunu Henry’ye söyledin mi?”

“Elbette... ama sanırım bunu kendisi çözmek zorunda. Başka da bir şey diyemem.”

“Ama benim diyeceklerim var; öncelikle, Ty’la birlikte olmamı bana Henry söyledi. Sonra buna sinir olmaya başladı. Sonra Henry’ye, isterse Ty’la devam etmeyebileceğimi söyledim ama karşılığında Ty’ın gözünü morarttı ve bir buçuk aydır beni görmezden geliyor.”

"Bunun senin hatan olduğunu söylemedim Woods. Ama sen ne ara Trajedilerin Meleği oldun?" Gülümseyerek bulmaca kitabına eğildi. "Polo unsuru, beş harfli?"

"Bilemiyorum, dostum... tişört mü? Yani polo tişört gibi?"

JJ'i eve bıraktıktan sonra kendimi yola vurdum. Nereye gittiğimi bilmeden sürüyordum. Fakat sonra nereye gitmek istediğimi fark ettim.

Bir süre sonra kendimi, Henry'yle son konuşmamı yaptığım Cumberland Nehri'nin kıyısında buldum. Günlüğümü açtım ve cebimden bir kalem çıkardım.

Derin sızı, hâlâ bedenimde bir kanser misali

Henry kanseri.

Beni öldürmektense azalarak yaşamama izin veriyor.

Henry olmadan, hayatımın yüzde yetmiş beşini yaşıyorum.

Ve belki bazı insanlar böyle yaşamayı kabullenebilir, razı gelebilirdi ama ben bunu istemiyordum.

Bir ay önce Henry'yle beraber oturduğumuz ağaç kütüğünü buldum. Çürüyen odunun etrafını eşeleyerek düz bir taş aradım. Birkaç tane buldum, ayağa kalktım ve nehre doğru hedef aldım. İlk taşı iki kere sektirebilirdim. Sonra üç kere. Dörde çıkabilecek miydim? Başka taşlar aradım ve taşa benzeyen tuğla parçaları buldum. Onları suya dosdoğru fırlatıp etrafa sular saçtım.

Güneş batmaya başlayana kadar taşları sektirdim ve büyüklerini fırlattım. Oradan ayrılmaya hazırlanırken nehirde büyükçe bir su sıçraması gördüm ve dönüp taşı atanın kim olduğuna baktım. Ve oradaydı. Henry. Orada dikilmiş bir avuç taşı nehre gönderiyordu. Buraya geldi-

ğimi kimse bilmiyordu. Demek ki o da öylesine gelmiş olmalıydı, tıpkı benim gibi.

Elimdeki günlüğe baktı, sonra bakışlarını kaçırıp daha fazla taş topladı ve onları da nehre attı.

Günlüğümü yere bıraktım, neredeyse briket kadar kocaman bir taş aldım ve nehre fırlattım. Sonra birkaç düz taş bularak üçer kere sektirdim.

Bir golf topundan daha küçükçe bir taş aldı ve nehre fırlatarak ömrümde gördüğüm en zayıf halkaları oluşturdu. Bir şey söylemekten veya yapmaktan çekinerek ona baktım. Gözümün önünde eğilip yabancı çiçekler toplamaya başladı. Ayçiçekleri. Altınbaşaklar. Gelinparmakları. Yavaşça geldi ve buketi elime tutuşturdu.

Gözyaşlarım sel oldu. Sweatshirt'ümün koluyla gözlerimi sildim ve başımı kaldırıp yüzüne baktığımda boynuna uzandı, ucunda futbol topu olan gümüş kolyesini çıkardı ve plastik topu parmaklarında çevirdi. Uğurlu kolyesine baktı, sonra gözlerimiz buluştu ve zinciri boynuma taktı.

"Her şeyi mahvettiğim için üzgünüm, Jordan," dedi ve gitti.

O akşam geç saatlerde kulübede oturup el fenerimi çene-
min altına tutturdum ve günlüğümü yazmaya başladım.

Korkularım gerçek oldu:

Artık bir erkek yüzünden bütün kontrolünü ve algısını kaybeden kızlardan biriyim.

Henry'ye ne diyebilirim ki?

Her şeyi düzeltmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?

Hep istediğim uğurlu kolye sonunda benim oldu.

Ama Henry'nin boynunda olmadığı sürece kolye boktan bir plastik parçasından ibaret.

Aniden kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve annem içeri girip yanuma sokuldu.

“Burada olduğumu nereden bildin?”

“Tatlım, buraya yıllardır geliyorsun. Henry ve sen evcilik oynamaya başladığınız günden beri.”

“Vay be.” Annem gerçekten de her şeyi biliyordu.

“Arkadaşların burada.”

Islak gözlerimi telaşla koluma sildim. “Carter? JJ?”

Verandadaki ışık, kulübenin içini aydınlattığı için annemin gülümsediğini görebiliyordum. “Carrie ve Marie.”

Nasıl yanı? “Neden gelmişler?”

“Carrie seninle konuşmak istiyormuş.”

“Ah.”

Annem tereddüt etti. “Bak, tatlım, keşke birileriyle konuşsan. Her şeyi içine atmaya üzüliyorum.”

“İçime atmıyorum ki! Bana verdiğin aptal günlüğe yazıyorum.”

Annem kolunu belime sardı ve alnını omzuma dayadı. “Duygularını dışa vurmak için futbol dışında bir aracın daha olmasına seviniyorum. Ama Carrie’yle konuşman, günlük tutmandan daha faydalı olabilir.”

Carrie’ye, Ty’la yattığımı söylediğimi ve bunu herkes anlatacağından nasıl da korktuğumu hatırladım. Ama kimseye anlatmamıştı. Ve Marie, müzik kültürü dersinde benim partnerim olmayı sorun etmemişti. Onun rahatlığı hoşuma gidiyordu, en azından diğer ponpon kızlara kıyasla gösterişten uzaktı. Pire-fiskesi stratejisini bile biliyordu.

“Bu kötü bir fikir olmayabilir, anne.”

“Güzel. İçeri gelmek ister misin?”

Ayağa kalktım ve annemle birlikte kulübeden çıktık. El ele tutuşarak bahçeyi geçip verandaya gittik.

Eve girdiğimizde banyodaki aynada kızarmış yüzüme

baktıktan sonra Carrie ve Marie'nin beklediği antreye gittim. "N'aber?" dedim.

Kızlar beni gördüklerinde birbirlerine baktılar. Carrie boğazını temizledi. "Sen iyi misin, Jordan?"

Yeniden gözlerimi silip zoraki gülümsedim. "Ah, evet, iyiyim. Esas sizi sormalı?"

"Carrie'nin senin tavsiyene ihtiyacı var," dedi Marie, Carrie'nin sırtına dokunarak.

Tavsiyeme mi? "Bu bir şaka mı? Sizi JJ mi gönderdi?"

Marie güldü. "Hayır... gerçekten. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Elbette... bodruma geçelim." Carrie ve Marie peşimden aşağıya indiler ve kendimizi kanepelere attık. Evet, şimdi ne olacaktı? Onlara içecek bir şeyler teklif etmeli miydim? Henry ne isterdi?

"Pizza sipariş edelim mi?" diye sordum.

"Harika olur," dedi Carrie.

"Kanat da alabilir miyiz?" diye sordu Marie.

"Tabii ki," dedim.

Marie kanat mı seviyordu?

Masadan bir mönü aldım, telefonumu çıkardım ve pizza ile kanat sipariş ettikten sonra kanepeye döndüm. "Pekâlâ, ne tür bir tavsiyeye ihtiyacın var? Yeni kramponlar almak falan mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Marie. "Erkek meselesi."

Yüksek sesle güldüm. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır," dedi Marie. "Mesele şu ki Carrie, Carter'dan çok hoşlanıyor ama Carter onunla çıkmak istemiyor."

"Gerçekten mi?" diye cıykladım, yüzü kıpkırmızı olan Carrie'ye bakarak. "Senden hoşlandığını sanıyordum."

"Ben de öyle diyorum," dedi Marie.

"Bakın kızlar," dedi Carrie. "Onun benden hoşlandığını ben de biliyorum. Ama Henry'nin hâlâ bana âşık olduğunu düşündüğü için bir adım atamıyor."

Güldüm. "Carter çok kalınkafalı."

Carrie bir an durdu. "Öyle valla."

"Carter'a, Henry'yi neden terk ettiğini anlattın mı?" diye sordum.

"Hayır..."

"O zaman anlat."

"Henry konusunu açarsam bana kırılmaz mısın?" diye sordu Carrie, bir kaşını kaldırarak.

"Elbette, hayır. Ya da eğer istersen Carter'a bir mesaj atıp ahmaklık etmemesini söyleyebilirim."

Carrie gülümsedi. "Hayır, bunu ben hallederim. Teşekkürler, Jordan."

"Bu sorunu çözdüğümüze göre, biraz langirt oynayabilir miyiz?" diye sordu Marie, köşedeki langirt masasına bakarak.

"Hadi oynayalım," dedim. Üçümüz masanın başına geçip bir turnuva düzenledik. Onlar misafir oldukları için Carrie ve Marie'nin ilk oyunu oynamalarına izin verdim ve üst kata çıkıp mutfaktan içecekleri aldım.

Alt kata döndüğümde, sadece üç dakika sonra, Marie, "Benimle oynama sırası sende, Jordan. Carrie'yi mahvettim," dedi.

"Peki," dedim, bir diyet kola açıp masaya koyarak. Çubukları tuttum ve topa vurmak için ahşap adamlarımı hareket ettirmeye başladım. Marie'nin ahşap adamlarından biri, topu benden çaldı ve gol attı.

"Vay canına," dedim. "Carrie, Marie'nin bir langirt efanesi olduğu konusunda beni uyarmalıydın."

"Üç yıl boyunca Cedar Creek Kampı'nın şampiyonuydum," dedi Marie.

"Ee, Ty'la nasıl gidiyor?" diye sordu Carrie, bar taburesine oturup diyet kolasını açarken. Langirt masasından baktığımda gözlerimin içine bakıyordu.

"İyi." Yalan.

"Sadece iyi mi?" diye cıyıkladı Marie. Yutkunduktan sonra, "Siz... bilirsin işte, oynaşıyor musunuz?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Yatakta nasıl?"

Donakaldım; bunu sorduğuna inanmıyordum ama Ty çok sekiydi, bu yüzden merakını anlayabiliyordum. "İnanılmaz."

Yalan değildi.

"Ama?" dedi Marie.

"Seks her şey değil," dedim, Henry'yi ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalışarak. Arkadaş olarak da, başka türlü de, muhtemelen sonsuza dek kaybettiğim Henry'yi.

"Ty'ı sevmiyor musun?" diye sordu Carrie alçak sesle.

Omuzlarımı silktim ve langırta odaklandım. "Ty olağanüstü, çok tatlı ve nazik ve evet, yatakta inanılmaz ama sanki bir şeyler eksik, anlıyor musunuz?"

"Dışarıda bir sürü erkek var," dedi Marie, çubukları çevirip bana bir gol daha atarken. "Yani Ty'dan ayrılсан bile her şey yoluna girer."

Ne olduğunu anlamadan, "Hayır, giremez," deyiverdim.

"Henry olmadığı için mi?" diye sordu Carrie, kaşlarını çatarak.

"Evet, ve eğer o olmayacaksa, en iyi seçeneğim Ty gibi biri, değil mi?"

Marie ve Carrie birbirlerine baktılar ve Marie, "Henry nasıl bir pislik olduğunu ve ne kaçırdığını bilmiyorsa, boş ver gitsin," dedi.

"Bu işe yaramaz," dedi Carrie, yanıma gelip elini sırtıma koyarak. "Konuşmak istersen biz yanındayız."

"Onu özliyorum, hepsi bu." Yaşların gözlerime olduğunu hissettim. "Artık iskambil oynamamamızdan nefret ediyorum. Yalnız uyanmaktan nefret ediyorum."

“Bu çok kötü gerçekten,” dedi Marie. Topu kaleden çıkardı ve masanın ortasına göndererek oyunu yeniden başlattı.

Ne olduğunu anlamadan, çemkirme isteğiyle doldum. Vahşice çemkirme isteğiyle.

“Hiç anlamıyorum. Yani, bana, beni sevdiğini söyledi, sonra ortadan kayboldu. Bunu nasıl yapar? Yıllardır birbirimizin en iyi arkadaşınız ve şimdi benimle konuşamıyor mu yani? Böyle saçmalık mı olur?”

“Kesin korkmuştur,” dedi Carrie.

“Yakında normale dönecektir,” diye ekledi Marie. “Sı-
nıfta sürekli sana bakıyor. O da seni özleyiyor.”

“JJ, bunu Henry’nin kendisinin çözmesi gerektiğini söyledi.” Biraz tereddüt ettikten sonra, “Bu meseleleri sizinle konuşmak daha kolay oluyor,” diye ekledim.

“JJ’le aşk hayatın hakkında mı konuştun?” diye cıyıkladı Carrie.

“JJ’le, hani Carter ona meydan okudu diye yarım saatte iki metrelik köfteli sandviçi yiyen adamla?” diye sordu Marie ve yeni bir gol attı. “Deli misin acaba?”

Güldüm. Günlük yazmayı seviyordum ama kızlarla konuşmanın da çok keyifli olduğunu kabul etmeliydim.

Futbolcu veya ponpon kız... Fark etmezdi.

Pizzalar gelene kadar langırt oynadık, sonra televizyonun karşısına geçip, tanınmamış Hollywood yıldızlarının dünyayı turladığı, berbat bir program izledik. İlginçtir, Marie ve Carrie programı benden çok kötülerdiler. Bu kızların da oğlanlar kadar eğlenceli olduklarını nasıl fark edememiştim?

biricik babama, yeniden

Maç öncesi ritüeli:

Kanepede uzan,

Nabızı düşür,

Bu oyunu sev, sev, sev.

Sert oynadığım canlandır,

Kazandığımı düşün,

Topun düşmesine dua et

(Elbette karşı takımda).

Maç öncesi ritüeline dahil değil:

Babam.

Hiçbir şekilde,

Asla olmadı,

Olmayacaktı...

Bugüne kadar.

Bodruma geldi,

Elinde bir DVD;

Benim DVD'm, benim maç kaydım.

Gözyaşlarımla savaştım.

Futbol kahramanları ağlamaz,

Bugün bile.

eyalet şampiyonası

Gece soğuktu, sigara dumanı ve kahve kokusu ayazda her yeri sarmıştı. Parmak uçlarımda zıplıyor, ısınmaya çalışıyordum. Ellerimi ovuşturuyor, ayaklarımı tek tek sallayarak bileklerimi esnetiyordum.

Yüzbinmilyon gazeteci fotoğrafımı çekiyordu. Yüzlerce üniversite koçu buradaydı fakat hiçbiri Alabama'dan değildi. Mark Tucker bile burada değildi. Pislik herif.

Ancak *Muhteşem* Donovan Woods buradaydı; annem, Mike ve Jake Reynolds'la birlikte en önde oturuyordu. Tennessee'nin başantrenörü de yanlarındaydı. Şüphesiz, Ty oyuna girebilirse onu izlemeye gelmişti.

Babama baktığımda bana gülümseyip el salladı. Eh, peki. Ben de ona gülümsedim, bugün öğleden sonra bir saatini benimle geçirip maç kaydı izlediği için ona minnettardım. Birlikte bir maç izlemiştik!

Jake Reynolds oturduğu yerden, "Yakıyorsun, Jor!" diye bağırdı ve ıslık çaldı.

"Konsantrasyonumu bozma yoksa diz kapağını parçalarım, sapık!" diye bağırdım.

Jake güldü.

Carrie ve Marie, kırmızı kısa taytlarının üstüne giy-

dikleri siyah eteklerini rüzgârda savurarak koşup yanıma geldiler. “Jordan!” dedi Marie, “ailenin yanında oturan yakışıklı kim?” Kendisine göz kırparak Mike’ı dürtüp bir de kalçasını işaret eden Jake’e bir bakış attı. Ağabeyim başını iki yana salladı ve mısırını yemeye devam etti.

“İnan bana,” dedim, öğürürcesine, “zamanına değmez.”

“Ben ilgilenmiyorum,” dedi Marie, daha yeni oje sürdüğü belli tırnaklarına bakabilmek için ponponlarını kolunun altına kıştırarak. “Kristen soruyor.”

Biraz duraksadıktan sonra kahkahayı bastım. “Ah, pekâlâ, birbirlerine çok yakışırlar! Maçtan sonra onları tanıştıtırım. Jake de taciz edebileceği yeni birini bulursa beni rahatsız etmeyi bırakır belki.”

“Ve Kristen da Ty’ın peşini bırakır,” dedi Carrie, gözlerini devirerek.

“İki taraf için de kazançlı görünüyor. Bu arada, Carter’la konuştun mu?” diye sordum Carrie’ye.

O kadar kocaman gülümsedi ki bayılacağından korktum. “Gelecek cuma akşamına çıkma teklif etti.”

“Ayrıntılar!” dedi Marie.

“Bana ve ailesine akşam yemeği yapacak, sonra beni Nashville’deki Opryland Oteli’nde bir caz konserine götürecektir.”

Havaya zıplayıp kıkırdamak için inanılmaz bir istek duydum ama sadece, “İyiymiş. Çok romantik,” diyip Carrie’nin omzuna hafifçe dokundum.

“Baksana, Jordan,” dedi Marie, “geçen günkü antrenmanda denediğiniz Özgürlük Anıtı’nı oynasanıza.”

Tribünün üstündeki spiker kulübesine baktım ve ellerimi birbirine sürterek ısınmaya çalıştım. “Aslında topları ilk önce Henry’ye yağdıracakımı sandıklarına bahse girelim.”

“Doğru,” dedi Marie, başını sallayarak.

“Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım,” dedi Carrie. İç geçirip gülmeye başladı.

“Görürsün,” dedim, sırtarak.

“Kaptanlar!” diye bağırdı hakem.

“Hadi, ben kaçtım,” dedim ve arkamı dönüp sahaya koştum.

Bir yandan zıplayıp bir yandan ponponlarını sallayarak, “İyi şanslar, Jordan!” diye bağırdılar.

JJ’le birlikte elli yarda çizgisine koştuk ve Carter’a baktığımda onun Carrie’ye doğru ilerlediğini gördüm. Carrie, muhtemelen şans dilemek için Carter’a sarıldı ama Carter onu kucağına alıp sahanın ortasında, kalabalığın önünde öptü. Ben ve JJ de dahil, herkes alkışlamaya ve onlara tezahürat etmeye başladı. Henry de onlara bakarak gülümsüyordu.

Koç taktik tahtasını yere atıp, “Carter, kışını kaldır ve sahaya çık!” diye bağırdı.

Carter kaskını taktıktan sonra bize doğru koştı. JJ ve ben onu biraz itekledik. “Bize katıldığın için teşekkürler, bal dudak,” dedi JJ.

Bugünkü maçı Vanderbilt Üniversitesi’nin sahasında oynuyorduk ve Woodbridge Lisesi’nden daha çok puanımız olduğu için yazı-tura hakkı onlardaydı. Tura dedi ama yazı geldi. Başlangıç vuruşunu karşılamayı seçtim.

Yeniden yedek kulübemize geri geri koştum ve başlangıç vuruşunu karşılamak için sahaya çıkan Henry’yle karşılaştım. Önce benimle, sonra da Carter ve JJ’le yumruk tokuşturdum. Onunla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım; oyuna odaklanmam gerekiyordu. Bu yüzden arkamı döndüm ve Woodbridge tarafına baktım. Ne ben ne de Mike daha önce Batı Tennessee’li Woodbridge’le oynamıştık. Maçlarını da hiç izlememiştik. Ama dersime iyi çalışmıştım.

Oyun kurucunun güçlü kolları yoktu ama seri ve zeki idi. Sahayı nasıl yönetmesi gerektiğini biliyordu fakat en önemlisi, topu iyi taşıyordu. Carter'a oyun kurucuyu engellemesini söyledim yoksa sayıya koşardı. Carter oyun kurucuları devirmeyi severdi ama bu oyun kurucuyu kaybetmesini göze alamazdık çünkü eğer eleman kaçarsa Henry dışında takımdaki hiç kimsenin onu yakalayacak kadar hızlı olduğunu sanmıyordum. Ve Henry hem top tutucu hem de arka savunmacı olarak oynayamazdı. Ayrıca savunmada oynamak için çok yapısı zayıftı.

Henry demişken, Woodbridge şutçusunun, liseli çoğu şutçudan daha güçlü bacakları olduğunu da biliyordum. Henry, Woodbridge sayı çizgisinde pozisyon alırken, "Henry!" diye seslendim ve tekrar bizim tarafımıza geldi.

"Efendim?" dedi. Zıplayarak, ısınmış kaslarını sıcak tutmaya çalışıyordu.

"Şutçularını biliyorsun, değil mi?"

Kaskını biraz kaldırdığında gülümsediğini, yeşil gözlerinin ışıldadığını gördüm. Nefesi havada buhar oluyordu.

"Biliyorum tabii ki, Woods. Başka neden o kadar geride durayım ki?"

"Sadece kontrol ediyorum."

Tribünlere bakarak başını salladı. "Eee, Alabama antrenörleri nerede?"

Çenemin altındaki kayışla oynarken omuzlarımı silk-tim. "Sanırım, burada değiller."

"Değiller mi?" diye haykırdı. "Ama bu, yıl içinde seni izleyebilecekleri son maç."

Babamın söylediğini yapıp, diğer seçenekleri gözden geçirmediğim için bunun benim son maçım olacağını fark edince üstdudağımı ısırardım. Yüzlerce spot ışığının altında son koşuşum, yeni boyanmış yolda çizgilerinin kokusunu son alışım ve taraftarların tezahüratlarını son duyuşum olacaktı. Bir maçtaki son kusursuz spiral atışım olacaktı.

“Henry?”

“Efendim?”

Derin bir nefes aldım. “Senin maçında, ağaçların altında çekirge aradığım sırada sahanızdan çıkan topu alıp sana fırlattığım günü hatırlıyor musun?”

“Hı hı,” dedi, sırtarak.

Gülümseyerek karşılık verdim. “Pozisyonunu bana kaptırdığına bozulmuş muydun?”

“Tabii ki hayır. Top oynamayı ne kadar sevdiğini anlamıştım... ve bu da bana futbolu daha çok sevdirdi. Senin paslarını yakalamak hep hoşuma gitmiştir.”

“Michigan seni çağırıyorsa ama hiç sahaya çıkamayacağını belli etselerdi, yine de oraya gider miydin?”

Kaskını tamamen çıkardı ve gözlerime baktı. “Asla. Ben top oynamak istiyorum. Alabama’nın burada olmasının nedeni buysa, bu onların kaybı.” Dirseğimi okşadı. “Daha iyisini yapabilirsin, bunu sen de biliyorsun.”

“Henry!” diye bağırdı Koç. “Zahmet olmazsa başlangıç vuruşunu karşılayabilir misin yoksa bunu yapması için JJ’i mi gönderelim?”

Henry yeniden sahaya döndü ve kaskını giyerken bana baktı.

Woodbridge başlangıç vuruşu için hazırlanırken ben de banklara koşup JJ ve Carter’in arasında durdum.

Ty arkamdan gelip kulağıma eğilerek, “Henry şutçuyu biliyor, değil mi?” dedi.

“Evet,” dedim, sıkılı dişlerimin arasından. Bu takımı yönetmek onun değil, benim işimdi. Bunu hâlâ anlamamış mıydı?

“İyi,” dedi.

Woodbridge başlangıç vuruşunu yaptı, Henry topu yakaladı. Bloklanmadan önce hızla koşarak otuz yarda kazandı. Hepimiz, Henry’nin adını bağırlıyor, çığlık atıyor, coşuyorduk.

“Woods,” dedi Koç, “ortaya oynar.”

“Tamamdır, Koç.” Woodbridge savunmasının ne kadar iyi olduğunu görmek için topu ortaya göndererek onları test etmek istiyordu.

Otuz yarda çizgisine doğru koşarak oğlanların arasına daldım. “Bates’e Özgürlük Anıtı.” Hepimiz ellerimizi birer kere çırparak dağıldık. JJ topu bana fırlattı, ben üç adım geri giderek sağ elimle topu, sahanın sağ tarafına doğru koşan Henry’ye atar gibi yaptım. Bu, sahadaki çoğu savunma oyuncusunun yön değiştirmesini sağlarken, topu sol elimle Bates’e gönderdim, o da topu tuttuğu gibi sahanın ortasına fırladı. Özgürlük Anıtı ara sıra işe yarar ama bu denemeyle, savunmanın, her fırsatta pas yapmamı beklediğini anladım. Bates bloklanmadan önce on bir yarda kazandı.

Hepimiz çizgiye gittik ve ben, “Mavi elli, kırmızı yirmi, mavi elli, kırmızı otuz!” dedim. Kırmızı otuz, işaretimizdi. JJ topu bana verdi, ben de Higgins’e gönderdim. Bir köşe oyuncusu onu sıkıştırmıştı ve Higgins topu kaybederek yere düştü. Başarısız pas. Lanet olsun. Woodbridge savunması düşündüğümünden iyi olabilirdi. Sayı yapmak istiyorsak en iyi şansımız Henry’ydi ama savunma ona iki kat yükleniyordu.

Bir araya geldik. “Top doğrudan Henry’ye. Yirmi yardada sola sert dönüş,” dedim. Henry ellerini çırpı. JJ topu bana attı ve Henry saha boyunca öyle hızlı koştu ki Woodbridge savunması şaşkına döndü. Yirmi yardada bir köşe oyuncusu Henry’ye yetişti ama Henry hızla sola döndü ve benim kusursuz pasımı yakalayarak fırladı. Devasa adımlarla köşe oyuncusunu geride bırakıp sayı çizgisine ulaştı.

Sayı! Olduğum yerde zıplayıp bağırdım ve kaskımı fırlattım. Yedek kulübemize dönerken yumruğumu havaya

savurdum ve Henry'yi formasından yakalayarak, "Çok iyi!" dedim.

Şutçumuzun ekstra puan alışı ve ardından savunmamızın Carter'ın önderliğinde sahaya çıkışı izleyerek Gatorade'imi yudumladım. İlk on yardayı Woodbridge'e kaptırmamak bizim için her zamankinden daha zor oldu ama Carter onların oyun kurucusunu bir kez devirmeyi başardı. Yine de sayı bölgesindeydiler. Dördüncü kaybımızda Woodbridge yirmi beş yarda çizgisinden atış yapıp sayı aldılar. Tekrar sahaya girdiğimde durum 7-3'tü.

Diğerleriyle bir araya gelerek, "Bu kez Woodbridge tamamen Henry'ye yüklenecek. Onları biraz şaşırtmak zorundayız," dedim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Henry. Ellerini kalçalarına koydu.

Gerginlikten terliyordum, ellerimi havluma sildim. "Bates'e Kızıl Tavşan?"

"Hadi o zaman," dedi Henry, ellerini çırparak.

11 topu aldı, ben Henry'ye on yardalık kısa bir pas attım, Henry topu yakaladı ve savunma oyuncusu onu ezecekken topu, sahanın soluna geçen Bates'e attı. Bates, bloklanmadan on yarda çizgisine ulaştı.

"Yürü be!" diye bağırdım, hatta ilerlerken. Henry'yle beşlik çaktıktan sonra Bates'in kolunu sıktım. Zaferimiz uzun sürmedi çünkü savunma, oyununu güçlendirdi. Bir başka atış hakkı alamayacaktım.

Bu, en son ne zaman olmuştu? Geçen yılın eyalet şampiyonasında.

Yedek kulübemizde durup Gatorade'imden bir yudum aldım ve rahatlamaya çalıştım. Dönüp aileme baktım; Mike ve Jake, yumruklarını havaya kaldırarak bana destek oldular. Babama baktığımda bana doğru başparmağını kaldırarak takdirini gösterdi. Vay be!

İlk yarı bittiğinde 7-3 öndeydik fakat takım hâlâ hevesliydi, heyecanımızı kaybetmemiştik. Soyunma odasına koşarken babamın ve Mike'ın Ty'a el sallayarak onu tribüne çağırdıklarını gördüm. Ty yanlarına koştu ve Tennessee'nin başantrenörüyle el sıkıştı.

Onu kıskandım çünkü Tennessee başantrenörünün Ty'ı ciddiye aldığını biliyordum. Ona bir kâr aracı, güzellik kraliçesi, poster kızı gibi değil; gerçek bir oyuncu gibi davranıyordu. Woodbridge'e karşı takımı ayakta tutan ben olduğum halde üniversite antrenörleri beni hâlâ gerçek bir oyuncu gibi görmüyorlardı. Alabama dışında hiçbir üniversiteden teklif gelmemiştir. Ne zaman maça bir temsilci gelse Henry'yi, Carter'ı veya Ty'ı izlemeye geliyordu. Beni değil. Bunu anlayamıyordum; cinsiyetim ne olursa olsun, ben harika bir oyuncuydum. Meselenin bu olması gerekmez miydi? Harika spiral atışlarımı görmeleri gerekmez miydi?

Babam bütün seçenekleri gözden geçirmem gerektiğini söylediğinde neden bahsettiğini bile anlamamıştım. Başka seçeneğim var mıydı ki?

Üçüncü çeyrek başladı ve kaskımın içindeki hoparlörden Koç'un sesini duydum. "Woods, ilk oyunda topu al ve Bates'in ne kadar ilerleyebileceğine bir bak. Sayı çizgisine otuz kalır kalmaz Henry'ye bombardıman yap. Woodbridge'in bütün oyuncularından daha hızlı koşabilir."

Koç'un dediğini yaptım. Neredeyse otuz yarda çizgisine ulaşana kadar topu taşıdık. "Mavi kırk iki! Mavi kırk iki! Kırmızı on yedi!"

JJ topu bana fırlattı ve Henry sahaya fırlarken ben birkaç adım geriye gittim. Savunma saldırıya geçmişti. Ah, kahretsin. Bütün savunma oyuncuları üstüme geliyordu. Hücum hattım yarılıyordu. JJ üstüme gelen üçüncü

ve ikinci hat oyuncularını aynı anda tutamazdı. Üçüncü hat oyuncusunu bloklamayı tercih etti. Henry sayı çizgisine yaklaşıyordu ve ikinci hat oyuncusu bana çarpmadan önce yaklaşık bir saniyem vardı. Toptan kurtulmak zorundaydım. Hemen. Topu savurur savurmaz rakibim bana alçaktan, sert bir şekilde çarptı ve yere düştüm. Sonra bizim tribünün bağırıışlarını duydum.

“Sayı!”

JJ, “Alın bakalım, aptallar!” diye bağırdı.

Ve bir saniyelik sevincin ardından bedenime bir acı saplandı. Dizimde çok kötü bir sorun vardı. Çığlık atmaya başladım.

çiçek almak için mi gecikti?

Sol dizimi sıkı sıkı tutarak ağlıyordum ama nedeni acı değil, korkuydu. Dizime ne yapmıştım? Bir kırılma sesi duymuş muydum? Bir şey mi yırtılmıştı? Bir tendon? Ön çapraz bağım? Ah Tanrım... geleceğim...

Henry ve Ty yanıma çömelmişti; Ty sağımda, Henry solumdaydı. Herkes bağıışıyordu.

Henry, "Kıpırdama, tamam mı?" dedi ve kaskımı dikkatle çıkarıp saçımı okşadı.

"Jordan, iyi misin? Konuşsana, Jordan," diye yalvarıyordu Ty. "Ah Tanrım, lütfen iyi ol..."

JJ, "Ağlamayı kes be adam," dedi ve Ty'ı sürükleyerek yanımdan çekip uzaklaştırdı. Sonunda.

Henry elimi tuttu. "Neresi acıyor?"

"Dizim," dedim, nefes nefese.

"Tamam, kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim," dedi Henry, herkes etrafıma toplanırken. "Carter!" diye bağırdı. "Bu aptalları bizden uzaklaştır!" Gözlerim doluyordu ama takımım için, elimi okşayan Henry için cesur bir ifade takınmaya çalışıyordum.

Hâlâ Henry'ye bakıyordum ki Koç yanımda diz çöktü fakat ne dediğini anlamıyordum çünkü sadece acıya

ve Henry'nin parmaklarına odaklanabiliyordum. Ancak bir ses beni Henry'nin büyüünden çekip aldı: Donovan Woods'un sesi.

"Kimse dokunmayın!" dedi babam, yanımıza çökerek. "Anlat, Henry."

"Sol dizi."

"Ah, kahretsin; atış yaparken güç aldığı bacağı." Bir dakika, babam gelecekte pas atabilmem için dizimin yeterince iyi olup olmayacağını mı düşünüyordu? "Hareket ettirmeye çalıştı mı?"

"Hayır. Ve kimsenin dokunmasına da izin vermedim."

"Aferin," dedi babam, telefonunu cebinden çıkarak. Titans'ın doktorunu aradığını ve bizimle Vanderbilt Hastanesi'nde buluşmasını söylediğini duydum. Sonra ambulans çağırdı. "Dizini daha fazla incitme riskini almak istemiyorum, o yüzden bunu en doğru şekilde yapmalıyız."

Bir hakem, "Koç Miller, oyuncunuzu sahadan çıkarın da maç devam edelim," dedi.

Babam, adama, "Bir dene de göreyim," dedi ve hakem ellerini teslimiyetle havaya kaldırıp uzaklaştı.

Nihayet ambulans geldiğinde babam ve Henry de benimle bindiler. Acı az önceki kadar yoğun değildi, o yüzden, "Henry... maç? Oynamalısın," diyebildim.

"Kimin umurunda?" dedi Henry. Geçen yirmi dakika içinde elimi neredeyse hiç bırakmamıştı. Ve bu hoşuma gidiyordu. Keşke bir ay önce bir yerimi falan incitseydim. Kendi kendime sırtıttım.

"Baba?"

Boynumu kavradı. "Efendim?"

"Çok üzgünüm," dedim, dudaklarımı ısırarak.

Gülümseyerek, "Her şey yolunda," dedi ve tekrar telefonuna döndü.

Babam tekrar doktorunu aradı, ona ne olduğunu, dizimin nasıl göründüğünü anlattı. Birden ona kadarki acı ölçeğinde altı düzeyinde olduğumu söyledi. Bu ölçeğin ne anlama geldiğini bile biliyordum. On neyi temsil ediyordu? Kafanın kesilmesini mi? Bir, kâğıt kesigi miydi?

Hastaneye vardığımızda babam özel oda, taşınabilir röntgen makineleri gibi isteklerini sıralarken acil müdahale ekibi de beni koridorda ilerletiyordu ve Henry elimi tutmaya devam ediyordu. Annem arkadan arabayla gelmişti ve bize yetişip diğer elimi tuttu.

“Mike?” diye sordum anneme.

“Ty’ı izlemek için Tennessee antrenörüyle kaldı. Erkek arkadaşını orada yalnız bırakamazdık.”

Acil müdahale ekibi, beni acil servise sokmaksızın, özel odaya götürdü. İçerisi dezenfektan ve hastane yemekleri kokuyordu ama odayı başkasıyla paylaşmadığıma memnundum. *Muhteşem* Donovan Woods gibi bir babanın avantajları da vardı. Acil müdahale ekibindekiler beni sedyeden yatağa aldılar ve şans dilediler. Bir teknisyen, elinde taşınabilir bir röntgen cihazıyla içeri girdi.

“Ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu babam, teknisyene. “Hasarı büyütüp kızımın futbol hayallerini mahvedersen seni...”

Teknisyen, karnuma örtmek üzere olduğu battaniyeyi yere düşürdü. Adam altına edecek gibi görünüyordu. Ağzı açık halde babama bakan Henry de öyle görünüyordu. Ben de bakakalmıştım. Babam benim hayallerimi önemsiyor muydu?

“Donovan, lütfen,” dedi annem, babamın elini tutup onu oturması için bir sandalyeye çekerek. Teknisyen formamın sol dizini dikkatle kesti ve altına soğuk, metal bir plaka soktu.

“Hamile olma olasılığın var mı?” diye sordu ve röntgen lambasını şişmiş dizimin üstüne çekti.

“Hayır,” dedi Henry ve babam aynı anda.

Teknisyen gülererek, bana baktı ve “Doğru mu?” diye sordu.

Başımı sallayarak onları onayladım. Dizimin birçok açıdan röntgenini çektikten sonra teknisyen gitti. Henry ayağa kalktı ve saçlarımı okşamaya başladı. “Sana bir soda getireyim mi, Woods? İhtiyacın olan ne varsa, söyle.”

Onu parmağımla yakınımı çağırdım ve kulağı ağzımın önüne geldiğinde, “Benimle kal. Lütfen. Burada otur. Çok korkuyorum,” dedim.

“Sen bana gitmemi söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Söz veriyorum,” diye fısıldadı. Bir sandalye çekip oturdu ve yeniden elimi tuttu. “Woods, kırık bacaklı bir hayalete ne denir?”

Gülümsedim. “Ne?”

“Cin çarpmış ecinni!”

“Ah Tanrım, çok rezilsin,” dedim, kıkırdayarak.

Cuma akşamları televizyonda sadece *Cops*’un tekrarı olduğunu anlayınca, babamın takım doktorunu ve röntgen sonuçlarını beklerken Henry’yle dizinin bir bölümünü izledik. Favorimiz, bir kadının, pantolonu çalındığı için polisi aradığı hikâyeydi. Polisler kadına pantolonu neden bu kadar istediğini sorunca kadın, “Çünkü eroinim pantolonumun cebindeydi!” diye cevap verdi. Kadının aptallığına güldük; sanki aramız eskisi gibiydi.

Takım doktoru nihayet gelip bacağıma muayene etti. Babam, Doktor Freeman gelmeden diğerlerinin bacağıma bakmalarına izin vermemişti. Öncelikle, ikisi birlikte dizimin röntgenlerini, *Sports Illustrated*’ın mayo sayısını incelediklerinden daha dikkatli bir şekilde incelediler. Doktor Freeman kemik bağlarını göstererek bir şeyler fısıldadı

ve babam onun neden bahsettiğini anlamak için röntgene daha da yakından baktı. Sonra doktor yanıma geldi ve dizimi birkaç kez esnetti. Canım çok yandı ama bir çatırtı hissetmedim ve dizimden tuhaf sesler de duymadım. Sanki yürümek zorunda kalsam bunu başarabilirdim.

Doktor Freeman dizimi sıktı. "Acıyor mu?"

"Hayır," dedim.

Başka bir yerinden sıktı. "Burası?"

"Biraz."

"Sanırım sadece incitmişsin. Yırtılma veya kırık yok. Yarıma kadar ayağa kalkıp yürüyebilecek hale gelirsin. Dizini bu gece sadece saracağız fakat önümüzdeki birkaç hafta boyunca sana fizik tedavi uygulayacağım, tamam mı?"

"Tabii ki!" dedim.

Aniden rahatlayarak gülümseyip sıırttım. Dizim de, geleceğim de kurtulmuştu. Annem ve babam bana sarıldılar, sonra Henry de sarıldı. Bugün, dünyadaki en şanslı kadındım, o yüzden Henry geri çekilmeden önce yanına hızlıca bir öpücük kondurdum. Gözlerime bakarak dudaklarını büzdü ve elimi tutarak yanıma oturdu.

Doktor Freeman dizimi sararken Mike ve Jake geldiler.

"Ty nerede?" diye sordum, Mike bana sarılırken.

"Sana çiçek alıyor sanırım."

Henry, ağzı açık kalarak, "Çiçek almak için mi gecikti?" diye mırıldandı.

"Sen neden hâlâ o formayı giyiyorsun?" diye sordu Jake. "Hasta kıyafetleri içinde çok güzel görünürdün, özellikle de sırtı açık olanlarla."

Mike ve babam, Jake'e bakarak gözlerini devirdiler ve Henry ona bir sürgü fırlattı.

Sonra Ty, kucağında güllerle, kramponları dümdüz zeminde neredeyse kayarak içeri girdi. "Woods! İyi misin?" Çiçekleri elime tutuşturdu ve elini saçıma daldırdı.

"Teşekkürler." Çiçekleri kokladım ve "İyiym... sadece incinmiş," diye fısıldadım.

"Çok şükür," dedi Ty, dudaklarıma eğilerek. Herkesin önünde beni öperken gözlerimi hızlıca açıp Henry'ye bir bakış attım. İfade­siz bir yüzle pencereden dışarı bakıyordu. Ty beni öpmeye, yanağımı okşamaya devam ederken Henry elimi bıraktı.

"Yavaş olun be," dedi Jake, yüksek sesle.

Geri çekildim. "Maç ne oldu?"

"Kazandık!"

Henry ve ben, "İşte bu!", "Harika!", "Eyalet şampiyonları!" diye bağırarak yumruklarımızı tokuşturduk.

"Skor?" diye sordu Henry.

"14-3," dedi Ty, yalnız bana bakarak. "Sen gittikten sonra sayı yapamadık. Ben enkaz gibiydim. Bir kere top kaptırdım."

Gülümsedim. "Sen mi? Bunu en son ne zaman yaptın?"

"Hatırlamıyorum."

Henry "huh"ladı. Ty, Henry'ye dönerek kaşlarını çatı, sonra bana bakarak, "Sen nasılsın?" diye fısıldadı.

"İyi olacağım. Birkaç hafta fizik tedaviden sonra yenisinden gıcır gıcır bir oyun kurucu olacağım."

Ty başını sallayarak gözlerini kapadı. "Jordan, bu gece benim için korkunç bir geceydi."

Şaşkınlıkla, "Senin için mi?" diye sordum.

"Evet... Sana bir şey olsaydı bunu kaldıramazdım," diye fısıldadı Ty. "Ve üniversitede daha kötü olacak."

"Ty, dizimi incittim diye sporu bırakacak değilim."

"Sana bir şey olacak diye çok korkuyorum. Sen, elimde kalan son şeylerden birisin."

Zavallı Vanessa. Hayatı boyunca Ty'ın paranoyalarıyla yaşamak zorunda kalacaktı ama benim en azından seç-

me şansım vardı. Bir şeyi, sırf erkek arkadaşım yapmam gerektiğini düşündüğü yapmayacaktım. Artık olmazdı. Ty'ın, Henry'nin bizde kalamayacağını söylemesine asla izin vermemeliydim.

Belki hayatımın da fizik tedaviye ihtiyacı vardı.

Ben Jordan Woods'tum. Altmış kişilik bir futbol takımına öncülük ediyordum ama herkesin beni yönlendirmesine izin veriyordum. Yeniden kaya gibi olmak istiyordum.

"Ty... sporu bırakmıyorum. Bunu unutmalısın."

"Bu akşamki sadece bir incinmeydi. Üniversitede kalıcı darbeler alabilirsin."

"Bunu bilmediğini mi sanıyorsun, dostum?" dedi Henry, tekrar elimi tutarak.

Ellerimizi görünce Ty'ın deliye döneceğini sandım ama bakışlarını, pencerenin yanında duran babama çevirdi.

"Bay Woods? Benimle aynı fikirdesiniz, değil mi?" diye sordu.

Babam sol tarafına yüklenerek öksürdü. "Kızımı futboldan uzaklaştırmaya çalışabilirim ama onu severek yaptığı bir işten asla alıkoyamam. Bu onun kararı. Tek bir şey söyleme hakkım olsa, kızımı henüz yedi yaşındayken Pop Warner takımına soktuğum için pişman olduğumu söyleyebilirim."

Annem, babama gülümsedi ve boynunu okşadı. Babamın böyle hissettiğine inanamıyordum, kendimi uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyordum. Yani babamdan tam destek almış sayılmazdım ama sevdiğim şeyi yapmama izin vermesi bile benim için çok değerliydi.

Ty'ın yüzü kızardı. "İyi... nasıl istersen, Woods. Eve gidip Vanessa'ya bakmalıyım. Seni sonra ararım." Alnımı öptü ve gitti.

Gözlerimi kapadım ve Henry'nin bana yaklaştığını hissettim. Kulağıma, "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle, tamam mı?" diye fısıldadı.

Babamın doktoru dizimin birkaç hafta içinde iyi olacağını söylemişti. Yine de bu yaralanma beni korkutuyordu. Peki, beni daha çok korkutan neydi?

Henry'yle bundan sonra olacaklar...

Dizimin tam anlamıyla kötü olmadığını öğrenince, son bir şans yakalamış gibi hissettim.

Bazı tercihler yapmak için bir şans.

Henry haklı; başkalarının duygularının, kararlarımı etkilemesine izin veriyorum.

Boş ver gitsin.

Artık topu alıp koşacağım.

Belki ilk tercihlerim değil ama benim için iyi olan, kabullenebileceğim tercihler.

Bazı şeyleri kontrol edemem; ama bazılarını da edebilirim. Ve bunu yapacağım.

Öncelikle babamın çalışma odasına, kadınların giremediği o bölgeye gittim ve bir koltuk değneğimle kapıyı ittim.

"Baba? Bütün seçenekleri değerlendirmemle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?"

"Hı hı," dedi, *The Tennessean* gazetesinin spor sayfasından kafasını kaldırarak.

"Diyorum ki... belki şey yapabilirsin... yani... diğer seçenekler konusunda bana yardımcı olabilirsin."

Babam gazetesini masaya bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslanarak tavana baktı. Yüzüne bir tebessüm yayıldı.

"Bakalım, neler yapabilirim."

* * * *

Ty gülüp çenesini sıvazlayarak, "Ama anlamıyorum," dedi.

"Sen harikasin ve seninle takılmak gerçekten hoşuma gidiyor..."

"Benden ayrılıyor musun?"

"Evet." Uzanıp koluna dokundum ama Ty başını iki yana salladı.

"Bu çok anlamsız. Hundred Oaks'taki bütün kızlar benimle çıkmak isterken sen benden ayrılıyor musun?"

"Üzgünüm..."

"Henry'den dolayı mı?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Hayır, gerçekten düşündüğün gibi değil. Sen harikasin... Sadece benim için doğru kişi olmadığını biliyorum. Bu ikimiz için de adil değil."

"Bak, futbolu bırakmanı söylediğim için üzgünüm. Bu tamamen benim aptallığım."

"Hayır, benim başıma... sevdiğin herhangi birinin başına gelebileceklerden korktuğunu anlayabiliyorum. Neler yaşadığını anlıyorum."

"O zaman, senden daha iyi bir oyuncu olduğum için mi?"

"Tanrı aşkına, Ty," dedim gülerek. "Bazen biriyle birlikte olmak kaderinde yoktur. Ne kadar istesen de her şeyi kontrol edemezsin."

Ve Henry benimle konuşmak istemese de ben onunla konuşabilirdim.

Pazartesi günü okuldan sonra dizime dikkat ederek topallaya topallaya Henry'nin kızıl kamyonetine gittim ve sileceklerinin altına bir not bıraktım.

*Sevgili Sam—Buradayım. Ne zaman hazır hissedersen.
Sevgiler, Jordan.*

bir hafta sonrası

Sıkıcı bir cuma gününün öğleden sonrasında yatakta uzanmış, plastik futbol toplu kolyeyle oyuyor ve günlüğümü yazıyordum.

En iyi arkadaşım yok+Erkek arkadaşım yok=Planım yok ve bir hayatım yok

Annem ve babam, Ty'a üniversiteye girmek konusunda yardım edeceklerini söylediler ve annem, Vanessa'yı alışverişe götürmeye devam edeceğini çünkü böyle önemli bir sorumluluğu Ty'a veya büyükbabasına bırakamayacağını söyledi. Bunun dışında ikisi de ayrılığımız hakkında tek kelime etmediler.

Henry mi? Arabasına bıraktığım nottan sonra bana bir sürü hediye gelmeye başladı. Kucağında bir paket çikolata kurabiye olan kocaman bir pelüş panda gibi. Kurabiyeleri iki dakikada silip süpürdüm ama bana neden panda göndermişti ki?

Misilleme yapmak için Marie ve Carrie'yi aradım ve hep birlikte pandaya elbiseler giydirip makyaj yaptık. Sonra pandanın beyaz kürküne rujla Henry yazdık ve ayıcığı okulun önüne bıraktık. Çok adiceydi, biliyorum

ama Henry'yi güldürdü. Biliyorum çünkü onu pencereden dikizliyordum.

Sonra geçen akşam, özel bir şans kurabiyesiyle Çin yemeği geldi. Kırmızı plastiğe el yazısıyla, "Üzgünüm, Woods," notu iliştilmişti. Henry'yi arayıp teşekkür etmeye çalıştım ama telefona cevap vermedi... Elbette.

Ben de ona üzerinde zeytinlerle, "Seni affediyorum. Ahmaklık etmeyi bırak" yazan bir pizza yolladım. Mesajım ekstra büyük boy pizzaya bile zar zor sığıdı! Henry zeytinden *nefret* eder.

Bu olaydan sonra dün odamın kapısında bir deste iskambil kâğıdı, bir tuzluk, bir biberlik ve boş bir günlük buldum. Yeni günlüğü çok beğendim; deri kapaklıydı ve kâğıdı harika kokuyordu. Ayrıca kendimi iyi hissettiriyordu, belki de yazmaya olan ilgim o kadar da önemsiz değildi ve futboldan başka bir şeyle ilgilendiğim için kendimle açıkça gurur duyabilirdim.

Fakat bu adam benimle neden konuşmuyordu? Bu gizliliğin nedeni neydi?

Babam başını odamın kapısından içeri uzatarak, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Günlüğümü yastığımın altına soktum ve futbol toplu kolyeyi elime aldım. "Elbette," dedim, doğrularak.

"Dizin nasıl?"

"Kötü değil."

"Uzat bakayım," dedi ve bacağımı birkaç kez ileri geri hareket ettirdi. "İyi. Hızla iyileşiyorsun."

"Teşekkürler." Ayağımı tekrar yatağa indirdim ve futbol topumu atıp tutmaya başladım.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu babam.

"Bir planım yok."

"Benimle küçük bir yolculuk yapmaya ne dersin? Pazartesi günü maçım yok."

"Nereye gidiyoruz? Kumsala mı? Tanrım, güneşi ve temiz havayı nasıl da özledim."

Babam yatağa, yanıma oturdu. "Aslında Michigan'ı düşünüyordum."

"Michigan mı?" dedim, dilimi dışarı çıkararak. "Orası buradan daha soğuk! Neden oraya gidiyoruz ki?"

"Diğer seçenekleri sormuştun ya?"

"Evet..."

"Bak, seni üniversitede futbol oynamaktan alıkoyamayacağımı biliyorum ama eğer oynayacaksan seninle gerçekten ilgilenecekleri bir yere gitmeni istiyorum."

"Mesela?"

Babam derin bir nefes aldı. "Benimle Michigan State takımına gitmek ister misin? Başantrenörleri seninle ilgileniyor. Dürüst bir adamdır; üniversitede ona karşı oynamıştım."

Bir kakhaha attım. Seçenekler dediğimde, Florida veya Ole Miss, hatta belki Tennessee'yi kastetmiştim. "Michigan State için Alabama'dan vazgeçmek mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Jordan... Alabama'ya gidersen yetimler için hayır programları gibi harika işler yapacağını biliyorum. Ancak sahaya çıkacağının garantisi bile yokken seni takvimleri için model olarak kullanma olasılıkları yüzde yüz."

Yastığımı kavrayarak, başımı salladım. "Michigan State oynamama izin verecek mi?"

"Şu anki gibi oynamaya devam ettiğin sürece, evet." Babam gülümsedi. "Bazı kayıtlarını izlemişler."

"Takımdaki erkekler cinsiyetçilik yaparlar mı acaba?"

Babam güldü. "Muhtemelen. Ama en azından orada sahaya çıkabileceksin. Ve Koç, senin bir et parçası gibi teşhir edilmeyeceğine söz verdi."

"Bunu duymak güzel."

Babam saçlarımı karıştırdı. "O zaman, ne diyorsun? En azından gidip Koç'la konuşabilir miyiz? Belki top tucularıyla biraz paslaşırsınız."

"Tamam. Ne zaman gidiyoruz?"

"Şimdi gidebiliriz. Çantanı hazırla. Kramponlarını da yanına al." Babam ayağa kalktı ve kapıya kadar gitti ama sonra başını tekrar içeri soktu. "Bu arada, Henry'yi de götürüyoruz. Henüz bilmiyor ama Michigan Üniversitesi'ne de uğrayacağız. Annesine, biz oraya varana kadar Henry'yi evde tutmasını söyledim." Babam sırtıttı.

Dolaptan henüz çıkardığım çantayı yere koydum. "Henry mi?" dedim, nefesimi tutarak. "Ben Henry'yle hiçbir yere gitmem."

"Evet... gidersin. Henry, Michigan'ı kaçıramayacak kadar sıkı ve çok çalıştı. Bunu hak ediyor. Ve biz onu destekleyeceğiz."

Başımı salladım ve gözüm yaşlarla dolunca başka yöne çevirdim.

Babam iç geçirdi. "Neden eylülünden beri aranızda olan bitenleri çözümüyorsunuz?"

"Bunu onunla konuşmalısın, baba. Benimle değil. Ben haftalardır hazırım."

Babam kapıyı kapadı, tekrar içeri girdi ve futbol topunu alarak elinde çevirdi. "Aranızda tam olarak ne oldu?"

"Ne? Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Yemin et?"

"Yemin ederim."

Plastik toplu kolyeye dokundum. "Henry'nin benden hoşlandığını biliyor muydun? Yani, şey, bir arkadaştan farklı olarak?"

"Elbette. Kim bilmiyordu ki?"

"Ben."

“Ah, hepimiz senin onunla ilgilenmediğini düşünmüştük.”

Babamla yaptığım bu konuşma, düşündüğümde de iyi gidiyordu. Bu tuhaf Donovan Woods taklitçisi de kimdi? “Henry’nin benden hoşlandığını öğrendiğimde, yani bir zamanlar hoşlandığını... ona gittim. Buna hazır olduğumu söyledim. Denemeye... anlarsın işte... bir ilişkiyi denemeye hazır olduğumu söyledim.”

Babam başını salladı.

“Birlikte olamayacağımızı ama arkadaş kalabileceğimizi söyledi. Ama ondan sonra tuhaflaştı. Ty’la ilgili kudurup kaba saba laflar etti. Hiç durup da beni ne kadar incittiğini düşünmedi.”

“Ty’la ilgili ne söyledi?”

Babama, Ty’ın, Henry’yle aynı yatağı paylaşmamızı istemediğini söyleyemezdim. “Henry’ye, onunla bir şey yapamayacağımı çünkü Ty’la takılacağımı söyledim. Bütün bunların Ty’ın her şeyi kontrol etme isteğinden kaynaklandığını ve herkesin beni kontrol etmesine izin verdiğimi söyledi ki bu muhtemelen doğrudur ama Henry gerçekten deliye dönmüştü, baba.”

“Sanırım kıskanmış. Gururu incinmiş. O yüzden de bir pislik gibi davranmış. Her erkek zaman zaman böyle yapar.”

“Bunu anlıyorum. Ama aramızı düzeltmeye çalıştığım halde aramalarıma cevap bile vermiyor.”

Babam topu yeniden çevirmeye başladı. “Peki, ondan hâlâ hoşlanıyor musun?”

“Eski Henry’yi seviyordum. Bu yeni Henry’yi tanımıyorum.”

“Yani gidip onu ne kadar sevdiğini söylesen de bunu önemsemeyecek, öyle mi?”

“Evet. Çünkü bunu zaten denedim. Çok kötü değil mi?”

Babam gülümsedi. "Bilge adamın biri demiş ki, 'Hiçbir şey, fıstık ezmesinin tadını, karşılıksız aşk kadar öldüremez.'"

"Bunu kim söylemiş? Gandhi mi?"

Babam güldü. "Charlie Brown."

"Karikatürlerin komik olması gerekmez mi?"

Babam topu bana attı. "Uzun zaman önce öğrendim ki biriyle birlikte olmak istemen onunla *olacağın* anlamına gelmiyor."

İç çekerek güldüm. "Sen de iç karartıyorsun be, baba." Annemi düşünerek, "Yani sen birlikte olmak istemediğin bir insanla mı evlendin?" diye sordum.

"Ben kesinlikle doğru kadınla evlendim. Sadece onun dikkatini çekmem biraz zaman aldı. Annen gibi bir kadın neden benim gibi bir hıyarla ilgilensin ki?"

Güldüm. "O da var, tabii."

Babam raftan Henry'yle on üç yaşıımızdayken Jordan Gölü'nün kenarında çekilmiş bir fotoğrafımızı aldı. Fotoğrafta, henüz yakaladığım bir alabalık elimde, gülüm-süyordum. Henry de bana gülüyordu.

"Ama ne olursa olsun," dedi babam, parmaklarını fotoğrafin üstünde gezdirerek, "geçen hafta dizini incittiğinde arkandan Henry kadar hızlı koşan birini daha görmedim."

yolculuklar

Arabayı Henry'nin karavanının önüne çekti ve babam içeri girdi. Birkaç dakika sonra Henry'yi dirseğinden çekştirerek getirdi ve Audi'nin arkasına yerleştirdi.

"Selam Woods." Göz altları morarmıştı, perişan görünüyordu.

"Selam Henry."

"Dizin nasıl?"

"Daha iyi, teşekkürler."

Ve havaalanına kadar tek kelime daha etmedik. Babam ticari uçuşlarda "halka karışmak" zorunda kalmamak için Ann Arbor'a özel bir jet kiralamıştı. Uçakta bize zorla Monopoly oynattı ve ikisini de yendim. Park Meydanı ve iskele gibi çok pahalı yeşil mülkleri aldım. Henry, daha yeni otel diktiğim iskeleye gelince basit mor ve turuncu mülklerini ipotekletmek zorunda kaldı. Manyak gibi gülüyordum. Henry ise başını iki yana sallıyor, somurtuyordu. Fakat oyun oynamaya başladığımızdan beri birkaç kez gülümser gibi olduğunu görmüştüm.

Üç oda ayırttığımız otele giriş yaptıktan sonra babam, Michigan Üniversitesi'nin başantrenörüyle akşam yemeği yiyeceğimizi söyledi.

Çantamı yatağa attım, fermuarını açtım ve Carrie ile Marie'nin yardımlarıyla aldığım kısa kollu, siyah, yünlü elbiseyi ve siyah çizmelerimi çantamdan çıkardım. Henry için güzel görünmek istiyordum çünkü bu akşam onun için önemliydi. O yüzden biraz rimel ve dudak parlatıcısı da sürdüm.

Telefon çaldığında saçlarımı tarıyordum. Arayana baktım. Ty'dı. Derin bir nefes aldım ve telefona cevap verdim.

"Selam, Woods," dedi.

Boğazımı temizledim. "Selam. Her şey yolunda mı?"

"Hı hı." Sesi iyi geliyordu. Neşeliydi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ona hazırlıksız yakalandığım Michigan gezisinden bahsettim, şaşırdı.

"Alabama'ya ne oldu?"

Alabama'nın benim için muhtemelen doğru bir okul olmadığını söyledim, bu onu daha çok şaşırttı. "Babam Michigan State'in benim için daha uygun olduğunu söylüyor."

"Bu harika," dedi Ty. "Antrenörle buluştuktan sonra bana yaz; görüşmenin nasıl gittiğini merak ederim. Michigan State'in müthiş bir programı var."

Aynadaki yansıma gülümseyerek, "Eee, senden ne haber?" diye sordum.

"Abin aradı ve yarın gece Knoxville'deki partiye onunla gitmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Louisiana'ya karşı oynayacağı maçtan sonra."

"Evet."

"Bunun senin için sorun olup olmayacağını bilmek istedim. Demek istediğim, abinle takılmam..."

"Kesinlikle olmaz," dedim, gülümsemeye devam ederken.

"Arkadaşız, değil mi?"

"Umarım."

“Partide kızlar olabilir. Ben, şey...” Ty susup öksürdü.

Ty’ın başkasıyla birlikte olduğunu öğrenirsem yüreğimin sızlayıp sızlamayacağını merak ediyordum ama bir değişiklik yoktu. “İyi eğlenceler. Merak etme, aramız iyi.”

Keyifli zaman geçirmeye, bir geceliğine de olsa sıkıntılarından kurtulmaya istekli olduğuna sevindim. Belki biraz gevşerdi.

Pazar günü oynanacak olan Colts-Texans maçını kimin kazanacağı üzerine birkaç dakika daha sohbet ettik ve partide Mike’ın yanından ayrılmamasını, Jake Reynolds ve cinsel hastalık yuvası gözdelelerinden uzak durmasını söyledim.

Birisi kapıya vurunca yüzden ceketimi ve cüzdanımı alıp koridora çıktım. Henry’yi takım elbisesi ve gözle-rindeki turkuvaz ışıltıları ortaya çıkaran mavi kravatıyla karşımda buldum. Onu daha önce hiç bu kadar süslü görmemiştim.

Gülümseyerek, “Vay canına Henry, giyinip süslenmeyi de biliyormuşsun,” dedim.

Gülümseyerek karşılık verdi. “Sen ne sanmıştın?”

Gözlerimi devirdim. “Gitmeye hazır mısın?”

“Hı hı.” Henry beni asansöre doğru yönlendirdi. Gözümün ucuyla baktığımda beni tepeden tırnağa süzdüğünü gördüm. “Gerçekten çok güzel görünüyorsun.”

Otelden çıktığımızda babamın kiraladığı arabaya bindik ve mönüdeki hiçbir şeyi bilmediğimiz bir Fransız restoranına gittik. Carter’ın yanımızda olmaması kötü olmuştu.

Restoran, loş, romantik ve çiçeklerle doluydu. İçimden, burada Henry’yle baş başa olmayı diledim. Boydan boya aynalarla kaplı bir duvar boyunca görkemli avizelerin altından geçerken elim istemsizce Henry’nin eline kaydı.

“Teşekkürler Woods,” dedi Henry, derin bir nefes alarak.

İki adamın bizi beklediği masamıza yaklaşıp kadar elimi tutmaya devam etti. Michigan Üniversitesi’nin başantrenörü ve takım koçuydular. Tanışma faslı bittikten sonra oturduk ve her şey Fransızca olduğu için ne sipariş vereceğimi bulana kadar sinir krizi geçirdim.

Üniversite, Titans, annem ve Mike’ın neler yaptığıyla ilgili kısa sohbetlerin ardından başantrenör şarabından bir yudum alarak, “Pekâlâ Henry... temsilcimiz Tennessee’de gördüklerinden çok memnun kalmış ve ben de senin koşu hızını beğendim fakat rotanı tamamlama konusunda daha sıkı çalışman gerekiyor,” dedi. Bazı top tutucuların top gelmediği takdirde tembelleştiklerini, o yüzden hızlı koşmadıklarını veya köşe oyuncusunu yanıltmaya çalıştıklarını kastediyordu. Bu, arka savunma oyuncusu için çok feci bir tüyoydu; topun koşturulacağını ya da başka bir top tutucuya gönderileceğini belli ediyordu.

Çılınca. Henry’nin böyle bir şey yaptığını hiç fark etmemiştim. Antrenör maç kayıtlarını dikkatle izlemiş olmalıydı. Öğrenecek çok şeyim vardı.

“Tamam, efendim,” dedi Henry. “Oyunumu geliştirmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

“Koşuya ve atışlara çalışmaya devam et. Sanırım buraya rahat uyum sağlayacaksın.”

Henry’nin dudağında hafif bir gülümseme belirirken masanın altından elini sıktım.

Ertesi gün bir araba gelip beni, babamı ve Henry’yi Doğu Lansing’e; Michigan State Spartans’ın sahasına götürdü.

Babam elbise giymememi; eşofmanlarımı, diz koruyucumu ve kramponlarımı giymemi söyleyince heyecanlanmıştım. Bugün üniversite öğrencileriyle top oynama şansı bulabilirdim!

Dün gece yine dersime çalışmış, bilgisayarımda araştırma yapmıştım. Bu yüzden, araba stadyumun önünde durduğunda bizi karşılamayı bekleyen başantrenör ve spor direktörünü tanımıştım. *Muhteşem* Donovan Woods geldiği için kapıda karşılandığımızı düşünmüştüm ama Koç Bryson önce benim elimi sıkınca şaşırdım.

"Programımıza göz atmak için gelmeyi kabul etmene çok sevindik," dedi, gözlerime bakarak. "Kayıtlarını izlerken çok keyif aldım. Sahada farklı bir tarzın var, Woods." Gülüşü ve sıkı tokalaşmasına bakılırsa samimiydi. Alabama'daki çılgin Koç Thompson'ın aksine Bryson sanırım beni gerçekten istiyordu.

Koç ve spor müdürü, babam ve Henry'yle de tokalaştıktan sonra Spartan Stadyumu'nu görmek için içeri girdik. Bu da iyiye işaretti. Şampuan nereden alınır, piyano resitalleri nerede verilir gibi alakasız yerleri görmedim; doğruca sahaya gittik. Sahada en az otuz oyuncu vardı.

Bugün Notre Dame'a karşı oynayacaklardı, onlar için yılın en büyük maçıydı, o yüzden takımın yarısının bana zaman ayırabilmesine sevindim. Bütün bunların babam sayesinde gerçekleştiğine emindim ama ne olursa olsun, bu durum beni delicesine mutlu ediyordu.

Stadyum, Alabama'nunki kadar güzeldi. Belki daha da güzeldi. Diz çöküp ellerimi doğal çimin üzerinde gezdirdim, parmaklarımı içine gömdüm, sonra tribünlere göz gezdirdim. Saha kocamandı, uzaydan bile görülebileceğine emindim. Serin havayı da sevmiştim; karda birkaç maç yapmak eğlenceli olacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Koç Bryson, yanımda diz çökerek.

“Kıytırık halı sahadan kat kat iyi.”

“Haklısın,” dedi Koç, gülerek. İşte, bir artı daha: Koç Bryson bir hanımefendi gibi konuşup konuşmamamı umursamıyordu.

“Stadyumu beğendim,” dedim. “Kendine has bir havası var.”

“Evet... hep buranın canlı olduğunu düşünmüşümdür. New York gibi.”

Başımı anlayışla sallayıp gülümsedim.

“Oyunculardan bazılarıyla tanışmak ister misin?” diye sordu.

“Kesinlikle! Yani, eğer onlar da benimle tanışmak isterlerse.”

Takımdaki diğer otuz kişinin nerede olduğunu merak ediyordum. Kadın karşıtı olabilirler miydi, Alabama’dakiler gibi?

“Bugün onlara erken gelmelerini söylememiştim. Onlara senin ziyaretinden bahsettiğimde kendileri gelmek istediler.”

“Gerçekten mi?” dedim. Henry “hıh”ladı. Bu sahada olmak bana güven veriyordu, o yüzden dönüp, “Kapa çeneni, Henry! Sürekli kıskançlık yapmayı bırakır mısın?” dedim.

Babam ve Koç Bryson güldüler, Henry de onlara katıldı. Güldüğüne sevindim.

“Hadi gidelim, Woods,” dedi Koç Bryson, sahanın karşısındaki yedek kulübesine işaret ederek. Babam ve Henry geride kaldılar. Maça daha birkaç saat olduğundan hiç kimse formalarını giymemişti fakat hepsi antrenmana hazır halde, yeşil-beyaz eşofmanlar içindeydi.

Buranın başka bir artısı mı? Buradaki oğlanlar da en az Alabama’dakiler kadar çekiciydi. Tutmayın beni! Yalnız tenli, siyah saçlı, ela gözlü ve çenesinde yara izi olan

başlangıç oyun kurucusu, Todd Phillips yanımıza geldi ve benimle tokalaştı. Çok yakışıklıydı ve bunun farkındaydı. "Tanrım, çok güzelmışsin. Aksanını beğendim," dedi, bir kolunu belime doladı ama onu ittim. Babam haklıydı; cinsiyetçi erkekler her yerde vardı. Phillips bana gülerek Koç Bryson'a döndü. "Koç... onun sponsoru olabilir miyim?"

"Ah, hayır," diye yanıtladı Koç Bryson, Phillips'i kapüşonundan çekştirip uzaklaşarak. "Senin gibi bir domuzu kendi kızıma bile yüz adımdan fazla yaklaştırmam. Git, bir tur koş, hadi!" Diğerleri gülmeye başlayınca ben de gülümsedim. Phillips bana bir öpücük üfleyerek koşu pistine gitti. Bu kez öpücüğü yakaladım, avcumda buruşturdum ve yere fırlatarak üstünde tepinir gibi yaptım.

Diğer oğlanlar gülerek, "Acıtmıştır!" diye bağıldılar.

"Sponsor mu?" dedim, tekrar Koç Bryson'a odaklanarak.

"Her yeni oyuncu takımda bir sponsora veriliyor; abisi gibi, yol gösterecek birilerine. Takımımızın bir parçası olmaya karar verirsen seni, yeni başlayan orta saha oyuncusu Seth Brennan'a vereceğim."

Oğlanlar kendilerinden daha genç ve tombul birini aralarında ittirerek, "Lanet olsun", "Tabii ya" gibi şeyler söylediler. Brennan olduğunu tahmin ettiğim şişman çocuk ikinci hat savunmaları ve top tutucular arasında zıplayan bir pinpon topuna benziyordu.

Brennan nihayet gruptan ayrılıp yanımıza geldi ve saçlarını düzelttikten sonra, "Tanıştığımıza memnun oldum, Jordan," dedi. Gülümseyerek, "Bu akşamki maçımızdan önce zamanımız olursa sana etrafı gezdirmek isterim," diye ekledi.

"Etrafı gezdirmek mi?" diye sordum, Bay Tucker'ın gazete büfeleri ve bisiklet parklarındaki sıkıcı gezintisini düşünerek.

“En iyi pizzacının, spor salonunun, yirmi dört saat açık mini marketin falan nerede olduğunu göstermekten söz ediyordum. Sana bir dilim pizza bile ısmarlayabilirim. Mini marketteki meyveli içecekleri denemelisin.”

“Harika olur.” Brennan’ın omzuna vurdum.

“Vaay! Brennan kendine hatun yaptı!” dedi oğlanlardan biri, Brennan’ın kışına şaplak atarak.

“Bunu nasıl başardın, Brennan?” dedi bir başkası.

Birkaç oğlan, gözlerini kısarak beni süzüyorlardı. Bir sirk maymunu muyum yoksa gerçek bir oyuncu muyum, anlamaya çalışıyorlardı.

“Sizinle tanışma fırsatı bulduğuma minnettarım,” dedim takıma. “Harika bir programınız var.”

“Neler yapabildiğini bize göstermek ister misin, Woods?” diye sordu, top tutucu olduğunu hatırladığım bir oyuncu. Michigan State’in internet sayfasına göre bu çocuğun istatistikleri Jake Reynolds’inkiler kadar iyiydi, yani onu yakında Ulusal Lig transferlerinde göreceğime emindim. Elime bir top tutuşturdu.

“Tabii ki,” dedim, dizimi birkaç kez bükerek. “İzle de gör.” Henry ve babam kırk beş metre kadar uzakta, kalenin yanında duruyorlardı. Kendi kendime topu havada birkaç kez atıp tutarak Henry’ye seslendim.

Birkaç adım geriye gittim ve topu spiral atışımla en iyi arkadaşşıma fırlattım. Saniyeler sonra top Henry’nin kollarına indi.

“Çok güzel,” dedi Koç Bryson ve bazı oyuncular ıslık çalıp sırtıma hafifçe vurdular. Henry topu havaya attı ve babam yakaladı. Topu geri atmak için kolunu gerdiğinde, oğlanların çoğu, babamın pasını yakalama isteğiyle koş-turdular. Birbirilerini itiyor, ahmak gibi davranıyorlardı ama bunların, geçtiğimiz on yıl boyunca birlikte büyüdüğüm ahmaklar kadar sevebileceğim elemanlar olduklarına karar verdim.

Babam topu sahaya fırlattı ama pası yakalamak için birbiriyle rekabet edenlere değil, bana göndermişti. Topu yakaladığımda gözlerimin yandığını hissettim. Bu pas bir saygı işaretiydi.

Bu stadyum, bu koç, bu anla ilgili her şey doğru hissettiriyordu. Gerekirse takımın geri kalanının da saygısını kazanabilmeyi umuyordum.

Sonraki bir saatte Phillips bana bazı hareketler gösterdi ve ondan öğrenebileceğim birçok şey olduğunu anladım. Top tutucularla birkaç numara denedik, hatta birkaç ikinci hat savunmasının üstüme geldiği ve topu üç saniye içinde elden çıkarmam gerektiği senaryolara bile çalıştık. Ardından Henry ve ben Kızıl Tavşan taktikimizi sergiledik ki Phillips bundan çok etkilendi. Ben topu birkaç pas tutucuya geçirirken çenesini ellerine dayayıp beni izledi ve tavsiyeler verdi. Stadyuma geldiğimdeki halinin aksine ciddi davranıyor, bir liderle yakışır şekilde, bana kendi dengiymişim gibi muamele ediyordu.

Sonunda Koç Bryson sırtıma hafifçe vurdu. “Pekâlâ, ne düşünüyorsun?”

Tipki Carter’a söylediğim gibi... Bazen daha iyi bir şey elde etmek için bir şeyden vazgeçmek zorunda kalıyoruz. Eğer bana saygı duyan bir koç ve takımla oynamam söz konusuysa Alabama hayalimden vazgeçmeye razıydım. Gülümseyerek ve topu atıp tutarak Koç Bryson’a döndüm. “Bütün seçenekleri değerlendirmeliyim fakat sanırım bir numaralı tercihim siz olacaksınız.”

Koç gülümserken oyuncuların bir kısmı sevinçle bağırıyor, beni neşeyle itiyorlardı.

Phillips, Brennan’ın sırtına bir şaplak atıp, “Demek sonunda Brennan’ın bir kız arkadaşı olacak!” dedi.

Kolumu Brennan’ın omzuna doladım ki bir doksan beş boyunda ve yüz otuz beş kilo ağırlığında olduğu için bunu yapmak oldukça zordu. “Kıskanmana gerek yok,

Phillips. Bu kadar domuz olmasaydın belki bekâretinden kurtulabilirdin."

"Acıttı!" dedi oğlanlar yine. Burayı sevmeye başlamıştım.

"Burası da sana bahsettiğim pizzacı," dedi Brennan, maçıktan sonra yağlanan saçlarımdan daha yağlı görünen, pasaklı, küçücük mekânı göstererek.

"Harika," dedim, içeri girdiğimizde. Brennan tezgâha gitti ve altı dilim peynirli pizza aldı. Tam benim kafamda bir oğlandı. Pizzayı boş bir bölmeye götürdük ve bir lokma ısırdıktan sonra ben önümde duran tuzluk ve biberliğe uzandım. Tuzluğu biberliğin üstüne koydum, biberliği hızla çektim ve tuzluk devrilmeden masaya düştü.

"İyiymiş," dedi Brennan. "Ben bu oyunda berbatım."

Sırıttım. "Normal! Sen orta sahadasın."

"Peki, hangi bölümde okuyacaksın, Woods?"

"Henüz emin değilim," diyerek yalan söyledim, aklımdan edebiyat geçerken. "Belki fizik tedavi olabilir. Sen ne okuyorsun?" diye sordum, pizzamı ısırırken.

"Tiyatro. Sahne yönetimi."

Ne? Brennan bir tiyatrocuydu? Delilik. "Çok havahlıymış," dedim, kocaman gülümseyerek.

"Evet... rol yapmayı seviyorum. Ama sahneye çıkacak fiziğe veya yüze sahip olmadığım çok belli," dedi, gülerek. "O yüzden sahne arkası işler yapıyorum. Yönetmenlik."

"O zaman geleceğin Spielberg'ü mü olacaksın?"

Sırıttı. "Onun gibi bir şey."

Derin bir nefes alarak, "Yalan söyledim... Aslında yaratıcı yazarlık istiyorum," dedim.

"İyi o zaman, sen yazarsın, ben yönetirim," dedi ve birbirimize gülümsedik.

x x x x

Günüm daha da iyiye gidiyordu. Brennan'la tur ve pizza ziyafetimizden sonra babam ve Henry'yle birlikte elli yarıda çizgisinde oturuyordum. Koç Bryson, Notre Dame'a karşı oynayacakları büyük maç için bize bilet vermişti. Henry'yle sosislilere, pamuk şekerlere ve cipslere gömülmüştük.

Ne zaman birileri gelip babamdan imza istese Henry kendi imzasını istiyorlarmış gibi davranıyordu ve gelenler, Donovan Woods'un imzasını istediklerini söylediklerinde, "Ah. Pekâlâ, sanırım ihtiyar Don Woods'un biraz ilgi görmesine izin vermeliyim," diyordu.

Babam ve ben, kafasına defalarca vurduk.

Babam kalabalığın gürültüsünü bastırarak, "Bu okulu sevdin mi?" diye sordu.

Kulağına eğilerek, "Sevdim," dedim. "Ama başka okullara da bakabilir miyiz? Doğru kararı verdiğimden emin olmak istiyorum," diye çekinerek ekledim.

Sağlam dizimi hafifçe pırpıpladı. "Birkaç ziyaret daha ayarlarım. Purdue ve Missouri'ye ne dersin?"

"Olur." Gülümsedim ve ellerimi ağzıma götürerek avuçlarıma hohladım.

Bando takımı bir savaş müziği çalarken Henry ellerini kulağıma siper ederek, "Bu okula gelersen ve ben de Michigan Üniversitesi'ne gidersem birbirimize yalnızca bir saat mesafede olacağız," diye fısıldadı.

Elini çektiğinde, "Biliyorum. Ama hangi okullara gittiğimizin önemi yok, biz her zaman yakın olabiliriz. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldayarak karşılık verdim.

"Evet, önemi yok," derken sıcak nefesi yüzüme vurdu.

Sonra yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. Parmak uçlarını elimin üstünde gezdirerek karşılık verdi. Tanrım, babamın bizi görmemesini umuyordum.

Babam demişken, bütün bunları Henry ve ben birbiri-

mize yakın olalım diye ayarlamış olabilir miydi? Babamın, 1) Ole Miss Üniversitesi'ne gitmesine, 2) Notre Dame'dan nefret etmesine rağmen *Notre Dame* #1 pankartlı küçük bir çocuğa imza verdiği sırada *Muhteşem* Donovan Woods'a gülümsedim.

Phillips bir ara sayı yapmak için bir köşe savunmasının üstünden atlayarak beş yarda çizgisine koştu. Kulübeye döndüğü anda, "Yakıyorsun, Phillips!" diye bağırdım ve yumruğumu havaya kaldırdım. O da kaskını çıkarıp bana gülümsedi. Hafifçe el salladığında utandığımı hissettim. Michigan State kesinlikle kötü olmayacaktı...

"Woods," diye fısıldadı Henry, ponpon kızlar önümüzde piramit yaparken.

"Efendim?"

"Bu da neydi şimdi?"

"Ne?" dedim, anlamamış gibi.

Henry, Gatorade'ini yudumlarken beni izlemeye devam eden Phillips'i göstererek, "Biliyorsun işte... şu eleman," dedi.

"Henry, kıskançlığı bırak! Muhallebi çocuğu gibi davranmasan keşke."

Henry güldü, sonra baldırımı okşamaya başladı.

"Ah, hiç şansın yok," dedim, elini itip, tekrar kendi dizine koyarak. Henry sırttı.

Gitmeye hazırlanana kadar bana bir daha dokunmadı. Ancak tam ceketimi giyerken elini sırtıma koydu ve kulağıma eğilerek, "Akşam birlikte takılabilir miyiz?" diye sordu.

Ömür boyu yetecek kadar kurabiye ve limonata

Otele döndüğümüzde eşofmanlarımı giydiğim sırada Henry'den mesaj geldi: Odama gelir misin? #2205

Mutlulukla resmen cıykladım ama mesaja hemen cevap vermedim. Onu bekletecektim. Ama beş dakika içinde dişlerimi fıralamaktan, odanın içindeki kahve makinesiyle oynamaya kadar her şeyi yaptıktan sonra sabrımı yitirdim ve cevap yazdım: Geliyorum.

Kapıyı aldıktan birkaç saniye sonra Henry üzerinde bir tişört ve yıpranmış kotuyla kapıyı açtı.

"N'aber, Woods?" İçeri girdiğimde niversite manzaralı bir pencere ve masanın üstünde bir sürahi limonata ile bir porsiyon çikolatalı kurabiye buldum.

Saçları her zamanki gibi karmakarışık halde omuzlarına düşüyordu. Yüzüne düşen birkaç bukleyi arkaya attı. "Seninle zaman geçirmek gerçekten çok güzel," dedi.

"Evet... kesinlikle." Ma uzatmalarından daha uzun bir süre boyunca birbirimize baktık. Sonra hızla ona doğru atıldım ve sarıldım.

Birak saniye sonra beni serbest bıraktı, sırtımı okşadı ve kanepeye oturdu. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kucaklaşmadan sonra şansımı zorlamak yerine

yatağa oturdum ve bir yastık alarak göğsüme bastırdım. Çenemi yastığa dayadım ve parmaklarımla saçlarımı tarayarak Henry'ye kısaca bir bakış attım.

Öksürdü. "Pekâlâ, ben, şey... Ty'la kavga ettikten sonra senden özür dilemeliydim, biliyorum," dedi. Dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi ve haliya bakmaya başladı. "Ona vurmamalıydim. Aptallık ettiğim için özür dilerim."

Gözlerim yaşardı. "Biz on yıldır birbirimizin en yakın arkadaşınız; beni aramamanı affetmek gerçekten zor. Ve sen hiç aramadın."

Gözyaşlarım serbest kalırken elimin ayasıyla yaşların akmasına engel olmaya çalıştım fakat duracak gibi değildi.

Aniden onun yatakta yanıma oturduğunu hissettim. Gözlerimden yaşlar fışkırmadan gözlerimi açabildiğimde Henry'nin, el kızartmaca oynamak istercesine ellerini uzattığını gördüm. Başlangıçta yüzüme bir gülümseme yayıldı, kafasına bir şaplak attım, sonra göğsünden öyle bir ittim ki yatağa düştü. Sağlam dizimin üstünde doğrularak diğer ayağımı yatağın kenarından sarkıttım ve karnına bir yumruk attım.

"Lanet olsun, Woods!" Suratına tokat atmama fırsat vermeden yan döndü ve yataktan düştü. Başını yatağın kenarından uzattığında gülmekten katıldığını gördüm.

"Dostum, bu kadarını, hatta daha fazlasını hak ettin!" dedim.

"Ödeştik mi?" Emekleyerek yanıma geldi.

"Henüz değil." Çenesine bir yumruk attım ve bir çattırtı duydum.

"Ah!"

Yüzümü buruşturdum. Hay lanet, çenesinin hammaddesi neydi? Titanyum mu? Elimi acıyla salladım. "Çok üzgünüm, Henry! Bu kadar sert vurmak istememiştim."

Gözleri yaşarmıştı, çenesini ovuyordu. "Bitti mi?" Gü-lümsedi.

Hafifçe güldüm. "Şimdilik," dedim, eklemelerimi çıtlata-
tarak.

Henry masaya gidip iki bardağa limonata doldurdu. Birini bana uzattı ve diğerini buz niyetine çenesine tuttu. Benim de kendi bardağımı elime tuttuğumu gördü ve ikimiz katıla katıla gülmeye başladık.... Tıpkı eskisi gibi.

Bardağı hâlâ çenesine tutarken çoraplı ayaklarını sürür-yerek odanın diğer tarafındaki çantasına gitti ve karıştır-maya başladı. Sonunda bir deste kart çıkardı. Tekrar yata-ğa gelerek bardağını komodinin üstüne koydu ve kartları ikiye ayırdı. "Hadi, biraz savaş oynayalım."

Kurabiyeleri masadan aldım ve bir yastığın üstüne koydum. Henry ağzına bir kurabiye attı ve iki eliyle bir-den kartları karıştırdı. Kartlar iyice karıştığında kurabiye-den bir ısırık aldıktan sonra ağzını silip tabağa baktı.

"Woods, kurabiyeler nereye gitti?"

Dört tanesini çoktan yemiştım. "Yemeyenin malını yerler, dostum. Oda servisini ara ve biraz daha kurabiye iste."

Henry ortaya bir kız koydu, ben de bir sekiz attım. Kartları kendine doğru sürükledi ve kendi destesine kattı.

"Olmaz... ben para basmıyorum."

"Ah, bütün bunları senin ödediğini bilmiyordum," de-dim, lüks odayı göstererek. "Babamın hesabına yazdır." Bir beşlik attım, Henry de üçlük attı. Kartları aldım.

Sırtarak, "İyi," dedi. Telefonu aldı ve biraz daha limona-ta ile kurabiye istedi, hatta bir şişe de şampanya sipariş etti. Cüzdanını açtı ve sahte bir kimlik çıkarıp bana gösterdi.

"Neyi kutluyoruz?" diye sordum.

Bana baktı ve derin bir nefes aldı. "Seni, Woods. Seni çok ama çok özledim."

Başımı eğdim ve dudağımı ısırđım. Gözümden bir damla yaş süzöldü. Bir tane as attım, o da as attı. Üç kâğıdımı kapalı şekilde ortaya koydum, o da aynısını yaptı. Aynı anda dördüncü kartlarımızı ortaya açtık. Onda bir kız vardı ve bende bir papaz.

Tekrar bana baktı ve ellerimi tutup beni tek hamlede göğsüne çekti. Sırtını yastığa dayadı.

"Dizini acıtıyor muyum?" diye fısıldadı, ben çenemi göğsüne koyup yüzüne bakarken.

"Hayır."

Gözlerini kapadı. "Neye çok pişmanım, biliyor musun?"

"Hayır."

"O gün odamda seni öpmediğime." Saçlarımı okşadı ve eli sırtımda durdu.

Ağlamamaya çalışarak gülümsedim. "Evet, çok aptallık ettin, dostum."

"Seni kesinlikle hak etmediğimi biliyorum ama bunu telafi etmem için bir şans verebilir misin?"

Yapmacık bir gülümseme takındım. "Onu nasıl yapacaktıydın?"

"Ömür boyu yetecek kadar kurabiye ve limonatayla."

"Oldukça baştan çıkarıcı..." Sırtımı okşamaya devam ediyordu, ben de beline tutundum. Eli yukarı çıktı ve saçlarımı yüzümden çekerek parmaklarını ensemdede gezdirmeye başladı.

"Ama?"

"Ondan fazlasını istiyorum."

"Öyle mi? Ne olduğunu söyle, hemen yapayım."

"Tahmin et..."

Doğru tahmin etti ve dirseklerimden tutup beni yukarı, kendine doğru çekti. Burunlarımız birbirine değiyordu. Nefesi çikolatalı kurabiye kokuyordu. En sevdiğim...

Öpüşmeye başladık.

Nihayet.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu.

"Sen istediğin sürece kalırım." Ağrıyan dizimle de olsa bir şekilde Henry'nin üstüne çıkmayı başardım ve parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirdim. "Ama başlı ayaklı uyumak zorundayız."

"Bu gece olmaz. Çoraplarımı yıkamadığımı duydum. Bana saygı duruşu olarak."

Boynumu öptüğünde kıkırdadım. "Sabrımı zorlama!"

"Michigan'da yaşamak konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Servet avcısı kız arkadaşım olabilirsin." Ona vurmama fırsat vermeden kollarımı iki yanıma yapıştırdı ve beni döndürerek sarıldı. Gülüp tekrar tekrar öpüştük. Artık benden çok daha güçlüydü. Sıkı çalışıyor olmalıydı. Gücünü hissetmek için kollarını sıktım. Taş gibiydi.

"Bizimle ilgili fikrini değiştiren ne oldu?" diye fısıldadım.

"Pısrık bir aptal gibi davranmaya ve seni kaybetmekten korkmaya son verdiğimde, aptallığım yüzünden seni çoktan kaybettiğimin farkına vardım ama bana bir şans daha verip vermeyeceğini bilmiyordum. Seninle konuşmak istemedim... çünkü kızacağından veya Ty yüzünden beni reddedeceğinden korktum. Ne yapacağımı bilemedim. Çok üzgünüm." Gözleri sımsıkı kapandı.

Onu alından öptüm. "Sen gerçekten pısrık bir aptalsın. Yine de... seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Woods."

Saçlarını kavrayıp yüzünü kendime yaklaştırdım. "Beni bir daha bırakırsan seni öldürürüm."

Gözlerini açıp gülmeye başladı ve çenesini yumrukladığım yeri ovdu. "Anladım."

Bir süre daha öpüştük, yumuşak dudaklarından beni ateş basınca sweatshirt'ümü çıkardım ve straplez bluzumla kaldım. Henry boynumdaki plastik toplu kolyeye baktı ve onu parmaklarının arasına aldı. Önce tereddüt ettim, sonra zinciri çıkardım ve Henry'nin boynuna taktım.

"Ah, çok şükür," dedi, kolyeyi öperek. "Bunu özlemiştim."

"Beni özlediğinden daha mı çok?"

"Ah, evet."

Onu yataktan aşağı ittim ve Henry gülerek yeniden yatağa çıkıp beni öptü. Sadece kurabiye ve şampanya için ara vererek saatlerce öpüştük.

Parmakları staplezimin kenarında dolaşmaya başlayınca, "Ben senin ponpon hayranlarından biri değilim, bayım," diyerek elini ittim.

Gülümsedi, sırtını yastığa dayadı ve ellerini ensesinde kavuşturdu. "Bir numaralı hayranım olduğumu itiraf et."

"Hı hı. Hatta tişörtlere fotoğrafını bastırıyorum."

Sonra yorganın altına girdik ve Henry yatağın diğer ucuna dönüp ayaklarını burnuma soktu.

Babam, birisiyle birlikte olmak istesem de bunun, onunla birlikte olacağım anlamına gelmediğini söylemişti. Ama bazen? Belki de olabilirdim.

Sanırım bunu zaman gösterecekti.

teşekkürler

Uyarı! Bu teşekkür sayfası çok uzun çünkü bu kitabı yazarken bana yardımcı olan futbol takımındaki oyuncuların hepsine yer vermezsem olmazdı. Ayrıca aşırı duygu-sallaşmamı mazur görün lütfen.

Antrenörüme, aman, pardon, yayın hakları temsilcim Sara Megibow'a ve Nelson Literary Agency'de çalışan herkese, bana bir fırsat verdikleri ve daima yanımda oldukları için çok teşekkür ederim. Editörüm ve oyun kurucum Leah Hultenschmidt'e, *Score'a* duyduğu sevgiden ve onu herkesle paylaşma isteğinden dolayı çok teşekkür ederim. Hafta sonu ve izinli olmasına rağmen hikâyemi eline alıp da bırakmadığı için, gerçek bir ponpon kız olan Aubrey Poole'a kocaman teşekkürler.

Allison Birdgewater'a, yazdığım her şeyi okuduğu ve şimdiye kadar aldığım en iyi eleştirileri yaptığı için şükran borçluyum! Harikasin, üniversitede ve sonrasında fevkalade işler yapacağını biliyorum. Becca Fitzpatrick; sana borçluyum. En çok ihtiyacım olduğu zamanlarda bana harika tavsiyelerde bulunduğu için teşekkürler. Jessica Wallace önce Henry'ye âşık olduğun; Sarah Cloots, bana nasıl yazacağımı öğrettiğin; henüz on beş yaşın-

da olmasına rağmen çoktan editörlüğe başlaması gereken Madeleine Rex; Ben Ruchowski, yazılarımla ilgili gerçekleri benden saklamadığın (ve balinalardan korktuğun) için teşekkürler. Rebecca Sutton, Jackie Kerneally, Karen Mlyniec, Sarah Gibson, Kate McHugh, Jo Morningstar, Ruthie Morningstar Lynes, Alisha Niehaus, Cassandra Marshall, Krista Ashe, Regan Means, Tiffany Reisz, Sarah Skilton, Alyssa Palmer, Jennifer Shaw Wolf, Natalie Bahm, Trish Doller, E. Kristin Anderson, Michele Truitt, Marguerite Coffey, Leslie Moeller, Mike Jacobs, Christy Maier, Susan Curley, Bob Bryson ve Eric Stein; harika, desteğini esirgemeyen, yazdıklarımı okuyan ve akıl sağlığımı koruyan arkadaşlar olduğunuz için çok teşekkürler.

Anneme, babama, ağabeyime ve kız kardeşime kendi oyunumu oynamama izin verdikleri için minnettarım. Baba; bütün yazdıklarımı okuduğun ve daha iyi olmasına yardım ettiğin için teşekkürler.

Son olarak eşim Don'a, benden hiç vazgeçmediği ve benim de vazgeçmeme izin vermediği için en büyük teşekkürlerimi sunuyorum.

yazar hakkında

Miranda Kenneally, Tennessee’de, onun yokluğuna dek hiç ilginç bir olayın yaşanmadığı tuhaf bir kasaba olan Manchester’da büyüdü. Ancak Manchester şu anda Bonnaroo müzik festivaline ev sahipliği yapıyor. Miranda büyüyünce yazar, Birinci Lig beyzbol oyuncusu, country şarkıcısı veya Birleşmiş Milletler’de tercüman olmak istiyordu. Bunların yerine, Washington’daki ABD Dışışleri Bakanlığı’nda, büyük etkinlikler düzenleyen, özel projeler yürüten ve bir keresinde, bir toplantı süresince George W. Bush’a kolçaklık görevi üstlenen bir yazar oldu. Miranda, gençlik edebiyatı okumayı ve yazmayı çok seviyor; *Uzay Yolu*’na, müzik dinlemeye, çeşitli sporlara, Meksika yemeklerine, Twitter’a, kahveye ve kocasına bayılıyor. Miranda’ya, www.mirandakenneally.com adresinden ulaşabilirsiniz.

"Her kim futbol ve kızlar bir arada olmaz demişse, henüz Jordan'ın Peşinde'yi okumamış demektir. Elimden bırakmadım!"

—Simone Elkeles.

Kusursuz Kimya romanının *New York Times* çoksatan yazarı

HANGİ KIZ GECE GÜNDÜZ, YAKIŞIKLI AMERİKAN FUTBOLU oyuncularıyla çevrili olmak istemezdi ki... Jordan Woods sadece onlarla çevrili değildi, aynı zamanda onların takım kaptanı ve okul takımının oyun kurucusuydu. Çocukların hepsi onu içlerinden biri gibi görüyordu ve Jordan bunu hiçbir zaman sorun etmiyordu. Tabii ki atletizm bursu tehlikeye girmediği ve en iyi futbol programına sahip üniversiteye girebileceği sürece.

Ancak Ty Green okuluna transfer olduğunda, uğruna savaştığı her şey tehlikeye girmişti. Çocuk sadece harika bir oyun kurucu olmakla kalmıyordu, aynı zamanda fazlasıyla da çekiciydi. Bu nedenle Jordan hayatında ilk kez zayıf hissediyordu. Bir yandan kalp kırıklığı kaçınılmaz görünürken, bir yandan da bursu tehlikeye girebilirdi... Peki ama, Jordan bu koşullar altında her zamanki gibi soğuk kanlılığını koruyarak aklını oyunda tutabilecek miydi?

"Karşısına çıkan seçenekleri sorgulayan kimse Jordan'ın kararlarını ve zaferlerini anlamakta hiç zorlanmayacak."

—Sarah Ockler, *Kırık Kalpler* romanının yazarı

Çeviren: Şebnem Yaşar Kip

YABANCI

23 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satışı: ilknokta.com